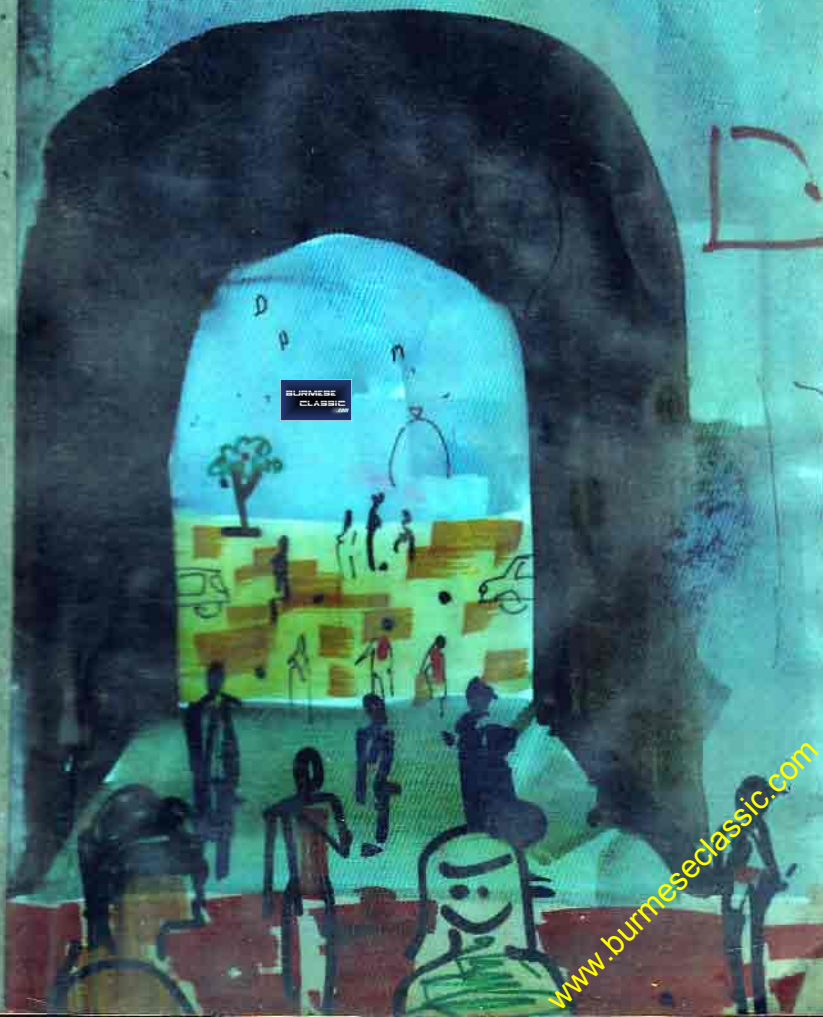

မဝန္တာ

ပုဇွန်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး: ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားများလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး: ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး: ဒို့အရေး
နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ
များအား ဆန့်ကျင်ကြ
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ
နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
နိုင်ငံဖွဲ့သည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

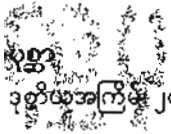
စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး
လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မစန္ဒာ
ပဏ
ဆ

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဇွန်၊ အုပ်စု ၁၀၀၀

အဖုံးပန်းချီ မုတ်သုန်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၃၀၅၀၇ နှင့် စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၇၈၀၆၁၀ တို့အရ ဦးကျော်ဦး(၀၃၉၉၀) ပါရမီစာပေ၊ အမှတ် ၂၃၀၊ ၂၉ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်က ထုတ်ဝေ၍ မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားကို ဦးအောင်ထက်(၀၈၀၀၃)အောင်ပါရမီပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၂၇၊ အခန်း ၃၊ ၅၂ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်က ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်

ပါရမီစာပေ

၂၃၀၊ ၂၉ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်(ဖုန်း ၂၅၃၂၄၆)
/ ၄၊ တံတားအေးစေတီတော်မုခ်ဦးစောင်းတန်း၊ ရန်ကုန်
၂၉၅၊ ဈေးအရှေ့လမ်း၊ ထားဝယ်
E-mail paramibk@myanmar.com.mm

'ဟော . . . သုံးနာရီ ခွဲနေပြီကော၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ရုံးခင်းတော့မယ်' ခင်မလတ်သည် သူ့ဘယ်ဘက်လက်တွင် ပတ်ထားသော စိကို နာရီ လေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်း ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုနောက် သူ့ဘေးရှိ မူမူကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'မူရေ . . . သုံးနာရီခွဲနေပြီ' အိမ်ရှင်မ လက်စွဲ စာအုပ်ထဲရှိ ချက်နည်းပြတ်နည်းများထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသော မူမူက ချက်ချင်းမကြားချေ။ ထို့ကြောင့် အသံကို အနည်းငယ်မြှင့်ကာ ထပ်ပြောလိုက်ရသည်။

'မူမူ မလိုက်ဘူးလားဟင်' 'အေး . . . လိုက်မယ် လိုက်မယ်' အမျိုးသမီးအိမ်သာဘက်သို့ သူတို့နှစ်ဦး ထွက်လာသောအခါ စစ်တုရင် ကစားနေသော ရုံးအမှုထမ်းနှစ်ဦးက လှမ်းကြည့်ရင်း မသိ မသာ ပြီးလိုက်လေသည်။ ညနေ သုံးနာရီခွဲလျှင် သူတို့မိန်းကလေးများ အိမ်သာဝင်မြဲ ဖြစ်သည်ကို သတိထားကြသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ 'ဟော မင်းသမီးတွေတောင် အိမ်သာထဲဝင်ကြပြီ၊ ကဲ ငိုယ့်ဆရာ

ခင်ဗျား ဘုရင်မကြီးကို နာရီဝက်အတွင်း အမိဖမ်းပြမယ်'

ရုံးဆင်းရန် နာရီဝက်သာ လိုတော့သည်။ ထိုအချိန်ဆိုလျှင် ခင်မလတ်တို့ အိမ်သာဝင်ကြရသည်။ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာများကို ပြန်လည်ချယ်သလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်ကာလေကြောင့် ဆံပင်ပွလျှင်လည်း ပြန်လည်ပြီး ပြုပြင်ရတတ်သည်။

'တက်ထရွန်တွေ ဈေးတက်သွားပြီကွာ နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်တစ် တဲ့ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ အရောင်ကောင်းရင် နှစ်ဆယ့်လေးလောက်ဆိုတယ်၊ ဟိုတလောက ဈေးကျတုန်းက များများဝယ်မိရင် ကောင်းမှာနော်'

အိမ်သာခန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း မူမူကပြောသည်။ ခင်မလတ်သည် နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ မှဲလိုက်သည်။

'တက်ထရွန် ဘာလုပ်မလဲ၊ လေယာဉ်မောင် ဝယ်ပေါ့'

'အေးနော်. . .လေယာဉ်မောင် အရောင်တွေ သိပ်လှတယ်၊ ခင်မအရင်အပတ်က ဝယ်တာ ဘယ်လောက်လဲဟင်'

'ဟို ကော်ရီလာ အရောင်လေးလား၊ ရွှေအိုရောင်လေ၊ တစ်ကိုက်ကို သုံးဆယ့်လေးနဲ့တောင် ဝယ်ရတာ'

မှန်ပိုင်းလေးမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ခင်မလတ် မျက်လုံး နက်နက်လေးများသည် ဝင့်ကြားစွာ အရောင်တောက်ပသွားကြသည်။ လေယာဉ်မောင် ပိတ်စသည် တက်ထရွန်ထက် အစစအရာရာသာသည်။ သာသလိုဈေးကလည်း ကောင်းသည် ဆန်းပြီဟေ့၊ ကောင်းပြီဟေ့ဆိုလျှင် ခင်မလတ်တို့က သူများထက်ဦးအောင် ခါးပေါ်တင်ရမှ ကျေနပ်သည်။ လေယာဉ်မောင် လုံချည်ကိုလည်း ခင်မလတ်တို့ ဌာနတွင် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ခင်မလတ်ကပင်စ၍ ဝတ်လိုက်နိုင်သည့် အတွက် ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လက်ဆောင်ပေးသော ကိုသက်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး

ထဲမှ ကျောက်ကျော ပြန်တိုက်ခဲ့ရသေးသည်။ မူမူခမျာ ခုမှ ငွေစုတုန်း ဖြစ်သည်။ လုံချည် တစ်ဝတ်စာကို ခုနစ်ဆယ်လောက်ကျသဖြင့် အတော်ကလေး စုရမည် ဖြစ်သည်။

'ယောက်ျားလေးတွေ ရှုပ်အင်္ကျီချုပ်ရင်လည်း ကောင်းတယ်' မူမူသည် တစ်မျက်နှာလုံး နှံ့အောင် ကရင်းပတ်(ဖိ)ရိုက်နေရင်းမှ ပြောသည်။ နှုတ်ခမ်းကို သတိထားပြီးဆိုးနေရသဖြင့် ခင်မလတ် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ ပန်းရင်ရောင်နှုတ်ခမ်းနီတောင်မှ သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့သည် အိမ်သာခန်းအတွင်းရှိ ကျင်ငယ်နံ့နှင့်အတူ ခင်မလတ်၏ နှာဝတွင် ဝေ့ဝနေသည်။

'အားပါး . . . မွေးလိုက်တာ'

သူတို့နှစ်ဦး ထွက်လာသောအခါ စာရေးကြီး ဦးအောင်ထွေးသည် အိပ်ငိုက်ပြေသွားဟန်ရှိသည်။ ခါးဆန့်ကာ သမ်းဝေရင်း လှမ်းပြောသည်။ မူမူက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သော်လည်း ခင်မလတ်ကမူ မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလေသည်။

'ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပြန်ကြပြီလား၊ လေးနာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြီးများတောင် လိုသေး'

'အို . . .ဆယ့်ငါးမိနစ်တည်းများ'

'ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို နည်းလား၊ စစ်တုရင်တစ်ပွဲ ပြီးတယ်'

'မပိုပါနဲ့နော် ရှင်တို့ ရုံးရောက်ကတည်းက စကစားလိုက်ရင် နေ့ခင်းကျန်မတို့ ထမင်းစားပြီးမှ တစ်ပွဲပြီးတာများ'

ခင်မလတ်သည် ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေးထဲမှ ပစ္စည်းများကို စိစစ်နေစဉ် မူမူသည် စစ်တုရင် ကစားနေသူ နှစ်ဦးနှင့် ရန်ဖြစ်နေလေသည်။

ခေါက်ထီးပါသည်။ ထမင်းဘူးပါသည်။ အင်္ကျီပိတ်ပါသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ပါသည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်ပါသည်။ စုံပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြင်းတောင်းလေး

ကို ဆွဲကိုင်ကာ အပေါက်ဝမှ လှမ်းထွက်ရင်း မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘အို... သုံးနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတာ မြန်မာစံတော်ချိန် ရုံးဆင်းချိန်ပဲရှင်’

* * *

‘သုံးနာရီ လေးဆယ့်ငါး မိနစ်ပဲ၊ ဟေ့ မောင်ဟိုဒင်းရေ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့လေကွယ်’

‘ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ကော်ဖီတွေ ကျန်သေးတယ် ဆရာ’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ၊ သောက်လိုက်လေကွာ’

ဦးလူလှသည် ခေါင်းမောမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ လက်ထဲရှိ ခဲတံ နီပြာတံကို လှည့်ကစားနေရင်း သူ့ရှေ့ရှိပိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရုံးတွင်းသုံး စက္ကူထုပ်များ ပျောက်သဖြင့် အဆင့်ဆင့် ခုံစမ်း စစ်ဆေးထားသော အမှုတွဲ ဖြစ်သည်။ စာတွဲများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဦးလူလှ၏ ဦးနှောက်သည် ပစ္စည်းပျောက်ရာတွင် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြေးလွှားရှာဖွေနေလေသည်။

ဦးလူလှ၏ ရုံးလုလင်ကလေးသည် ကော်ဖီကို ကြည့်ရင်း သောက်ရန်ပင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဓာတ်ဘူးအတွင်းမှ ထန်းလျက်နဲ့သည် အီလယ်လယ်ကလေး ထွက်ပေါ်နေသည်။ လခ ထောင်ကျော် စားရသော ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ အရာရှိကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဦးလူလှသည် တစ်ပိဿာ သုံးဆယ့်လေးကျပ်ချေးရှိသော လူ့ပြည်မှ ‘သကြားမင်း’ အနားသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ဟန် မတူချေ။ နို့ဆီ စတိသဘောလေးသာပါသော ထန်းလျက် ကော်ဖီ

သည် မိသိနေလေသည်။

နေ့ခင်းက စည်းဝေးခွဲရှိသည်။ စည်းဝေးပွဲတွင် ဆိတ်သားမုန့်နှင့် မလိုင်ပါသော လက်ဖက်ရည် ကောင်းကောင်းသောက်ခဲ့ရသဖြင့် ဦးလူလှသည် သူ့ဓာတ်ဘူးကိုပင် မထိတော့ချေ။ ဓာတ်ဘူးသားတွင် ကပ်လျက်ပါလာသော ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်လေးသည်လည်း ယနေ့အဖို့ ကော်ဖီကျကျနှင့် နှစ်ပါး မသွားရတော့သဖြင့် ပျော်နေဟန်ရှိသည်။

‘ကလင်... ကလင်... ကလင်... ကလင်’

နို့နှစ်ရောင် တယ်လီဖုန်းလေးမှ အသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဦးလူလှသည် ‘လက်ထဲရှိ ခဲတံကို ချထားပြီး စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။

‘ဟဲလို’

‘ဟုတ်ကဲ့ လူလှ ပြောနေပါတယ်’

‘ဪ... ဦးကျော်မြ ဆိုပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမြဲတမ်း ခန့်ထားဖို့လား၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ စစ်မယ်၊ နေ့စားတွေ အတော်များသား၊ ဘွဲ့ရပြီးသားတွေလည်း ပါတယ်လေ၊ ဪ ဦးကျော်မြ တူမလား၊ ဟုတ်ကဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ သူ့နာမည်က ဘယ်သူ’

ဦးလူလှ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ပန်ကာလေးက ဖြည်းညင်းစွာ လည်ပတ်နေသည်။ ပန်ကာလေးကို ဦးလူလှ လုံးဝမကြိုက်ချေ။ သို့ပါသော်လည်း အခန်းတွင်း၌ အိုက်လှသောကြောင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒန်ရောင် ပြောင်နေသော ပန်ကာ ဒလက်များထဲတွင် တယ်လီဖုန်း စကားပြောနေသော ဦးလူလှ၏ အရိပ်သည် ဇောက်ထိုးထင်ကာ လည်ပတ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ခွက် ပြာပြာလေးထဲတွင်ကား လည်ပတ်နေသော

ပန်ကာက အရိပ်ထင်နေပြန်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါခင်ဗျာ’

တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်သည်နှင့် ရုံးလုလင်လေးသည် ရုံးအောက်သို့ သွက်သွက်လေး ဆင်းသွားသည်။ ရုံးကား အဆင်သင့် ရှိမရှိ သွားကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားအဆင်သင့် ရပ်ထားသည်ကို တွေ့သောအခါ အပြေးကလေး ပြန်တက်သွားသည်။

‘ကားရောက်ပြီ ဆရာ’

‘အေး အေး’

ဦးလူလှသည် စစ်ဆေးလက်စ ဖိုင်တွဲကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ရုံးလုလင်ကလေးက ဦးလူလှ သားရေအိတ် အမည်းကြီးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ရုံးမှ အလုပ်များကို အိမ်အထိ သယ်ရပေဦးမည်။ ဦးလူလှသည် အလုပ်ကို အကြွေးမထားတတ်ချေ။ အလုပ်များပိလာလျှင် အိမ်အထိ ယူသွားပြီး အပြတ်ရှင်းပစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလူလှ၏ စားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲများ ပုံနေလေ့ မရှိချေ။

လက်ရှိဌာနသို့ သူ့ရောက်မလာမီကဆိုလျှင် ရုံးသူရုံးသားများ အထူးစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ နေရာတကာတွင် နားလည်မှုရှိ၍ လွတ်လပ်သည်။ ဦးလူလှ ရောက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်ကား နားလည်မှုများ တစ်စထက်တစ်စ လျော့ပါးလာသည်။ ရုံးစည်းကမ်းလည်း တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးသူ ရုံးသားအများ စိတ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်ကြရလေသည်။ ဦးလူလှသည်လည်း အမည်သစ်တစ်လုံးကို ကင်ပွန်းတပ်ပုံ မကျင်းပဘဲနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ‘ဗြူရိုကရက် အပုပ်ကြီး’ ဟု ဖြစ်လေသည်။

‘ကဲ . . . သွားစို့’

ဦးလူလှသည် နှုတ်ကပြောရင်း အခန်းထောင့်သို့ လျှောက်သွား သည်။ လျှပ်စစ်မီးနှင့် ပန်ကာကိုပိတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ရုံးလုလင်လေးသည် စိတ်ချရသူ မဟုတ်ချေ။ ဦးလူလှ၏ သားရေအိတ်ကြီးကို ရုံးကားပေါ် တင်ပေးပြီးသည်နှင့် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတတ်လေသည်။ တစ်ခါက ပန်ကာကို ညနေပိုင်း ပိတ်မသွားမီသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်ချိန်ထိ ညလုံးပေါက် လူမရှိဘဲ လည်ပတ်နေသည်။ မိတာ အတော်လေး တက်သွားမည် ဖြစ်သည်။ မိမိ ကိုယ်ပိုင်ငွေနှင့် ပေးရခြင်း မဟုတ်သော်ငြားလည်း ထိုကဲ့သို့ အလဟဿဖြစ်ခြင်းများကို ဦးလူလှ အလွန်နုနုမြောလေသည်။ နောင်အခါများတွင်ကား ရုံး လုလင်လေးကို အားမကုီးတော့ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် သတိထားပြီး ပိတ် သွားရသည်။

‘ကဲ . . . သွားစို့’

ခလုတ်များ ပိတ်ပြီးသောအခါ ဦးလူလှသည် ဒုတိယမို့ ရေရွတ်လိုက် ပြန်သည်။ ဦးလူလှ ရုံးအောက်သို့ရောက်သောအခါ လေးနာရီကျော်နေချေပြီ။

‘ဆရာ စာသင်တာကလည်းဗျာ လေးနာရီကျော်မှ ပြီးတော့တယ်။ ရုံးဆင်းချိန်နဲ့ တိုက်နေပြီ၊ ကားတွေတော့ သေအောင် ကျပ်တော့မှာပဲ’ အောင်ကိုသည် ဆေးရုံလှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာရင်း ညည်းလိုက်သည်။ အောက်ရောက်သောအခါ အကြောကုဌာန အနီးမှ ဖြတ်ပြီး ဆေးရုံကြီး အနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ချိုးလိုက်သည်။ သူ့ကိုင်ထားသော အိတ်အမည်းလေး၏စေ့က လုံးပစ္စေနေအောင်

မပိတ်ဘဲ မဟတဟ ရှိနေသည့်အတွက် အတွင်းမှ နားကြပ်လေးကို မသိ
မသာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုနားကြပ်လေး ကိုင်ရခါစကမူ အောင်ကိုတို့
ဟန်ရေးပြ၍ အလွန်ကောင်းသည်။ အောင်ကို သူငယ်ချင်း တစ်ဦးက ဆို
လျှင် နားကြပ်ကို လူမမြင်မှာ စိုးသဖြင့် အိတ်မပါဘဲ သည်အတိုင်းကိုင်ကာ
ဘတ်စ်ကား စီးလေ့ရှိသည်။ ဂျူတီကုတ် ဖြူဖြူလေး နှင့် နားကြပ်ကိုပိုက်၍
တက်လာလျှင် ဆေးကျောင်းသားမှန်း မသိမနေ တန်းပြီး သိရတော့သည်။
မသိဟုဆိုသော သူ့ကို မြို့နှင့်မတန် တောကိုသာ ပြန်ရော့ဟု ဆိုရပေမည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် ဟူသည်မှာ ဉာဏ်စွမ်းအမှတ် တော်ရုံတန်ရုံ ရရှိနှင့်
တက်ခွင့်ရသည်မဟုတ်။ 'ဒီ' ကလေးများ တန်းစီနေမှ တက်ခွင့် ရသော
တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးကျောင်းကက်ရမည်ဟု သိရ
စဉ်က အောင်ကိုတစ်ယောက် ပျော်မဆုံး ဖြစ်ရသည်။

အတန်းငယ်စဉ်က ပျော်သည် မော်သည်။ တစ်စထက်တစ်စ အတန်း
ကြီးလာသောအခါတွင်ကား တဖြည်းဖြည်း စိတ်ညစ်လာသည်။ ဆရာဝန်
မြန်မြန်ဖြစ်ချင်သော အောင်ကို။ စာမေးပွဲ မြန်မြန် အောင်ချင်သော အောင်ကို။
အူလည်လည် ဖြစ်လာသည်။ သူထက်အရင် ဆရာဝန်ဖြစ်သွားသော နောင်
တော့ နောင်တော်များသည် အလုပ် မရကြသေးသည်ကို တွေ့နေရသည်။
သို့သော်လည်း နောင်တော်များကို အလုပ်မရှိဘူးဟုတော့ မဆိုနိုင်ချေ။ အစိုးရ
အလုပ် မရသေးသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တော့ရှိသည်။ သူတို့သည်
ဆေးဆိုင်မှ ဆေးတိုးကာ မှောင်ခိုလက်သို့ ပို့ကြလေသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့
ရာချိပြီးဝင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဝင်ငွေအားဖြင့် မက်မောဖွယ်ပင်။ သို့သော်
လည်း အောင်ကို စိတ်ထိခိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ကြိုးပြီး ဟစ်လိုက်
ချင်လာသည်။ 'ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ' ဟု။

'အား . . . လူတွေကို ခဲနေတာပဲ'

ဘတ်စ်(စ်)ကားဂိတ်တွင်ရှိ လူအုပ်ကြီးသည် ကားကို တညီတညာ
တည်း လည်ဆန့်ပြီး မျှော်နေကြသည်။ တစ်လောကလုံးရှိ လူများသည်
အိမ်ထဲတွင် မနေဘဲ နေပူပူတွင်ထွက်ပြီး ဘတ်စ်(စ်)ကား ထွက်တိုး နေကြရော
သလားဟုပင် မသက်မသာ စဉ်းစားမိလေသည်။ ကားများသည် ခရီး
သည်များကို ငါးပိငါးချဉ်သိပ်သလို သိပ်ပြီး သယ်နေသည်။ သည်ကြားထဲ
က ဘတ်စ်(စ်)ကား မှတ်တိုင်များတွင်လည်း လူတွေမစဲနိုင်ချေ။ လောကကြီး
တွင် ဘတ်စ်(စ်)ကားတိုးပွဲတော်ကြီး ကျင်းပနေဟန် ရှိလေသည်။

'ငါသာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဆိုရင် ဘတ်စ်(စ်)ကားတွေ တစ်ပြု
တစ်ခေါင်းကြီးဝယ်ပြီး လှူပစ်လိုက်မယ်။ ဒီလောက်ကျပ်တဲ့ ဘတ်စ်ကား
တွေ တစ်ခါတည်း ချောင်သွားရစေမယ်၊ အင်း ဒါပေမဲ့ ဘတ်စ်ကားကြီးပဲ
လှူလို ဘယ်တရားမလဲ၊ မီးရထားတွေ၊ သင်္ဘောတွေကတော့ရော သူတို့
လည်း ငါးပိငါးချဉ်ပဲ ဘာထူးလဲ လှူရဦးမှာပေါ့လေ၊ မြေဩ . . . မနေလိုက်
တာ၊ ဆေးရုံ ဆေးပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေရော တို့ပြည်မှာ အရမ်းလိုပေါ့၊
ဟင်း တစ်ခါတည်း နိုင်ငံခြားစံချိန်မီ ဆေးရုံကြီးတွေ ဆောက်ပစ်လိုက်စမ်း
မယ်။ ဟော ကျန်းမာရေးပြီးရင် ကျန်သေးတယ်။ ပညာရေးပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာ
တော့ ထားပါဦး၊ နယ်တွေမှာ ကျောင်းတွေ ဆောက်လှူရဦးမယ်။ ဘယ်နှ
ကျောင်းများ ဆောက်ရပါ့မလဲ၊ အောင်မယ်လေး သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး
အောင်ကို မင်း ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လောက်သေးရလား'

စိတ်ကူးကမ္ဘာထဲတွင် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး တက်လုပ်လိုက်သော
အောင်ကိုသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဒေါလီခံသွားရသည်။

'ဟော . . . လာပြီ လာပြီ'

တစ်ခြမ်းစောင်းနေသော နံပါတ် ၁၂ ကားသည် တအိအိနှင့် နီးကပ်
လာသည်။ အတွေးကောင်းနေသဖြင့် အောင်ကို အတန်ငယ် နောက်ကုန်သွား

လေသည်။ ကားရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါက်ဝသို့ အံ့ခဲသွားသော လူအုပ်တွင် ရှေ့ပိုင်းနေရာ မယူလိုက်နိုင်ချေ။

'အောင်မယ်လေး.. . နေပါဦး၊ ဆင်းပါရစေဦး'

'ဆင်းချင်ရင် စောစောစီးစီး ထွက်ထားပါလား'

'ခုနက ဘယ်သွားအိပ်နေတုန်း'

'အား.. . နေပါဦးဆိုမှ၊ ဟောတော့ ဖိတ်ကျန်ပြီ'

'တက် တက် မြန်မြန်တက်'

'ဆွဲ ဆရာရေ၊ မောင်း'

ဆူညံနေသော အသံများကို ဝှေးခနဲ မသက်မသာကြီး အော်သွား သည့် ကားသံက ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။ အောင်ကို မတိုးနိုင် မတက်နိုင် ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။

'ဒုက္ခပါပဲ ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီ'

ခုမှပင် သတိထားမိတော့သည်။ မျက်ရည် မသိမသာလေးဝဲနေသော မျက်လုံးညိုညိုလေးများကို ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးညိုနှင့် မိန်းကလေးသည် ငိုမဲ့မဲ့နှင့် သူ့ခြေထောက်ကို သူ့ငုံကြည့်နေသည်။ ညာဘက်ခြေထောက်တွင် ညှပ်ဖိနပ်ဖြူဖြူလေး စီးထားသော်လည်း ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင်ကား ဖိနပ်မပါ။ ခြေဗလာနှင့် ယောင်ချာချာလေး ရပ်နေလေသည်။

'ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျန်ခဲ့ပြီ'

'ကားပေါ်မှာလား'

အောင်ကိုက ကရုဏာနှင့် မေးလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် အားကိုးတကြီး မော်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြသည်။ သူ့လက် ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သုံးဆင့်ချိတ်လေးထဲမှ ဟင်းရည်များ ဖိတ်ခဲဟန်တူ သည်။ ထာဘီ ပန်းရင့်ရောင် အောက်နားလေးတွင် ဆီများ ကွက်ကာ စွန်းနေ

လေသည်။

ဝတ္ထုစာအုပ်များထဲမှ ဇာတ်လိုက်များသည် မိန်းမချောလေးများ ဖိနပ် ပြတ်ကာ ရှက်ရှက်နှင့် ရပ်နေလျှင် သူတို့စီးထားသော ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးတတ် ကြလေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် တွယ်ချိတ်နှင့်ချိတ်ကာ ပြင်ပေးတတ်ကြ သည်။ အောင်ကိုလည်း ဇာတ်လိုက် ဖြစ်ချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ မှ တောင်းဘီရည်ဝတ်ကာ ရှူးဖိနပ်စီးလာမိသည်။ မိန်းမလှလေးကို ကရုဏာရှေ့ရှုပြီး စေတနာ ဗရပူနှင့် သူစီးထားသော ရှူးဖိနပ်ကြီး ချွတ်ပေး သော် ကျေးဇူးတင်မခံရဘဲ အဆဲခံရဖို့ လမ်းများလေသည်။ တွယ်ချိတ်နှင့် ပြင်ပေးရအောင်ကလည်း ဖိနပ်ဖြူလေးသည် ဘတ်(စ်)ကားစီးရသည်ကို မဝသေးသဖြင့် ဂိတ်ဆုံးအထိ ဆက်လက်ပြီး တစ်ဦးတည်း လှေလာရေးခရီး ထွက်သွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် လူနာ ထွက်ပြေးသော ဆေးဆရာကဲ့သို့ မကု စားတတ်အောင် ရှိတော့သည်။

'ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသူအား သူက ပြန်ပြီး ယောင်ကန်းကန်း မေးလိုက်သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် နှစ်ကျပ်နှင့် လေးဆယ့်ငါးပြားသော အသပြာသာရှိသည်။ ကားခပြားနှစ်ဆယ်နတ်လျှင် နှစ်ကျပ်တစ်မတ်သာ ကျန်မည်။ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်သော ငွေဟူသည် ဖိနပ်တစ်ရန် ဝယ်၍ မရချေ။ ထို့ကြောင့် 'ညီမ' ခဏနေဦး၊ အစ်ကို ဖိနပ်သွားဝယ်ခဲ့မယ်' ဟုလည်း မပြော နိုင်ချေ။

'ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး'

မိန်းကလေးသည် သက်ပြင်းကလေး ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ညာ ဖက် ဖိနပ်ကလေးပါ ကန်ပြီးချွတ်လိုက်သည်။

'မောင်လေးက ဆေးရုံတက်နေတာ အပြန်မှ သူ့ဖိနပ် စီးသွားရမှာပဲ'

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် စကားပန်းဖြူဖြူလေးများ ကြွနေသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများ နင်းထားသောကြောင့် ပန်းအကြွေလေးများသည် ကြွနေကြသည်။

မိန်းကလေးသည် ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင် သူ့ရှေ့သို့ ဖြုတ်ခနဲကြွလာသော ပန်းလေးတစ်ဖွင့်ကို ခါးကလေး ညွတ်ကာ ကောက်ယူပြီး အမှတ်မထင် နမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းကလေးကို ချိုင့်လေးဆွဲပြီး ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သွားသော မိန်းကလေးသည် ဆေးရုံကြီးနောက်ဘက် ခြံဝင်းပေါက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

နောက်ထပ် ကားတစ်စီး ဆက်လာသည်။ အင်းကောင်းနေသော အောင်ကို အတန်ငယ် နောက်ကျသွားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ အတင်းတိုးတက်ပြီး ခြေနင်းခုံတွင်ရအောင် နေရာယူလိုက်နိုင်သည်။ စီးကရက်နဲ့၊ ခွေးနဲ့၊ ငါးခြောက်နဲ့၊ ကော်ဖီမှုန့်နဲ့များနှင့်အတူ လက်မှတ်ရောင်းသူ၏ အသံသည် ကားတွင်း၌ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်နေသည်။

‘လက်မှတ်ကလေး ဝယ်ကြပါ။ ဟိုအစ်ကိုကြီး ရပြီလား။ ရှေ့နားက လက်မှတ်ကလေးတွေ လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ဆုတ်လိုက်ကြပါ။’

* * *

‘တစ်မတ် တစ်စောင်’
ထားထားသည် ထိုင်ခုံနောက်ဘက် သံတန်းကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်းမှ ကျပ်တန်လေး လှမ်းပေးလိုက်သည်။
‘နေဦး၊ အကြွေ မရှိသေးဘူး’

ကားလက်မှတ်ရောင်းသည် ကျပ်တန်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ လှမ်းမယူဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထားထား ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး တိုးသွားသောအခါတွင်ကား စလွယ်သိုင်းထားသော သားရေအိတ်အတွင်းမှ အကြွေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ခင်သန်းနုကွာ၊ မသည်းအူထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် လှတာ၊ တောကံ၊ . ယောက်ျားယူသွားရတယ်လို့ နှမြောတယ်ကွာ’

‘မင်း ဘယ်နှစ်ခါ ပြန်ကြည့်လိုက်လဲ’

‘နှစ်ခါပဲ ကြည့်လိုက်ပါတယ်ကွာ’

ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေကြသော လူငယ်နှစ်ဦးက ပြောနေကြသည်။ သံဘားတန်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူတို့ဘေးတွင်ရပ်နေသော ထားထားသည် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ။ ကြုံထားရသည်။ အလယ်လမ်းက ကျဉ်းနေသဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေသူ အချင်းချင်း ဘယ်လိုမှ မရှောင်နိုင်ကြချေ။ တိုးမိတိုက်မိကြမြဲဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲ ထိုင်ခုံတွင် နေရာရသူများကပါ ပေါင်ကို ချဲကား၍ ထိုင်သောအခါ သူတို့၏ ပေါင်တစ်ဖက်သည် မတ်တတ်ရပ်သူများ ပိုင်ဆိုင်ရာ အလယ်လမ်း အတွင်းသို့ ဝင်လာတတ်လေသည်။ ယခုလည်း ထိုသို့ ကျူးကျော်နေသော ပေါင်တစ်ဖက်နှင့် တစ်ချိန်လုံး တွန်းမိတိုက်မိနေမည်ကို ထားထား ခိုးရိမ်မိလေသည်။

‘အလယ်နား တိုးကြပါ၊ ခရီးဝေးသူတွေ အလယ်တိုးစီးကြပါ’

ထားထားသည် ကျူးကျော်ပေါင်နှင့်ဝေးရန်အတွက် နေရာပြင်လိုက်သည်။ ကျပ်ခဲနေသော ကားတွင်း၌ ဝေးဝေးသို့ မရွှေ့နိုင်။ သို့ရာတွင် တစ်လှမ်းစာမျှကိုကား ခဲမဲယဉ်းယဉ်း ရွှေ့လိုက်နိုင်သဖြင့် လွတ်သွားသည်။

‘ခြင်းတောင်း ပေးထားမလား’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

လူငယ်နှစ်ဦး၏ ရှေ့ခုံတွင်ထိုင်နေသောမိန်းမပျိုလေးကမူ မိန်းကလေးချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာဟန်ရှိသည်။ အပေါ်သို့ မြောက်ကိုင်ထားရသော ခြင်းတောင်းကို လှမ်းယူသည်။ ထားထား လုံးဝမငြင်းဆန်မိပေ။ ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး အားသွားသဖြင့် သံဘားတန်းကို ပိုမိုအားပြုပြီး ကိုင်နိုင်သည်။

‘လက်မှတ် လက်မှတ်လေး ဝယ်ကြပါ’

မှတ်တိုင် သုံးလေးတိုင်ကျော်ပြီးသောအခါတွင် လက်မှတ်ရောင်းသူသည် ထားထား၏လက်တွင်းမှ ကျပ်တန်လေးကိုလှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ထားထား လက်ဝါးဖြန့်ထားစဉ် ငွေအကြွေများ ရေတွက်ပြီး ပြန်ထည့်ဖို့လေသည်။

‘တစ်မတ်၊ ငါးမူး၊ ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ့်ငါး ဟုတ်လား’

‘လက်မှတ်ရော’

‘ရမယ်’

ရမယ်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ့်တကယ်ကား ထားထား လက်တွင်းသို့ လက်မှတ်ရောက်မလာပေ။ လက်မှတ်ရောင်းသူသည် လက်မှတ်ဝယ်ကြရန် တစာစာအော်ဟစ်ရင်း သူ့အနားမှ တိုးကာတော့ကာနှင့် အပေါက်ဝသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထားထားသည် ငွေအကြွေလေးများကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသောသူ၏ ချိုင်းမှ ချွေးနံ့ကို မသက်မသာ ရှုနေရသည်။ ကားက ဝန်းခနဲ ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်သောအခါ ကားတွင်း၌ အော်သံဟစ်သံများ ပေါ်လာကာ ယိုင်လဲကုန်သည်။ ကလေးငယ် သုံးဦးသည် ဝါးလုံးရှည်များကို မြောက်ကိုင်ကာ ကားဆားမှဖြတ်ပြီး ပြေးသွားကြသည်။

‘တောက် . . . စွန်ကလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ သေကုန်တော့မှာပဲ’

ကားမောင်းသူသည် တောက်ခေါက်လိုက်ရင်း ကားကို ဝန်းခနဲ စက်ရိုက်ပြန်မြှင့်လိုက်သည်။ ရှေ့သို့ ကုန်းနေသူများ ဖြန်းခနဲ နောက်သို့ လန်သွားကြပြန်သည်။

‘လက်မှတ်လည်း မရသေးဘူး’

ထားထားသည် သူ့ကို မျက်နှာလွှဲထားသည့် လက်မှတ်ရောင်းအား မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေး ညည်းလိုက်မိသည်။

‘ဒီကောင်တွေ ဒီလိုပဲ၊ လက်မှတ်စစ်လာရင် တိုင်ပစ်’

ချွေးစော်နံ့နေသော လူကြီးက ဒေါသနှင့် ပြောသည်။ သူပြောသလို တိုင်ရန် စဉ်းစားမိသောအခါ ထားထားသည် ပိုပြီးစိတ်ညစ်သွားလေသည်။ ထိုလက်မှတ်ရောင်းသူ လုပ်ပုံကို လုံးဝမကျေနပ်သော်လည်း၊ ဒေါသဖြစ်မိသော်လည်း မိမိပယောဂကြောင့် သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်မည် ထမင်းအိုး ကွဲမည်ကိုကား မလိုလားမိပြန်ချေ။

‘လက်မှတ်ကလေး ဝယ်ကြပါ၊ ဝယ်ကြပါ’

လက်မှတ်ရောင်းသူ၏အသံသည် ဘစာစာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ထားထားသည် ထိုက်သင့်သောကားခ ပေးစီးပါလျက်နှင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေရသည်။ ဘုရားသိကြားမသဖြင့် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် လက်မှတ်စစ်ကြီးများ တက်မလာပါစေနှင့်ဟု အထပ်ထပ် ဆုတောင်းမိလေသည်။

* * *

ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မည်ဟုဆိုလျှင် ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ထားထားကို ရလိုပါ၏ဟု ဆုတောင်းမိမည်ဖြစ်သည်။ ‘မင်း ထားထားကို ချစ်လား’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးမိသည်ကလည်း အခါခါပင်။ အကြောက်ကား

ဇော်လှိုင်မြင့် အသေအချာ မသိချေ။ ချစ်သူ ဟူသည်မှာ မည်ကဲ့သို့ နေ သနည်း ဇော်လှိုင်မြင့် ရေရေရာရာ ကွဲကွဲပြားပြား မခံစားတတ်သေးချေ။

သူဖတ်သော အနောက်တိုင်း စုံထောက်ဝတ္ထုများထဲတွင် ယောက်ျား မိန်းမများ အတူအိပ်ကြသော်လည်း သူသိလိုသော အချစ် အကြောင်းကိုကား ရေးဖွဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

‘ချစ်ခြင်းဆိုတာ ရင်ခုန်တာပဲတဲ့’

ထိုစကားကိုတော့ သူလက်ခံထားသည်။ ထားထားကို မြင်တိုင်း သူ့ရင်သည် အရှိန်ပြင်းပြင်း ခုန်လာတတ်လေသည်။ ထားထားကို သူ ချစ်၊ မချစ် မဝေဖန်တတ်သေးသော်လည်း အစွဲကြီး စွဲမိပြီကား သေချာသည်။ စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်းကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟု သရုပ်ခွဲလျှင်ကား ဇော်လှိုင်မြင့် ဟူသည့် အလုပ်သင် အင်ဂျင်နီယာလေးသည် မူလတန်းပြ ဆရာမလေး ထားထားကို ချစ်သည်ဟုပင် ဆိုကြပါစို့။

‘ထားထား’

‘ဟင်. . .ကိုလှိုင်မြင့်’

ထားထားသည် ကားပေါ်မှ တိုးရေဆင်းလာသည်။ ကားမှတ်တိုင် တွင် ရပ်စောင့်နေသော ဇော်လှိုင်မြင့်ကို တွေ့သောအခါ မျက်လုံး နက်နက် လေးတွင် နက်ရှိုင်းသော အရိပ်ကလေး ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

‘ထားထား ပြန်တာ နောက်ကျလိုက်တာ’

‘ကျောင်းမှာလည်း အစည်းအဝေး ရှိနေလို့ ပြီးတော့ ရုံးဆင်းချိန်နဲ့ တိုက်နေရော၊ ကားတွေက တက်မရဘူး၊ ကျပ်လိုက်တာ’

‘ထားထား ဟိုလူနဲ့ထိ၊ ဒီလူနဲ့ထိ ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘ဪ. . .ထိတာပေါ့၊ ဒီလောက် လဲမလို ယိုင်မလို ဖြစ်နေတာ မလဲအောင်တောင် မနည်းထိန်းနေရတာကြီးကို’

‘မကြိုက်ပါဘူး၊ သိက္ခာကျတာပေါ့’

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် မျက်နှာထားမုန်မုန်နှင့် ပြောသည်။ မကျေ မချမ်း ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ထားထား ရင်ထဲတွင် သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွား လေသည်။ ‘သဘောထား သေးသိမ်လိုက်တာ’ ဟု တွေးနိုင်သော်လည်း မတွေးရက်ဘဲ ‘ကြည့်စမ်း ငါ့ကို ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုနေလိုက်တာ’ ဟု ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးပြီး ကျေနပ်လှိုင်း ကလေး ရိုက်ခတ်သွားသည်။

‘ကိုလှိုင်မြင့် လမ်းထိပ်ရောက်ရင် ပြန်တော့နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘အဖေ သိမှာစိုးလို့’

‘သိဘာဖြစ်လဲ၊ နားဖောက်ပြီးသားတောင် ဖြစ်သေး’

‘အဲမယ် သူ့ကို ဘယ်သူက လက်ခံသေးလို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံသေးတာလဲ’

‘မယုံလို့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ကိုလှိုင်မြင့်ကို ထားထား မယုံဘူး’

ထားထားသည် ပင့်သက်လေးရှိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသော နှလုံးသားကြောင့် လှိုက်မောသလို ဖြစ်လာ သည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်က တစ်ဆင့်တက်ပြီး-

‘မယုံပေမယ့် ချစ်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးလာလျှင်မူ မည်ကဲ့သို့ မဖြေရမည် မသိ။

ကလေးတို့ကို စာပြခွဲသော ဆရာမလေးသည် သူနှင့်တွေ့သော အခါ တိုင်း တပည့်ငယ်လေး ဖြစ်သွားရတတ်သည်။ လှည့်ကာပတ်ကာ မေးသော သူ့မေးခွန်းများကို မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်သွားရတတ်သည်။

'ဒီလောက်ဖြစ်တာ ကားတင်ပြေးဦးမယ်'

'အံ့မယ် မလုပ်နဲ့'

'တကယ် သတိသာထား'

'မလုပ်နဲ့နော်၊ အဲဒီလို လုပ်လို့တော့ လူကိုသာ ရရင်ရမယ်၊ စိတ်ကို မရဘူး'

'လူကို ရနေမှတော့ စိတ်ကိုပါ ရရမှာပေါ့'

'တစ်ခါတည်း သတ်သေပစ်လိုက်မှာ'

'မသေနိုင်အောင် အခန်းထဲ လှောင်ထားမှာပေါ့'

'ဪ... ခက်ရချည်ရဲ့၊ ကိုလှိုင်မြင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ'

'ရူးနေတာ၊ ရူးနေတာ'

အရောင်တောက်နေသော သူ့မျက်လုံးများကို မော်ကြည့်ရင်း ထားထား ခူးများပင် တုန်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ကတ္တရာလမ်းကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားကိုမူ တီးတိုးလေး လှမ်းပြီးပြောနေမိသည်။ သူ 'ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာနော်၊ ငါ သိပါတယ်၊ တကယ်ချစ်တာ'

* * *

မြင်မြင်ချင်းပဲ . . . ချစ်မိတယ်၊ မြင်မြင်ချင်းပဲ . . . ကြိုက်မိတယ်၊ စေတနာ မောင့်အပေါ်ထားလို့... ပျိုမေ... သစ္စာရှိပါ့မယ်... ရေစက်ဟောင်း၊ ဆုတောင်းအကြောင်းပြည့်လို့ ထင်တယ် . . . ဒီဘဝမှာပဲ ချစ်မပြယ်'

ခင်မလတ်သည် သီချင်းကို တိုးတိုးလေးညည်းရင်း လမ်းမဘက်သို့ မသိမသာ ကြည့်နေသည်။ ရေချိုးစဉ်က ရေအနည်းငယ် စိုသွားသော

ကြောင့် ထွေးထွေးအိအိ ဆံပင်များကို ကျောပေါ်တွင် ဖြန့်ချထားသည်။

'မောင်. . . ရယ်. . . ချစ်လက်စ မကုန်ဘူးကွယ် . . . မစားနိုင် မအိပ်နိုင်. . . ချစ်တဲ့စိတ္တရယ်. . . '

ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် သူတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားသော အောင်ကိုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့အသံသည် အတန်ငယ်ပိုကျယ်ပြီး ပိုနွဲ့သွားသည်။ သနပ်ခါးသွေးနေသော ခင်မလတ်၏မောင် ဖိုးကျင်သည် သူ့အစ်မကို လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ထို့နောက်မှ သနပ်ခါးကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ယူလိုက်ပြီး ပါးပေါ်တင်ကာ နာနာ ပွတ်လိုက်သည်။

'မမ. . . သနပ်ခါး သွားပွတ်တံရော'

'ရှိမှာပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒီမှန်ဘေးက ခွက်ကလေးထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား'

'အေး. . . အေး. . . တွေ့ပြီ'

'ငါ့သနပ်ခါးတွေလည်း နင်လိမ်းတာနဲ့ ကုန်တော့မယ်'

ဖိုးကျင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တို့ပတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုက်နေသည်။ တို့ပတ် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်နေသံကို ဆိုင်းချက် လိုက်သလို မီးဖိုချောင်မှ ဆန်ပြာသံက တရဲရဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်နောက်ဖေးတွင် သူတို့ အမေသည် သမဝါယမမှ ထုတ်လာသော ဆန်များကို ဆန်ကော့ဝိုင်းနှင့် ပြာနေလေသည်။

'သမီးရေ. . . မလတ် မဆာသေးဘူးလား၊ ဟင်းချိုအိုးလေး ခွေးလိုက်ပါလား'

ခင်မလတ်သည် နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ စုလိုက်သည်။ ညနေဆောင်းဆိုလျှင် ခင်မလတ်အိမ်ရှေ့တွင်ပင် နေချင်သည်။ အလျှိုအလျှို အိမ်ပြန်ရောက်လာကြသော ရုံးပြန် ကျောင်းပြန်များကို စောင့်ကြည့်ချင်သည့် အတွက် ဖြစ်၏။ ခြေရင်းခန်းမှ ထားထားလည်း ပြန်ရောက်မလာသေး။

သူသည် အသားလေးဖြူဖြူနှင့် သွယ်နွဲ့သောကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အသားညိုသော ခင်မလတ်ထက် ပိုလှဟန်ရှိ သည်။ သို့သော် သူ့ဦးခင်မလတ်လို အဝတ်အစား မပေါများချေ။ ယနေ့လည်း သူ့ကျောင်းကို ဘာအင်္ကျီဝတ်သွားသနည်း။ ခင်မလတ် သိချင်နေသည်။

ထားထားသည် အင်္ကျီဖြူနှင့် ကျောင်းလုံချည်စိမ်းကိုသာ ဝတ်ရသဖြင့် ဘယ်နေ့တွေတွေ့ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။ လှိုင်းကြီး အင်္ကျီဖြူလေး နှစ်ထည်ကို လဲလှယ်ဝတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အင်္ကျီအရောင် ဖျော့ဖျော့လေးများ ဝတ်တတ်သည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့ ကြီးတန်းလေးတွင် ထားထား ဝတ်နေကျ အင်္ကျီဖြူလေးနှစ်ထည်ကို လှမ်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ သူ့အင်္ကျီအရောင်တစ်ခုခု ဝတ်သွား မည်မှာ သေချာသည်။

အရင်တစ်ပတ်ကမူ သူ့ကို လေဟာပြင်ဈေး အထည်တန်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဘာများ ဝယ်သနည်း။ ခင်မလတ် အပြင်အထန် သိချင်နေသည်။ အင်္ကျီအသစ် ဝယ်သလား၊ လုံချည် အသစ် ဝယ်သလား အမျိုးမျိုး တွေးနေရသည်။ သည်နေ့ ဝတ်သွားသော အင်္ကျီသည် အသစ်ချုပ်သောအင်္ကျီ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟဲ့... အမေ ခေါ်နေတယ်လေ၊ ထမင်းစားမယ်တဲ့’
‘ခဏလေး’

ဖိုးဂျင်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြန်သည်။ အမေက နောက် တစ်ခါ ထပ်ခေါ်ပြန်သောအခါ ခင်မလတ်သည် နောက်ဖေးသို့ ဝင်လာရသည်။ ရေနံဆီ မီးဖိုမှ မီးဇာကိုမြှင့်ကာ မီးခြစ်ခြစ်လိုက်သည်။ ယမ်းနည်းသော မီးခြစ်ဆံများသည် ဟုတ်ခနဲ တောက်ကာ ချက်ချင်း ပြန်ငြိမ်းသွားသည်။ မီးခြစ်ဆံ ခြောက်ဆံလောက် ဖြန်းပြီးသောအခါတွင်မူ မီးဇာတွင် မီးခွဲတော့သည်။

‘အမေရေ ဘာဆန်တုံး’
‘မီးခိုးဟေ့၊ ဒီနေ့ပဲ ထုတ်ခဲ့တာ’
‘ဟင် မီးခိုးကြီး’
‘မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ စားပျော်ပါတယ်။ ဆန်ကွဲများတာ တစ်ခုပါပဲ၊ အမေ ဆန်ကွဲတွေ ပြာထုတ်နေတာ၊ ကြည့်ပါဦး အများကြီးပဲ’
‘စပါးလုံးတွေရော’
‘ရွေးထုတ်ရမှာပေါ့ သမီးရယ်’

ခင်မလတ်သည် အမေဘေးတွင်ထိုင်ကာ ဆန်ထဲမှ စပါးလုံးများကို တဆတ်ဆတ်ကောက်ယူလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုသိမ် ပေါ်ဆန်းမွှေးလို ဆန်ဖြူဖြူစင်းစင်းလေးများ စားချင်လှသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော ဆန်များကို သမဝါယမမှ ပေးနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ အပြင်ဈေး တစ်တင်း ၇၀ ကျပ်ဟုဆိုသည်။ လေယာဉ်မောင် တစ်ထည် စာရှိသည်။ သည်လိုဆို ပြန်တော့ ချက်ချင်း လက်တွန့်သွားရလေသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်သည် အမေမုဆိုးမကြီး ဦးစီးသော မုဆိုးမ အိမ်ထောင်ဖြစ်သည်။ အဖေ ပင်စင်လစာ နှစ်ရာ၊ ခင်မလတ်၏လခ တစ်ရာငါးဆယ်၊ စုစုပေါင်း သုံးရာငါးဆယ်နှင့် ရပ်တည်နေရသည်။ သို့သော် ဖိုးဂျင်က ကျောင်းသားပင် ဖြစ်သော်လည်း အပိုင်ငွေ နှစ်ရာကျော်လောက် ရှာနိုင်သည်။ လဆန်းဆိုလျှင် လက်ထဲတွင် နှစ်ရာမျိုး သုံးရာမျိုး ကိုင်ကာ မော်လမြိုင်ရထား သွားစောင့်တတ်သည်။ ရောက် လာသော ကုန်များကို ရထားအဆိုက်တွင် စောင့်ကောက်ပြီး လေဟာပြင်ဈေးသို့သွားကာ လက်လွှဲရောင်းလိုက်ရုံပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သုံးလေးဆယ် ကိုက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖမ်းအဆီးနှင့် ကြုံလိုက်လျှင်ကား အမြတ်သာမက အရင်းပါပြုတ်သဖြင့် သိပ်တော့ မလုပ်ရချေ။

‘အစ်မရေ ဆာလိုက်တာ’

ခင်မလတ်သည် စပါးလုံးရွေးနေရာမှ ရုတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။ ထားထား၏အသံဖြစ်သည်။ နံရံတစ်ချပ်တည်းသာ ခြားသဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံကို ကောင်းစွာကြားရတတ်သည်။ ထားထား ပြန်လာပေပြီ။

ရုပ်ကွက်တွင်းရှိ သူတို့အိမ်များသည် နံရံချင်း ဆက်မတတ် ညပ်ပြီး ကပ်နေသည်။ တစ်ဖက်အိမ်မှ စကားပြောသံကိုပင် အခြားတစ်အိမ်က ကြားနိုင်သည်။ ထားထားတို့ မိသားစုနှင့် ခင်မလတ်တို့သည် အိမ်တစ်အိမ်ထဲတွင် ခေါင်းရင်းခန်း၊ ခြေရင်းခန်း ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။ သည်တော့ တစ်အိမ်က လေသံကိုပင် အခြားတစ်အိမ်က ကြားရလေသည်။ ထားထားနှင့် ဘာလိုလို ဖြစ်နေသည့် အင်ဂျင်နီယာကလေး၏ အကြောင်း အမေ့ကို ပြောပြလျှင် မနည်းအသံနိမ့်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောရသည်။

‘ဟူး... ကားတွေကလည်း ကျပ်လိုက်တာ၊ အဖေရော ရောက်ပြီလား၊ ခင်မလတ်သည် ထားထား၏အသံကို နားစွင့်နေရင်း သူ့ဘာဝတ်ထားသနည်း စောင့်မကြည့်လိုက်ရဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တိုချင်ချင် ဖြစ်နေ၏။

‘သူဝင်နေကျ တက်ထရွန်ဟောင်း အဝါနုလေးနေမှာပါ’
ခင်မလတ်သည် စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်ရင်း ဟင်းချိုအိုးထဲသို့ ဘူးသီးဖတ်လေးများ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဖိုးဂျင်ကို ထမင်းစားခေါ်ရန်ဖြစ်သည်။

လမ်းမပေါ်တွင် ဦးလူလှ ကတော်ကြီးသည် မြေးငယ်ကို လက်ဆွဲရင်း လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကလေးငယ်သည် အဘွားဖြစ်သူ၏ လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးပမ်းနေသည်။ ကလေးငယ်များသည် လက်တွဲမခံချင်ကြပေ။

ဦးလူလှသည် ခြံဝတွင်ရပ်ရင်း ပွဲစားကြီးဦးမြနှင့် စကားပြောနေသည်။ စကားပြောနေသည် ဆိုခြင်းထက် နားထောင်နေသည်ဟုဆိုခြင်းက ပို၍ မှန်ကန်ပေမည်။ ဦးမြ၏ ရှုံလိုက် ခွဲလိုက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို တွေ့ရုံနှင့် သူဆောက်နေသော အိမ်သစ်အကြောင်းကို ပြောနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခင်မလတ် တိုက်ရိုက်သိလေသည်။ သစ်ဝယ်မရသည့်အတွက် ဦးမြသည် ချုံသံပါအောင် ညည်းနေသည်။

ဦးလူလှသည် ပါးစပ်မှ လူ့န္တေမပျက် အင်းလိုက်နေသော်လည်း အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင်ထိုင်နေသော သူ၏သားလတ်မောင်မောင်နိုင်ဆီသို့ မျက်စိရောက်နေသည်။ မောင်မောင်နိုင်သည် ဖိုးဂျင်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုကြည့်ပြီး သဘောတွေ့နေဟန်ရှိသည်။ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရယ်နေကြလေသည်။

ခင်မလတ်သည် ဖိုးဂျင်ကို ထမင်းစား မခေါ်မီ အိမ်ရှေ့တွင် စိုက်ထားသော ရွက်လှပင်များကို ရေလောင်းတိုက်သည်။ လမ်းနယ်ခြေပေါ်တွင် ကျော်စိုက်ထားသောရွက်လှပင်ဝါဝါများသည်ဝေသာသန်စွမ်းလှချေသည်။

‘ရှစ်သုံးလီ နှစ်ဆယ့်လေး၊ ရှစ်လေးလီ သုံးဆယ့်နှစ်၊ ရှစ်ငါးလီ လေးဆယ်၊ ရှစ်ခြောက်လီ လေးဆယ့်ရှစ်’

‘လေသည် အရောင်မရှိ၊ အဆင်းမရှိ၊ အနံ့အရသာ မရှိ’
‘အနောက်ရိုးမတောင်တန်းတွင် ပတ်ကွိုင်တောင်၊ နာဂတောင်၊ ချင်းဘောင်း၊ ရခိုင်ရိုးမတောင်...’

ခင်မလတ်တို့ ထမင်းစားသောအခါ လျှပ်စစ်မီးများ လင်းနေပေပြီ။ လမ်းတိုလေးအတွင်းရှိ ကလေးများသည် မှတ်စုစာအုပ်များ ရှေ့ချကာ အသံကုန် ဟစ်အော်ကျက်မှတ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

* * *

စာကျက်သောအလုပ်ကို အောင်ကို ငြီးငွေ့လှချေပြီ။ လူမှန်းသိကတည်းက ကျက်လာရသောစာများသည် ခုထိမဆုံးနိုင်သေးချေ။ ဆရာဝန်ကလေး ဖြစ်ရမည်အရေး ကျက်လိုက်ရသော စာများသည် များပဲ များနိုင်လွန်းသည်။ သည်လောက် ကျက်မှတ်နေရသည့် ကြားထဲက ရောကုန်ထွေးကုန်တတ်သေးသည်။

‘သားက တော်သေးတာပေါ့ သားရယ်၊ ဖေဖေတို့ ကျောင်းဆရာတွေ ဆိုရင် ခုအသက်အရွယ် ပင်စင်ယူခါနီးအထိ စာထဲက မထွက်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ စာထဲမှာ ကြီးခဲ့ပြီး စာထဲမှာပဲ သေရမှာ’

‘အာ. . ဖေဖေတို့က ကျက်မှ မကျက်ရတော့ပဲ’

‘ဪ. . ကိုယ်မတတ်ဘဲ သူများကို သင်လို့ဖြစ်မလားကွယံ၊ အဖေတို့က ကျက်ရုံတင်မကဘူး၊ အလွတ်ကို ရနေရတာ’

အောင်ကို၏ဖခင်ကြီးသည် ဖတ်လက်စ ရာဇဝင်စာအုပ်ကြီးကို အသာချထားလိုက်ရင်း သားဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်စိ အခိုးရိုက်သဖြင့် မှုန်သွားသော မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ ပုဆိုးစနှင့် ပွတ်နေသည်။ မျက်မှန်ချွတ်လိုက်သောအခါ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော အောင်ကို၏ သဏ္ဍာန်သည် သူ့မျက်စိထဲတွင် မပီပြင်တော့ဘဲ ဝါးသွားလေသည်။

‘ဟဲ့. . အငယ်ကောင် ကျူရှင်သွားတာ ကြာလှချေလား၊ ခုနစ် နာရီခွဲတောင် ကျော်ပြီ’

‘မေမေကလည်း ‘ပူတတ်လိုက်တာ လာမှာပေါ့’

‘လာချိန်တန်ပြီဟဲ့၊ ခါတိုင်း ခုနစ်နာရီမထိုးခင် ရောက်တယ်’

‘ဪ. . မေမေရယ်၊ ယောကျ်ားလေးပဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး’

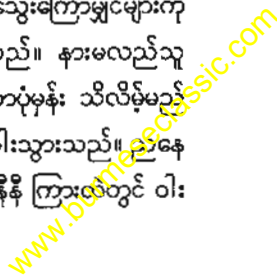
အောင်ကိုသည် အခိုးရိုက်ကြီးသော သူ့အမေကို ပြီးရယ် ကြည့်ရင်း ဝီခနဲ ဖြတ်သွားသောခြင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ အုတ်နံရံနှစ်ဖက် သူ့ကို ဝိုင်းညှပ်လိုက်သည်ဟုသာ ထင်လိုက်နိုင်ပေမည်။ ကိုရွှေခြင်သည် ရုတ်ခြည်း မိမိနိကြောသွားရှာသည်။ လက်ဖမိုးတွင် ကပ်သွားသော ခြင်းသေကောင်ကို အသာခွာယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

‘တွေ့လား ခြင်ကျားကြီးတွေ’

ခြင်၏ ကိုယ်ထည်သည် အရစ်အရစ် ကျားနေသည်။ သွေးလွန် တုပ်ကွေး ဖြစ်စေတတ်သည့် ခြင်ကျားများဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာက မည်ကဲ့သို့ စ၍ပေါက်ဖွားသည်ဟု ဇာစ်မြစ်ကို အသေအချာ မသိရသော်လည်း အောင်ကိုတို့ ရပ်ကွက်ကလေးသည် ခြင်များပေါ်လာသည်။ ကောင်းစွာ ရေများ မစီးသော မြောင်းထဲမှလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားရှိ ရွှံ့အိုင်၊ နွဲ့အိုင်များမှလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရေညိုလှောင်ရာ တိုင်ကီတွေ၊ စဉ့်အိုးတွေကလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အောင်ကိုသည် ဖြုန်းခနဲ အတွေးဖြတ်ကာ ရှေ့ဘက်တွင်ရှိ စာအုပ်ထဲသို့ စိတ်အာရုံကို နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ခြင်များသည် မည်သည့်နေရာကစ၍ ပေါက်ဖွားလာသည်ဖြစ်စေ သူ့ကို သည်လောက် ဒုက္ခမပေး။ သူ့ကို အမှန်တကယ် ဒုက္ခပေးနေသည်ကား စာမေးပွဲ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲနီးလှချေပြီ။

သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော စာအုပ်ထဲတွင် နှလုံးသားသွေးကြောမျှင်များကို အကြီးချဲ့ ရိုက်ကူးထားသောရောင်စုံပုံကြီး ရှိလေသည်။ နားမလည်သူကြည့်လျှင် နီနီတွေ ဖြူဖြူတွေကိုသာ တွေ့မည်။ ဘာပုံမှန်း သိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သူသည် ထိုပုံကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဝါးသွားသည်။ ညနေက တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေးသည် နှလုံးသွေးကြောနီနီ ကြားထဲတွင် ဝါး

တားတားနှင့် မပီမပြင်လေး ပေါ်လာသည်။ မျက်နှာလေးက ဝါးနေသော်လည်း မျက်ရည်အပိုင်းသားနှင့် အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေသော မျက်လုံးညှိုးလေးများကိုမူ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘မောင်လေးက ဆေးရုံတက်နေတာ’

ဟု ပြောသွားသည်။ မည်သည့်ဌာနတွင် တက်နေသနည်း။ မမေးလိုက်မိသဖြင့် ခုမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

‘ချိန်းတဲ့ . . . ညမှာ ပျော်ရသည်။ စနေနေ့ည . . . ကိုးနာရီ၊ ကိုးနာရီ၊ အမေရေ တံခါးဖွင့်ပါ’

ညီအောင်သည် သီချင်းလေး တအေးအေးနှင့် တံခါးခေါက်နေသည်။ အမေက ဘုရားသောက်တော်ရေ လဲနေသဖြင့် အောင်ကို ခပ်မြန်မြန် ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အဖေကလည်း အထိုင်အထ အလွန်နေ့သည်။ ကွမ်းသီးစိတ်လေးများကို သေးသည်ထက် သေးအောင် ကွမ်းညှပ်နှင့် တဖျောက်ဖျောက် ညှပ်နေသော အဘွားကလည်း ထနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

‘မင်း နောက်ကျလိုက်တာ အမေတောင် စိတ်ပူနေပြီ’

‘ဟား . . . ဆရာက အချိန်ပို သင်နေလို့ အမေရဲ့ အမေ့သား ဘယ်မှ မလည်ဘူး’

အောင်ကိုက ခပ်ကျိတ်ကျိတ်လေး ဆူလိုက်သောအခါ ညီအောင်သည် မျက်စိလေးတစ်ဖက်မှ နှိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမေ့ကို ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း လှမ်းပြောရင်း အဘွားကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်းသီးစိတ်လေး ကောက်ကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ အဖေက သူ့မျက်မှန်ကြီးပေါ်မှ ကျော်ကာ ခပ်တည်တည် လှမ်းကြည့်သောအခါမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာညိုညို သတ်ကာ ဇက်ပုသွားလေသည်။

ညီအောင်သည် အမေ့ကိုချွဲကာ အမြဲအနိုင်ယူမြဲဖြစ်သည်။ မိန်းမမအ

အရွဲကြိုက်သည်ဟု ဆိုသည်မှာ ဟုတ်လေမလားတော့ မသိ။ အမေသည် ညီအောင်ကို အလွန်ချစ်သည်။ အမေ့အမေ အဘွားကလည်း ညီအောင်ကို အလွန်ချစ်သည်။ အဘိုးဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ညီအောင်ကို မွေးသည်။ အဘွားသည် သူ့ယောက်ျားသည် သူနှင့်အတူ ပြန်လည်နေထိုင်ရန် ရောက်လာသည်ဟု အိပ်မက်မက်သည်ဟု ဆိုသည်။ အဘိုးဝင်စားသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ညီအောင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘွား၏ အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမေနှင့်အဘွားသည် ညီအောင်ဘက်မှ ထာဝစဉ်အကာအကွယ် ပေးခဲ့သည်။ အဖေကမူ ကျောင်းသားတစ်ရာနှစ်ရာလောက်နှင့် ထာဝစဉ် တွေ့ထိနေရသူ ဖြစ်သဖြင့် ညီအောင် ခြေလှမ်းကို မြင်သည်။ ခုတလော ညီအောင်သည် ကျူရှင်ကအပြန် အမြဲနောက်ကျနေသည်။ စိတ်ထဲတွင် မကြိုက်သော်လည်း ဘာမှမပြောသေး။ အသာစောင့်ကြည့်နေလေသည်။ အဖေက ပြောလျှင်လည်း အပေါ်ယံလေး ပြောလေမရှိ။ ချက်ပိုင် လက်ပိုင်နှင့် မလှုပ်နိုင်အောင် ပြောလေ့ရှိသဖြင့် ညီအောင်သည် အဖေ့ကို လန့်လေသည်။

‘ညီအောင် . . . မင်းဆံပင်တွေ ရှည်လွန်းနေပြီ’

‘အာ . . . သိပ်မရှည်သေးပါဘူး အဖေရဲ့’

‘နက်ဖြန် မင်းဟာမင်း သွားညှပ်မလား၊ ငါ လိုက်ညှပ်ပေးရမလား’

‘ကျွန်တော် သွားပါမယ်’

‘အေး ဒီလိုဆိုး ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို အဖျားလေး တိတာတော့ မလို’

နှင့်ဘူး’

ညီအောင်သည် အိမ်နောက်ပေး လှည့်ဝင်ခဲ့ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့်စာလျှင် သူ့ဆံပင်သည် အများကြီး တိုနေသေးသည်။ ခုခေတ်တွင် ယောက်ျားလေးများ ဆံပင်ကုပ်ဝဲသည်မှာ လုံးဝ မဆန်း

တော့ပေ။ တချို့တွေ ကုပ်သာမက ပန်းပေါ်တွင် ဝဲနေကြပေပြီ။ ထိုကဲ့သို့ သော ခေတ်ကြီးတွင် သူ့ဖခင်သည် သူ၏ဆံပင် ကုပ်မဲတဝဲလေးကိုပင် ထာဝစဉ် မျက်စိစပါးမွှေး စူးနေလေသည်။ သူ့ဘက်က အစဉ်အမြဲ ရပ်တည် လေ့ရှိသော အဘွားပင် ဆံပင်ရည်ကိုတော့ မျက်စိနောက်ဟန်ရှိသည်။

‘အောင်ကိုကို ကြည့်စမ်း၊ မင်းထက်အကြီး မင်းလို ပြောရမခက်ဘူး။ ကိုယ့်အစ်ကို အတုများ နည်းနည်းပါးပါး ယူစမ်း’

မျက်မှန်ကို ပုဆိုးနှင့် ပွတ်သုတ်ရင်း အဖေသည် မီးဖိုဘက်ကို မျက်စောင်းနှင့် ကြည့်လေသည်။ ညီအောင်သည် ခြေထောက်ကို ရေဆေးနေရင်း မှ ခံပြင်းစိတ်များ ဆူတက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရေကို အားနှင့်ကြိုးစပ်ကာ ခြေထောက်ပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်း လောင်းချနေလေသည်။

‘ငါ့အစ်ကို ဘဲနာကလည်း စာအပြင် ဘာမှမသိဘူး၊ သူ စာကျက်လေ ငါ အဆူခံရလေ၊ တောက် ယောက်ျားပီပီ နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်ပါလား၊ ပွေပါလား၊ ခုတော့ သူ့လိမ္မာတိုင်း ငါ့ချည်းပဲ ဖိအဆူခံနေရတာ’

ညီအောင်သည် နှုတ်မှ စူပူပူ ပြောနေရင်း ခြေကို အချိန်ဆွဲပြီး ဆေးချေ လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောင်ကိုသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ပေါ်ပေါ်လာသော မျက်လုံးညိုလေးများကို အတင်းကြိုးစားပြီး ဖျောက်ဖျက်နေရှာလေ သည်။

* * *

ထားထား အိပ်ရာဝင်ရန် အိမ်တံခါးများပိတ်ချိန်အထိ အောင်ကို မအိပ် သေးပေ။ စာကြည့်စားပွဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်ပြီး စာကြည့်နေထေ သည်။

ထားထားတို့ အိမ်နှင့် အောင်ကိုတို့ အိမ်သည် မျက်စောင်းထိုး ဖြစ် သည်။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲတွင် မျက်စောင်းထိုး တည်နေသော အိမ် နှစ်လုံးသည် အတန်ငယ်အလှမ်းကွာပြီး သီးသန့်လွတ်လပ်မှု ရှိနိုင်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ထားထားတို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင်မူ မျက်စောင်းထိုး အိမ်နှစ်အိမ် သည် နီးကပ်လှချေသည်။ အထဲဝင် အပြင်ထွက် အကုန်မြင်နေရသည်။ စကားကျယ်ကျယ်ပြောလျှင်လည်းအကုန်ကြားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာ ဦးလှအောင်ကြီး သူ့သား ညီအောင်ကို ဆူပူနေသောအခါ၌လည်း ထားထား တို့အိမ်က အတိုင်းသား ကြားရလေသည်။

အောင်ကိုကို တွေ့သောအခါ ထားထားသည် ဇော်လှိုင်မြင့်အား သတိ ရမိလေသည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်သည် အောင်ကို၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ အောင်ကိုဆီသို့ လာလည်ရင်း ထားထားကို သူတွေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ၏ပထမဆုံး စာထဲတွင်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သိပ်မခင်သော အောင်ကိုကို အရမ်းခင်ကာ မကြာမကြာလာလည်လေသည်။ ဘယ်လိုစုံစမ်း သည်ပင် မသိ။ ထားထား၏ ကျောင်းအထိ လိုက်လာသည်။ စာသင်နေ သော ထားထားကို ငေးကြည့်တတ်သည်။ စုစုချင်းတော့ ထားထား စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ ထို့နောက်တော့ သာယာလာသည်။ ခုတော့ သူ့ကို တွယ်တာလာမိပြီ ထင်သည်။

‘ဟဲ့... ထားထား၊ တံခါးပိတ်တော့လေ ဘာငိုငိုနေတာလဲ’
‘လှ၊ ရောင်လေးက လင်းနေလို့ပါ၊ ခြံကျယ်ကျယ်လေးသာရှိရင် ဖျာ သေးခင်းပြီး ထွက်ထိုင်နေဖို့ ကောင်းတာ’

အစ်မဖြစ်သူ လှလှက တပ်လက်စကြယ်သီးတံကို ချထားပြီး ခြေ တရွတ်ဆွဲ၍ ထွက်လာသောအခါ ထားထားသည် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက် သည်။ လှ၊ ရောင်ကလည်း တကယ်ပင် ဝင်းပ ယှက်ဖြာနေ၍ တော်သေး

သည်။ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ထိ တိုးဝင်နေသော လ၊ရောင်တွင် ထားထား၏ မျက်နှာလေးသည် နူးညံ့နေသည်။ ပန်းအိုးကလေးနှင့် စိုက်ထားသော စံပယ် ပင်မှ စံပယ်ဖူးလေး နှစ်ဖူးက တဖြည်းဖြည်း အားပြီး ပွင့်ရန် အရှိန်ယူနေသည်။

သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံး တံခါးကိုချက်ချိတ်ကာ အိမ်ထဲ လှည့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းရင်းခန်းက ခင်မလတ်တို့အိမ်ကလည်း တံခါးပိတ် သွားပေပြီ။ အပြင်ခန်းတွင်အိပ်သော ဖိုးဂျင်၏ ဟောက်သံက တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားနေရသည်။ ထားထားတို့ ညီအစ်မသည် သူတို့ဖခင်၏အနီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဂူဂူကြီး ထိုင်နေသော ဖခင်သည် သူတို့ကို စောင်းကြည့်ပြီး မမြင်ဟန်ဆောင် ကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် ဖဲရုံးလာသော အခါများတွင် ထိုကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်နေတတ်လေသည်။ ထိုသို့သော နေ့မျိုးတွင် သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်မြဲဖြစ် သည်။ အစကမူ ဖခင်ဖြစ်သူနား ကပ်ခါ 'ဖေဖေရယ် ဖဲမကစားပါနဲ့' ဟု ပြောကြသေးသည်။ သို့သော် မရခဲ့။ ခုတော့ ထားထား လုံးဝပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ အဖေ ဖဲနိုင်သဖြင့် ခေါက်ဆွဲဝယ်လာလျှင်လည်း စားလိုက် သည်။ ဖဲရုံးသဖြင့် လက်စွပ်ချွတ်ပေးဟု ဆိုကလည်း ပေးလိုက်သည်။ အဖေ နှင့် ပတ်သက်၍ ခွင့်လွှတ်ထားလိုက်သည် ဘာကိုမျှလည်း မျှော်လင့်ချက် မထားတော့ပေ။

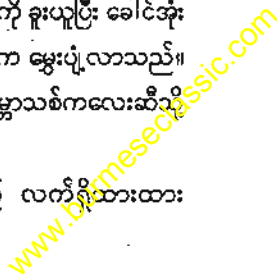
တစ်ခုပဲရှိသည်။ ထားထားအစ်မကိုတော့ သနားသည်။ သူ့မမျှာက မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းစွာ အားမကုန်းနိုင်သောဒုက္ခိတ ဖြစ်သည်။ အဖေ ဖဲကစား တတ်ကတည်းက အစ်မ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုဆိုလျှင် သုံးနှစ်ကျော်ပေ ပြီ။ အဖေ ကစားတတ်သည်ကလည်း ပြောရလျှင် ရှက်စရာလည်း ကောင်း

သည်။ ရင်နာစရာလည်းကောင်းသည်။ တော်ရုံ လူကြားလျှင် ယုံနိုင်မည်ပင် မဟုတ်။ ရုံးကနေ တတ်လာခြင်းဖြစ်၏။ အဖေတို့ရုံးသည် ကွန်ကရစ် အမိုး ပြားမိုးထားသော လေးထပ်ရုံးကြီး ဖြစ်လေသည်။ နေ့ခင်းဆိုလျှင် ထို အမိုး ပေါ်တက်၍ ရုံးသားများ ဖဲကစားကြသည်။ အဖေတို့ ရုံးခန်းကလည်း အခန်း ကျယ်ကြီးတွင် အမှုထမ်းများကို စီပြီး နေရာချထားခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလောက် အခန်းကျယ်ကြီးတွင် အမှုထမ်းဆယ်လေးငါးယောက် ပျောက်နေ၍လည်း သီးသန့်အခန်းထဲတွင်ရှိသော အရာရှိက သိမည်မဟုတ်ချေ။ သိလည်း မသိ ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် နေ့ခင်းပျင်းလျှင် ရုံးသားများ ခေါင်မိုးပေါ် တက်ကြသည်။ ဖဲကစားကြသည်။ အစကတော့ အဖေသည် အပျင်းပြေ ကြည့်ခြင်းသာဖြစ် သည်။ ကြည့်ရသည်ကို မရိုးမရွ ဖြစ်လာသောအခါ ဘေးမှနေ၍ ကပ်ထိုး သည်။ ထိုမှ တစ်စတစ်စ စိတ်ပါလာကာ ခုတော့ ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ ရုံးသို့ ဖဲရိုက်ရန် သွားလေသည်။ လကုန်လျှင် အဖိုးရလခကို ထုတ်ယူကာ ဖဲကြေး ဆပ်လေသည်။

'တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒီအကြောင်း မတွေးတော့ဘူး' ထားထားသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။ အဖေကို လည်း ကောင်း၊ ခြေတစ်ဖက် ကောင်းစွာမသန်သော အစ်မကိုလည်းကောင်း ခေတ္တ မေ့ထားလိုက်သည်။ လက်ရှိကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို အိပ်မပျော်မီ ဖန်ဆင်းကြည့် နေမိလေသည်။

ပွင့်မည့်ဟန်ပြင်နေသော စံပယ်နှစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့်ကို ခူးယူပြီး ခေါင်အုံး ပေါ် တင်ထားသဖြင့် သူ့ခြင်ထောင်ထဲတွင် စံပယ်ရနံ့က မွှေးပျံ့လာသည်။ ကြိုသင်းသောရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရင်း ထားထားသည် ကမ္ဘာသစ်ကလေးဆီသို့ ချပေးသွားမိသည်။

စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေးထဲရှိ ထားထားသည် လက်ရှိထားထား

မဟုတ်တော့ပေ။ အဖေကလည်း ဖဲသမား မဟုတ်။ အစ်မကလည်း ဒုက္ခိတ မဟုတ်။ ထားထားတို့ ငယ်စဉ်တုန်းက ဆုံးသွားသော အမေကိုလည်း နုပျို ရွှင်လန်းစွာ တွေ့ရသည်။ နောက်ပြီး ထားထားဘေးတွင် အန္တရာယ်ဒုက္ခ ဟူသမျှကို ကာကွယ်ပေးမည့် သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးလည်း ရောက်နေ သည်။ ထားထားသည် သူရဲကောင်းကြီး ဇော်လှိုင်မြင့်၏ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။ ထို့နောက် ရင်ထဲမှ တီးတိုး လေး ပြောနေမိသည်။

‘ကိုလှိုင်မြင့်ရယ် ထားထား အားကိုးပါရစေ၊ ယုံပါရစေ’

* * *

‘နည်းနည်းမှ မယုံရဘူး နည်းနည်းလေးမှလည်း မျက်နှာမလွဲရဘူး။ ကြည့်စမ်း၊ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ကြတော့မယ်၊ နောက်ဖေးတံခါးကြည့်၊ စေ့ရုံသာ စေ့ထားတာ ချက်ထိုးမထားဘူး၊ အားလုံး နမောနမဲ့နဲ့ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား၊ သူ့ခိုးကို လက်ယပ်ခေါ်နေကြတာလား’

ဦးလူလှသည် တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ကာ ရေရွတ်လိုက်လေ သည်။ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ရာထဲတွင် ငြိမ်ကုပ်ကာ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေကြသည်။

‘လူတွေကတော့ တစ်လှေကြီး၊ တစ်ယောက်မှ တာဝန်မသိဘူး’

ညဆယ်နာရီခန့် ရှိပြီပို့ တိတ်နေသော လမ်းကလေးတွင် သူ့အသံ သည် ဟိန်းကာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ခေါက်နေသော ကြောင်အိမ်ပေါက်ထဲ မှ ငရုတ်သီးတောင့် နီနီများကို ချီယူလာသော ကြွက်မည်း ကလေးသည်ပင် လန့်သွားဟန်ရှိသည်။ ထုပ်တန်းပေါ် ကမန်းကတန်း တက်ပြေးရာ ပါးစပ်

တွင် ကိုက်ထားသော ငရုတ်သီးတောင့်လေး ပြုတ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဦးလူလှသည် အခန်းထဲရှိ သားနှင့်ချွေးမတို့၏ ခုတင်ကို စောင်းကြည့် သည်။ သူတို့တွေ မအိပ်သေးမှန်း သိသည်။ သို့သော် သူတို့သည် လုံးဝ ငြိမ်ပြီး အိပ်နေဟန်ဆောင်နေကြသည်။ နို့စို့ကလေးက တအိအိနှင့် ငိုမည့် ဟန်ပြင်သောအခါတွင်ကား ငြိမ်မနေနိုင်တော့။ စုတ်ထိုးပြီး ချောနေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘တောက်. . . အလကားကောင်’

အပေါ်ထပ်သို့ ခြေဆောင်နင်းပြီး တက်လာသည်။ သစ်သားလှေကား အိတ်သည် ကြမ်းတမ်းလှသောခြေလှမ်းကို ညွတ်ပက်ညွတ်ပက်နှင့် အား တင်းပြီး ခံနေရသည်။

‘ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘နောက်ဖေးတံခါး ချက်မထိုးထားဘူးကွ’

ဇနီးသည်က ခြင်ထောင်တွင်းမှ လှမ်းမေးသောအခါ ဦးလူလှသည် မျက်နှာပုပ်ပုပ်ကြီးနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

‘ဪ. . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခါတိုင်းတော့ ကြည့်မိတယ်။ ဒီနေ့တော့ သတိ လစ်သွားတယ်’

ဦးလူလှ ဘာမှပြန်မပြောချင်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက် ထာ စိပ်ပုတီး လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ အတန်ငယ် ဒေါသဖြစ်နေသောကြောင့် စိပ်ပုတီးကို ချက်ချင်း မစိပ်နိုင်ပေ။ စိတ်ငြိမ်စေရန် အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း လရောင်လဲ့လဲ့ လင်းနေသော လမ်းကလေးကို ဆီးပြီး ကြည့်နေမိလေသည်။ အိမ်များသည် တံခါးပိတ်ကာ တိတ်ကြချေပြီ။

ဦးလူလှတို့ လမ်းတိုလေးတွင် နှစ်ထပ်အိမ် သိပ်မရှိချေ။ ဦးလူလှတို့

အိမ်နှင့် ပွဲစားကြီး ဦးမြတို့အိမ်သာ ရှိသည်။ ကျန်အိမ်များသည် လေးပင် သုံးခန်း တစ်ထပ်အိမ်လေးများသာ များသည်။

ဦးမြသည် အိမ်နှစ်လုံးပိုင်သည်။ နှစ်ထပ်အိမ်တွင် သူနေပြီး ကျန် တစ်ထပ်အိမ်လေးကို နှစ်ခန်းခွဲကာ ငှားစားသည်။ အိမ်ငှားများကို ဦးလူလှ တစ်ခါမျှ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောဖူးပေ။ ဦးလူလှကတော်ကမူ ခြေရင်းခန်း တွင် စာရေးကြီးနှင့် သမီးနှစ်ဦးနေကာ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် မုဆိုးမမိသားစု နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျန်အိမ်များသည်ကား အများအားဖြင့် ကိုယ့်ပိုင်အိမ် များ ဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဆရာဦးလှအောင်နှင့် ဦးလူလှ အလွမ်း သင့်သည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးစားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ် လျှင် စစ်တုရင်အတူထိုးဖြစ်သည်။ ဆရာဦးလှအောင်၏ သားဖြစ်သူ အောင် ကိုသည်ကား စာကျက်တန်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ နိယွန်မီးချောင်းရောင် သည် လမ်းမထိ ယုတ်ဖြာပြီး ကျရောက်နေသည်။

‘ခွေးကောင် ငနိုင်၊ အောင်ကိုလိုများ စာကြိုးစားရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ၊ ခုတော့ မိန်းမယူဖို့၊ ကလေးမွေးဖို့ပဲ သိတယ်’

သူများ၏သားများ စာကျက်တိုင်း စာတော်တိုင်း ဦးလူလှသည် သူ သားကို သူမကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသည်။ ဆယ်တန်း မအောင်မီ မိန်းမခိုးပြော သော မောင်မောင်နိုင်သည် ကလေးအဖေ ဖြစ်ကာမှ တက္ကသိုလ် ရောက်လေ သည်။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်တွင်ပင် ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ ဖြစ်လေ သည်။ တောင်းဆို ပလုံးဆိုသော လွှင့်ပစ်နိုင်သည်။ သားသမီး ဟူသည် ကား မည်မျှဆိုဆို ခံရပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်နိုင်သည် ဗိုလ်ကေလေး တာသနနှင့် ကောလိပ် ကျောင်းတက်နေစဉ် ဦးလူလှသည် သား ခွေးမနှင့် မြေးနှစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို အစစယူထားရလေသည်။ လက်ရှိ သားသမီးငါးယောက်အပြင် ခွေးမနှင့်မြေးနှစ်ယောက် တိုးလာသော

အခါ ဦးလူလှတို့ဇနီးမောင်နှံတွင် သားသမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေသည်။ မောင်မောင်နိုင်ကိုက ဆိုးလွန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ထက်အကြီး မောင် မောင်ကြီးက လူအေး ဖြစ်သည်။ စာကို မှန်မှန်ကျက်ကာ မှန်မှန် အောင်သွား သည်။ ဂုဏ်ထူးတွေ ဘာတွေမထွက်ဖူးသော်လည်း တစ်ခါမှလည်း စာမေး ပွဲ မကျဖူးချေ။ သည်လိုနှင့် ဘီအက်စီအောင်ကာ သူ့ အမေ တားနေသည့် ကြားထဲက ဗိုလ်သင်တန်းတက်ခွင့်လျှောက်လေသည်။ အောင်လိမ့်မည် မထင်သည့်အတွက်လည်း သူ့အမေက လျှောက်လွှာတွင် လက်မှတ်ထိုးပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မောင်မောင်ကြီး အောင်သွားလေ သည်။

‘စစ်သားဆိုတိုင်း သေဘေးနဲ့ နီးရမှာလားတဲ့၊ တရားသဘောနဲ့ ကြည့် မိမ်းပါ၊ သေမင်းဆိုတာက စစ်သားနားမှာမှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ ငါတို့ လူတိုင်း ဝေးမှာ လက်တစ်ကမ်းအကွာ ရပ်နေတာကွ၊ ဆေးရုံကြီး သွားကြည့် မိမ်းပါကွာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သေနေလိုက်ကြတာ အပြိုင်အဆိုင်ပဲ၊ သူတို့တွေ စစ်တိုက်လို့ စစ်ထဲဝင်လို့ သေတာမဟုတ်ဘူးကွ နားလည်စမ်းပါကွယ်’

ဦးလူလှက အတန်တန် ဖျောင်းဖျံခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သားကြီးသည် ခေမိဗိုလ်ကြီးအဖြစ်နှင့် ရှေ့တန်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေချေပြီ။ မအားသည် ကြားထဲမှ သူ့အမေ စိတ်မပူရန်အတွက် စာမှန်မှန် ရေးရှာသည်။

ဆိုသည်က အလတ်ကောင် မောင်မောင်နိုင် ဖြစ်သည်။ စာတော်သော် လည်း ပျင်းသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသော်လည်း ဝီရိယနည်းသည်။ မိန်းမငမ်း သဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိန်းမရသည်။ ထို့နောက် သူ့သား၊ သူ့မယား တာဝန်အားလုံးကို ဖခင်ကြီး ပဲခုံးပေါ်စုပြီး အထုပ်လိုက် တင်ထားလေသည်။

အငယ်များသည်ကား ငယ်သေးသည်။ အလတ်မလေး မစိုးနှင့် မထို့ သည် ယခုနှစ်မှ ဆယ်တန်းနှင့် ကိုးတန်းရောက်သည်။ အငယ်ဆုံး မိုးတာ

သည် ရှစ်တန်းသာ ရှိသေး၏။ ဦးလူလှ ပင်စင်ယူရန်ကား လေးနှစ်သာ လိုတော့သည်။

‘အဖေကြီး မအိပ်သေးဘူးလား’

ဇနီးဖြစ်သူက အိပ်ရာထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ဦးလူလှ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ တောင်နံကတိုးနံက သင်းသင်းလေး ဝေပျံ့လာသည်။

‘ဘာတွေများ စိတ်တိုနေတာလဲ’

ကြည့်စမ်း၊ အောင်ကို စာကျက်နေလိုက်တာ၊ တစ်ခါတစ်လေ ကိုတရေးနိုး ကြည့်ရင်လည်း မီးလင်းတုန်းပဲ’

‘ဪ . . . သူက ဆေးကျောင်းသားပဲရှင် မကျက်လို့မှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒို့ပြင်လူတွေက သူ့ဆယ်ပုံတစ်ပုံ ကျက်ရင်လည်း ရတာပဲ၊ သူတို့လောက် ကျက်ဖို့မှ မလိုတာ၊ နောက်ပြီး မောင်နိုင်တို့က ကျောင်းပိတ်ထားတာပဲ၊ ဘာစာကျက်ရမှာတုန်း အဖေရယ်’

ဦးလူလှ၏ ဒေါသသည် သားဖြစ်သူ မောင်မောင်နိုင်ဆီသို့ ဦးတည်နေမှန်း သိသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်သည် ဖြေပြောလေးပြောလိုက်သည်။ သည်အဖေနှင့်သည်သားသည် တစောင်းစေးနှင့်မျက်ချေးဖြစ်၏။ အဖေ၏ ကရုဏာ ဒေါသများကို အမေကြီးကပင် ထာဝစဉ် ဖြေလျှော့ပေးနေရသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း ဘုရားစင်အနီးတွင်အိပ်သော ဖိုးတာသည် အိပ်ပျော်နေရင်းမှ အံသွားတကျိကျိ ကျိတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ နံဘေးမှ သစ်သားနံရံကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

ဒီကောင် စာကျက်ချိန်မှာ မကျက်ဘဲ မက္ခရာစား ခိုးဖတ်နေတယ်၊ ခုတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ မက္ခရာစားကိုင်ရင်း လက်တစ်ဖက်ပြတ် တရုတ်မင်းသား လေလီနဲ့ ဓားစွမ်းပြိုင်နေပြီထင်ရဲ့’

တဂုန်းဂုန်း လှုပ်ခါသွားသော ဖိုးတာ၏ ဇာခြင်ထောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဦးလူလှသည် မသက်မသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မျက်စိကို ဝှံ့မှိတ်ကာ စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက်သည်။ ခေတ္တငြိမ်နေပြီးမှ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး စတင်ရွတ်ဆိုကာ ပုတီးစိပ်သည်။

ခပ်စေးစေးမှ သံချောင်းခေါက်သံသည် လေဟုန်စီးရင်း လွင့်ပျံ့လာသည်။ ဘုရားစာရွတ်ဆိုနေရင်းက သံချောင်းသံကိုလိုက်ပြီး ရေတွက်နေမိသည်။ ဆယ့်တစ်ချက် ရှိလေပြီ။

* * *

နေ့ခင်း ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်ဆိုလျှင် ထားထားတို့ကျောင်းအနီးသို့ ဇော်လှိုင်မြင့် ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်သော ကလေးတို့ကို ရယ်ပြုံးနှုတ်ဆက်တတ်သဖြင့် သူနှင့်ကလေးတို့ပင် ခင်မင်နေကြပေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရောက်မလာသေးသော်လည်း ကျောင်းသားလေးများသည် ထားထားဆီ ပြေးလာရင်း သတင်းပို့တတ်သည်။ သူ့ကို လမ်းထိပ်တွင် တွေ့ခဲ့သည်။ ကျောင်းဝတွင် တွေ့ခဲ့သည်ဟူသော သတင်းစုံများဖြစ်သည်။ ကလေးများနှင့်သာမက သူသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့်လည်း ပြေလည်သည်။ ဆရာမကြီးသည် သူ့ကို ငယ်စဉ်က သင်ခဲ့ဖူးသည့် သူ့ဆရာမဟု ဆိုလေသည်။

‘ဘာလို့ ခဏခဏ လာနေတာလဲ’

‘မကြိုက်ဖူးလား’

‘ကလေးတွေ ရိပ်မိကုန်လိမ့်မယ်’

‘ရိပ်မိပစေပေါ့၊ သူတို့က အားကျနေကြမှာ’

'ကျပါလိမ့်မယ် အားကြီး'

'ဘာလဲ တို့လာနေတော့ လာဘ်တိတ်မှာ စိုးလို့လား'

'ဒီလိုမပြောပါနဲ့'

'ထားထား ဘေးခန်းက ဆရာလေ၊ တို့ကို ပြီးဟန်ကြည့် ကြည့် တယ်။

သူ ထားထားကို ပိုးနေလား၊ တစ်နေ့တုန်းက ထားထားနဲ့ စကားပြောနေ လိုက်တာ ရယ်လို့ ပြီးလို့'

'အို . . မဟုတ်မဟုတ်၊ သူ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးနဲ့'

'ဒီလို လူတွေက ပိုဆိုးတာ'

'ခက်ရချည့်ရဲ့ ရှင်'

ထားထားသည် ပင့်သက်ကလေးရှိလိုက်မိသည် ဇော်လှိုင်မြင့်၏ မျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့အတွင်းစိတ်ကို လှမ်းပြီးမှန်းဆနေမိသည်။ သည်လို တွေ့ကရာလူနှင့် မထိတထိ ပြောခြင်းမျိုးကို ထားထား အနည်းငယ် မှု မနှစ်မြို့ပေ။ ဝန်တိုစိတ်ကြောင့် ပြောခြင်းလော။ ရန်ရှာလိုသဖြင့် ပြောခြင်း လော။ စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မကြိုက် ဟူသည့် ချစ်မေတ္တာမျိုးကြောင့် ပြောခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် အချို့ ယောက်ျားများတွင် ရှိတတ်သည့် စကတည်းက နှိမ်ကာ ချုပ်ချယ်လိုသည့်စိတ်နှင့် ပြောခြင်းလော။ မည်သို့ သော စိတ်ဓာတ်နှင့် ပြောသည် ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ပြောတတ်သော သဘော ထား၊ ထိုသို့ ထွက်တတ်သော ပါးစပ်ကို ထားထား ရွံ့မန်းသည်။ ထားထား ၏ သိက္ခာကို အထင်စားလွန်းသည့် သဘောပါပေ။ သူ့တွင် ထားထားကို သည်လိုပြောနိုင်လောက်အောင် အခွင့်အာဏာ မရှိချေ။ မဆိုင်မီကပင် ပိုင်ချင် သည့် သဘောဖြစ်သည်။ မပိုင်မီကပင် နိုင်ချင်သည့်သဘောဖြစ်သည်။

'တို့ မှားသွားတယ်၊ တစ်ကျောင်းတည်း လုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်း စကား တော့ ပြောမှာပေါ့၊ ဆောရီးကွာ'

ဇော်လှိုင်မြင့်က မပြန်ခင် ပြောသွားသော်လည်း ထားထား၏ စိတ်ထဲ တွင် မတင်မကျနှင့် ခိုးလိုးခုလုကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်လေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မို့ ပြောသည်တော့ မဟုတ်။ သည်အသက်အရွယ်အထိ ထားထား မဲ့ တစ်ပေါက် မစွန်းခဲ့ချေ။ တစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှလည်း ချစ်စိတ် မဝင်ခဲ့သေးချေ။ မိမိကိုယ်မိမိ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံရလျှင် ဇော်လှိုင်မြင့်သည်သာ မိမိ၏ အချစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို အထင်ကြီးခဲ့သည်။ အားကိုးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဖွင့်ဟဝန်ခံသေးသော်လည်း သူ့ကိုသာ ချစ်ခဲ့မိသည်။

'ဝန်တိုခြင်းကင်းသော အချစ်ကို အချစ်စစ် မခေါ်နိုင်' ဟူသော အင်္ဂလိပ် စကားပုံကို ထားထား ကြားဖူးသည်။ သို့သော် ဇော်လှိုင်မြင့်လောက် သံသယ မျက်စိ များသူကိုကား ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထားထားကို သူ သည်လောက်မှ မယုံကြည်လျှင်၊ သံသယရှိနေလျှင် ဘာကြောင့် ကြိုက်နေ သေးသနည်း။ သူသည် ထားထားကို အမှန် တကယ် မေတ္တာစစ်နှင့်ချစ်ခြင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်ဟူသော အတွေးကို စိုးရိမ်စွာ၊ ထိတ်လန့်စွာနှင့် ပထမ ဆုံး အကြိမ် တွေးလိုက်မိသည်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့သည် ထားထား၏ နှလုံးသားကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ဆုပ်နယ်နေကြသည်။

'ထားထား စာအုပ်စာရင်းတွေ ပြီးပြီလား၊ ဆရာမကြီး ခေါ်နေတယ်' ပါင် . . မပြီးသေးဘူး'

'ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလားဗျာ၊ မျက်နှာတွေနီလို့' 'ခေါင်းကိုက်နေတယ်'

ထားထားသည် ပြီးစလွယ် ဖြေလိုက်သည်။ စာရင်းများကို အယောင် ယောင် အမှားမှား စစ်ဆေးရင်း သည်ဆရာနှင့် စကားပြောသည်ကို ဇော်လှိုင် မြင့် တွေ့ပြန်ပါကလည်း မထိမခိုက်ပြောလေဦးမည်လားဟု စိတ်က အတွေး ဆန့်နေမိလေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ထားထားသည် ယောင်ကန်းကန်း ဖြစ်နေသည်။ တတ်နိုင်လျှင် ကျောင်းမှထွက်ပြေးပြီး တစ်နေရာရာတွင် တစ်ဦးတည်း ငေး ဝိုင်နေချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးများကို ဆရာမ ခေါင်းကိုက်နေသောကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်နေကြရန်ပြောပြီး လက်ရေးလှ ရေးခိုင်းထားရသည်။ ကြီးစား ပမ်းစား လက်ရေးလှ ရေးနေကြသူလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း ထားထားသည် သူ့ စိတ်ကိုသူ ငြိမ်သက်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

ထားထား၏ အသည်းနှလုံးတွင် ဇော်လှိုင်မြင့်၏ အရိပ်သည် စွဲစွဲ မြိမြိ ထင်ဟပ်လျက် ရှိနေပြီ။ ထားထား၏ ဦးနှောက်ကမူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနှင့် ထိုအရိပ်ကို လှမ်းပြီးဖျက်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

‘ဟောတော့ မိုးရွာနေတယ်’

ညနေ ကျောင်းဆင်းသောအခါ မိုးဖွဲဖွဲ ရွာနေလေသည်။ မိုးကုန်ပြီမို့ ထားထား ထီးယူမလာမိခဲ့ချေ။ သဝေထိုးသော ကိုရွှေဦးသည် ထွက်သွားပြီး မှ အလည်တစ်ခေါက် ပြန်လာချေသည်။

ထားထားသည် ကျောင်းအောက်တွင်ရပ်ရင်း မိုးအစကို စောင့်နေမိ သည်။ အဖေကမူ နေပူကြောက်သဖြင့် ဆယ့်နှစ်ရာသီ ထီးဆောင်းလေ့ရှိ သဖြင့် ကိစ္စမရှိပေ။ ထားထားကသာ ထီးသယ်ရမည်ကို ပျင်းသောကြောင့် ခုတော့ မိုးမိနေချေပြီ။ အိမ်နီးသော ကျောင်းသားကလေးများသည် လွယ် အိတ်ကိုပိုက်ကာ ဒုန်းခိုင်းပြောကြသည်။ ထားထားသည် သူတို့ကို ငေးကြည့် ရင်း ငယ်စဉ်ဘဝကို သတိရမိသည်။ ထားထား ငယ်စဉ်က ကျောင်းအဆင်း မိုးရွာလျှင် အမေသည် ထီးနှင့်လာကြိုတတ်သည်။ ထီးတစ်စင်းတည်းကို သားအမိနှစ်ယောက်ဆောင်းကာ အိမ်အတူပြန်ရသော နွေးထွေးမှုမျိုးကို ပြန် လည်တမ်းတနေမိသည်။

‘ထားထား’

ထားထားဘေးသို့ ဖယ်မလီယာ ကားပြာလေး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားထဲမှ ဇော်လှိုင်မြင့်က ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ထားထား မိုးမိနေမှာပဲဆိုပြီး ကိုယ်လာခဲ့တာ’

ဇော်လှိုင်မြင့်၏ ဖခင်သည် ပင်စင်စားအရာရှိကြီး ဖြစ်သည်။ ပင်စင် မယူမီ ရုံးမှ ဖယ်မလီယာ ကားလေးကို ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရလိုက်သည်။ သုံးနှစ်စေ့လျှင် ပြန်ရောင်းမည်ဟု ရည်မှန်းထားသောကြောင့် ကားကို ခြင် ထောင်ချထားလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား ဇော်လှိုင်မြင့် ထုတ်မောင်းလေ့ရှိသည့်။

‘လာလေ’

‘နေပါစေ’

‘မိုးမိနေလိမ့်မယ်’

‘ခဏနေ စဲသွားမှာပါ’

‘ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် လာ’

ထားထား၏ ဦးနှောက်က ထားထားကို မလိုက်ရန် အပြင်းအထန် တားမြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း နှလုံးသားကမူ ထားထား၏ ခြေထောက် များကို ကားဆီသို့ တွန်းပို့နေလေသည်။ ထားထားသည် ဘာမှ ပြန်မဖြေ သာဘဲ တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး ရပ်နေမိလေသည်။

‘လာပါ ထားထားရယ်၊ မိုးမိနေမှာ မိုးလို့ပါ’

သူက နောက်မှ တံခါးကိုဖွင့်ရင်း ထပ်ခေါ်သောအခါတွင်ကား ထား ထားသည် ကားထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်မိလေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်

ဝင်းပသွားသည်။ သည်လိုကြည်ရှင်နေပြန်တော့လည်း နေ့ခင်းက သံသယ မျက်လုံးများနှင့် သုန်မှုန်နေသော သူသည် သူ့မဟုတ်ပါလေစဟု ပြန်တွေး နေမိသည်။ ယုံနိုင်စရာ မရှိတော့ချေ။

‘ကန်တော်ကြီးစောင်း ခဏသွားရအောင်’

‘မလုပ်ပါနဲ့’

‘ဗိုလ်တထောင်ဆိပ် သွားမယ်လေ’

‘အို’

‘ဟား . . .ဟား . . .ကြောက်တတ်လိုက်တာ’

ထားထားသည် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေရင်းမှ ရဟတ်စီးသော အရ သာမျိုးကို ခံစားနေရသည်။ ရင်လည်း ဖိုရသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်ရ သည်။ ထို့နောက် ပျော်လည်း ပျော်ရသည်။

‘ထားထားကို ပြန်ပို့ပါတော့’

‘ခဏလေး နေပါဦးနော်’

* * *

‘ဇော်လှိုင်မြင့် မင်း ကောင်မလေးကိုတော့ အတည်မဟုတ်ရင် မစပါ နဲ့ကွာ၊ ငါ မျက်နှာပူတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘အို ငါနဲ့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးကွ၊ ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေး နေ ရှာတာ၊ ခင်မလတ်လို မိန်းကလေးဆိုရင် ငါ မပြောဘူး’

‘ခင်မလတ်ဆိုတာ သူတို့ဘေးခန်းက ကောင်မလေး မဟုတ်လား၊ ညိုချောလေးလေ’

‘အေး ဒါပေမဲ့ သူက နည်းနည်းပျံ့တယ်၊ ထားထားက အေးတယ်၊

ရိုးတယ်’

‘ငါ သိပါတယ် အောင်ကိုရာ၊ မင်းကလည်း မင်းနှမကျနေတာပဲ စိတ်ပူနေလိုက်တာ’

‘အို ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ် ဖြစ်တာ မဟုတ်လား၊ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသလိုပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ငါက အကြောင်းသိ’

‘ထားထားက မင်းကို ဘာပြောလို့လဲ’

ဇော်လှိုင်မြင့် ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားသည်။ ထားထားသည် အောင်ကို ကို အကြောင်းစုံများ ဖောက်သည်ချလိုက်လေပြီလားဟု ထူပူသွားသည်။ အကြောင်းစုံကိုသာ သိလျှင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး အဆဲခံရပေမည်။

‘ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက စိုးရိမ်လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် လှိုင်မြင့်၊ မင်းတို့နဲ့စာရင် ငါတို့က ဆင်းရဲသား၊ သူက ငါ့ထက်တောင် ဆင်းရဲသေးတယ်၊ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် အဖေက ဖဲ သမား အစ်မက ဒုက္ခိတာ၊ သူကိုယ်တိုင်က ရိုးရိုးစာရေးမလေး’

‘ငါ သိသားပဲ၊ ဖဲရိုက်တာများ ဆန်းလို့၊ တို့အဘိုးကြီးလည်း ရိုက်တာပဲ’

‘အေး ဒါပေမဲ့ သူက မင်းတို့လို ဝင်ဒါမီယာတို့၊ အင်းလျားစောင်းတို့ ရွှေတောင်ကြားတို့နား လုံးဝကပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘီအေလည်း မဟုတ်၊ ဘီအက်(စ)စီလည်း မဟုတ်၊ မင်းတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အင်ဂျင် နီယာမ၊ ဆရာဝန်မတွေလည်း မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ လုပ်သား ကော လိပ် တက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မူလတန်း ဆရာမလေး၊ ကဲ မင်းတို့မိဘတွေက သူနဲ့ မင်းကို သဘောတူပါ့မလား၊ သူတို့သဘောမတူရင် မင်းကနေရာ သူ တို့ကို ဆန့်ကျင်နိုင်မှာလား၊ အဲ . . . မင်းက ဆန့်ကျင်ရဲပါပြီတဲ့၊ သူလိုရော

အဆင်းရဲ ခံနိုင်မှာလား'

'ငါ ယောကျ်ားပါကွာ'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် အသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သူတို့အဖြစ် အပျက်အလုံးစုံကို အောင်ကို မသိသေးသဖြင့် စိတ်သက်သာသွားသည်။ အမှန်တကယ်တော့ သူ့အစိုးရိမ်ပိုမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထားထားသည် မိန်းကလေးတန်မဲ့နှင့် သည်အကြောင်းကို မည်သည့်အခါမျှ ဖွင့်ဟပြောရလိမ့် မည် မဟုတ်ချေ။

အောင်ကိုသည် အေးစပြုနေသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ရှိန်ထိုး ကျိုက်ချလိုက်ကာ အိတ်ထဲနှိုက်လိုက်သည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်က လက်ကာ ပြုပြီး ပိုက်ဆံကို ဦးအောင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

'နေပါကွ ကျောင်းသားရ၊ ငါက အလုပ်သမားပါ'

'မင်း.. အခု ဘယ်လောက်ရလဲ'

'အလုပ်သင် ရှိသေးတာ၊ ဘိုးအေမုပဲ သုံးရာပေါ့ကွ'

'ရရင် တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းတို့နှစ်က အလုပ်မရသေးတဲ့ သူတွေမှ

အပုံကြီး မဟုတ်လား'

'ငါတို့အရင်က မောင်တွေတောင် တချို့ ထိုင်နေရသေးတာ၊ ငါက အဘိုးကြီးမျက်နှာရှိလို့'

'ငါတို့တွေလည်း အောင်ရင် အလုပ်က ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရဦးမယ် မသိဘူး'

'မရှိလို့လုပ်စား ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ'

'ဖြည်းနေရင် ငတ်သွားမှာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရာ'

'မငတ်ချင် မှောင်ခိုလုပ်ပေါ့။ ဆေးမှောင်ခိုလေ'

'တော်စမ်းပါကွာ'

အောင်ကိုသည် လှိုင်မြင့်အား လက်သီးနှင့် မနာမကျင်ထိုးလိုက်သည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်သည် မချီတရီ ဖြစ်သွားသော အောင်ကို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း တဟားဟား ရယ်နေသည်။ ဆေးမှောင်ခို အကြောင်းပြောတိုင်း အောင်ကိုသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင်ပင် မျက်နှာပျက်တတ်သည်။

'ကဲ.. သွား အလုပ်သမားရေ၊ ရုံးချိန်နီးနေပြီ'

'သွားရဦးမယ် ကျောင်းသားကြီးရေ'

သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ပင် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ကားဂိတ်သို့ လျှောက်သွားကာ သူက အလှည့်ကျရာ ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမတွင် လုံချည်စိမ်းနှင့်ကျောင်းသူလေးများသည် သစ်ရွက်စိမ်းလေးများလို ကြုံပြန်နေသည်။ ကျောင်းချိန်အမိ ကျောင်းသို့ ခြေကျင် တစ်သွယ်၊ ကားနှင့်တစ်သွယ် တဖွဲ့ဖွဲ့ စုဆေးလာနေကြသည်။ သူတို့သည် ဆေးရုံကြီးအရှေ့ဘက်ကျောင်းမှဖြစ်သည်။ ယခင်ကတော့ စိန်ဂျွန်း ကွန်ဗင့် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အ.ထ.က နံပါတ်ဘယ်လောက်နည်း၊ အောင်ကို အသေအချာမသိ။ ဦးလှလှ၏သမီးနှစ်ဦး ဖြစ်သော မစိုးနှင့် မတိုးလည်း သည် ကျောင်းမှာပင် နေသည်။

'အဲမယ်.. ဒေါက်ချာကြီးပါလား'

'အသည်းလေး ကွဲနေတယ်၊ ဆက်ပေးပါလားကွယ်'

ကျောင်းသူလေးတစ်စုကို အမှတ်မထင် ဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီးမှ နောင်တ ရသွားသည်။ သူတို့တွေက အင်အားတောင့်နေချိန်နဲ့ အောင်ကို အဟားခံ လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးဟူသည့် သတ္တဝါများသည် ယောကျ်ားတို့ အလည်တွင် ရောက်နေလျှင် မျက်လွှာလေးချပြီး နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်း ဆေးထားတတ်ကြသည်။ တကယ့်ဣန္ဒြေရှင် ဟန်ဆောင်လေ့ရှိသည်။ သို့

ဆော်လည်း သူတို့ကြားသို့ ယောက်ျားကလေး တစ်ဦးတလေ အဖော်ကွဲပြီး ရောက်သွားလျှင်မူ စကားစရာ အရပ် ကလေးကို ကစားသလို တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြီး မွှေ့တတ်ကြသည်။

‘ဟောတော့ . . မသိဘူးထင်တယ်၊ နောက်မှာ ပုဆိုးပေါက်နေတယ် ဒေါက်တာရဲ့ ခက်တော့တာပဲ၊ အို ပဲခူးဝန်ထောက်ကြီး’ အောင်ကိုသည် ကျောဘက်မှ မီးစနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ကော့သွားသည်။ ခြေလှမ်း အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲ ကွေ့ချိုး ဝင်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး စကားကြောင့် ကျောထဲတွင် စိမ့်တက်လာကာ ဖင်မလုံ ဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းဝတွင် ရပ်ထားသော ကားတစ်စီး အကွယ်တွင်ရပ်ပြီး ကမန်ကတန်း ပုဆိုးကို လှည့်လိုက်သည်။

‘ခွေးမလေးတွေ’

လမ်းမပေါ်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ အောင်ကို ပုဆိုးတွင် ဘာအပေါက်မှ မရှိချေ။ သက်သက်အကြောင်ရိုက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး ပူရိုန်းသွားသည်။

‘တောက်. . သိမယ် ဟင်း’

အောင်ကိုသည် အရှက်ပြေ ဟန်မပျက် ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်ရာ ကားဘေးလက်တစ်လှမ်းကွာလောက်ရှိ စကားပင်ခြေရင်းရှိ မိန်းကလေးထံ အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် အောင်ကို၏ အဖြစ်အပျက်ကို အအဆုံး မြင်လိုက်ဟန်ရှိသည်။ ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ သွားညီညီလေးများ ပေါ်အောင် ရယ်နေသည်။

‘ဟေ့ မင်းကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အောင်ကိုသည် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ သည်

တော့ မိန်းကလေးသည် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းသော မျက်လုံးလေးများနှင့် မဟုတ်တော့။ ပြုံးရယ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဖိနပ်ဖြူဖြူ အသစ် ကလေး တစ်ရန်ကိုလည်း စီးထားလေသည်။

‘ဟိုနေ့က ဘယ်လိုလုပ်လဲ’

‘မောင်လေးဖိနပ် စီးသွားရတာပေါ့’

‘မောင်လေးက ဆေးရုံတက်နေရသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဘယ်အဆောင်လဲ’

‘ဆယ့်တစ်၊ ဆယ့်နှစ်’

‘အရိုးကျိုးလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခြေကျိုးလို့၊ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာလေ’

‘တော်တော် ဆော့တာပဲ၊ အစ်မနဲ့တူတယ် ထင်တယ်’

‘အို. . .ဘာဖြစ်လို့’

‘အစ်မကလည်း ဖိနပ်တစ်ဖက်လုံးပျောက်အောင် ဆော့တာကိုး’

‘ဟင်. . .ဟုတ်ပဲနဲ့’

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ဘေး တွင် သုံးဆင့်ချိုင့်လေး ချထားသည်။ ထမင်းလာပို့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လက်ထဲတွင် စကားပန်းဖြူဖြူလေး သုံးပွင့်ကို ကိုင်ထားသည်။ ခပ်ရိုးရိုး စုစည်းထားသော ဆံပင်ရင်းတွင်လည်း ပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို သားရေကွင်းထဲ ထိုးထည့် ပန်ဆင်ထားသေးသည်။

ဆေးရုံကြီးရှေ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် ကြံပြုနေသော ထို စကားပန်း ဖြူဖြူလေးများကို အောင်ကို တစ်ခါမျှ သတိမထားမိချေ။ ယခုမှ နှစ် သက်ဖွယ် ပန်းလှလှလေးများအဖြစ် မြင်လာသည်။

‘အခု ထမင်းလာဖို့တာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘တို့ အားရင် အရိုးဌာန လာခဲ့ဦးမယ်၊ လိုတာရှိ ပြောပေါ့၊ ကဲ ကျောင်း တက်လိုက်ဦးမယ်၊ သွားမယ်နော်’

အောင်ကိုသည် စာသင်ခန်းမဘက်သို့ ကွေ့လျှောက်ခဲ့ပြီး တစ်ဝက် လောက်ရောက်မှ သူ့အမည် မမေးခဲရကြောင်း သတိရသည်။ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အမည်ပင် မသိသေးသော်လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို စိတ်ထဲတွင် ရင်းနှီးနေသည်။

ရုပ်ကလေးကလည်း လှတယ်၊ နာမည်လေးလည်း လှမှာပါ၊ ဂျမ်း တို့၊ ဝွက်ထော်တို့ ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခ’

* * *

အဘွားသည် ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးရင်း လက်ကလည်း ကွမ်းသီးစိတ် လေးများကို သေးသည်ထက်သေးအောင် ကွမ်းညှပ်နှင့် ညှပ်နေလေသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း အဘွား၏ သွားများသည် ကွမ်း တမြုံမြုံ ဝါးနိုင်သေးသည်။ အဘွား၏မျက်လုံးများသည် ဝေသီလာပြီဖြစ် သော်လည်း သတင်းစာကိုတော့ ဖတ်နိုင်သေးလေသည်။ ယခင် သုံးလေး နှစ်တန်းကပူ အဘွားသည် အပ်ပေါက်ပင် ထိုးနိုင်သေးသည်။ ယခုတော့ ထိုလောက်မျက်စိမကောင်းတော့ပေ။

‘မတိုးနဲ့ မစိုး ဘယ်သူပိုလှသလဲ အဘွား’

ညီအောင်သည် အဘွား၏ ဘေးတွင်ရှိ သင်ဖြူးပေါ်တွင် လှဲအိ လိုက်ရင်း ပြုံးစစနှင့် မေးသည်။

‘ဟဲ့ ညီအောင်၊ နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိလို့ ဒါတော့ စဉ်းစား

တာလဲ’

‘ခေယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ အဘွားရ’

‘အေး အဲဒီအရွယ်ဟာ မိန်းမအကြောင်း စဉ်းစားစရာအရွယ်လား’

‘အင်းပေါ့ အဘွားကလည်း၊ အဘိုးနဲ့အဘွား’ ယူကြတုန်းကလေး၊ အဘိုးက အသက်နှစ်ဆယ်ဆို၊ အဘွားက သူ့တုန်းကတော့ ယူပြီး သူ့များ ရည်းစားလေးထားမှာကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်၊ ညီအောင် ရည်းစား လိုချင်လှပြီ အဘွားရ’

အဘွား စကားပြန်မပြောတော့ပေ။ ဘာမှ မကြားသလိုလိုနှင့် အိမ် တံစက်မြိတ်တွင် ဆွဲထားသော စပါးတွဲကို ငေးကြည့်နေသည်။ အဘွား စိတ်ဆိုးသွားချေပြီ။ ညီအောင် ပျင်းလျှင် အဘွားကို မိန်းမအကြောင်း လာ ပြောလိုက်ရုံပင်။ သူ့မြေးကို ကလေးလိုထင်သော အဘွားသည် သား အကြောင်း မယားအကြောင်း စဉ်းစားတတ်သော အရွယ်အဖြစ် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ရှာပေ။

‘အဘွားကလည်း ညီအောင်ကိုချစ်ရင် ရည်းစားလေးတစ်ယောက် တော့ ရှာပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်’

‘နင့်ဟာနင် ရှာပါလား’

‘ဒါကြောင့် မေးနေတာပေါ့ အဘွားရယ်၊ မတိုးနဲ့ မစိုး ဘယ်သူလှ သလဲလို့၊ အဘွား ဘယ်သူနဲ့ အမျိုးတော်ချင်လဲဟင်’

‘သေနာလေး’

‘ဟင် ဘယ်က သေနာလေးနဲ့ အမျိုးတော်ချင်တာလဲ၊ သေနာလေး တော့ ကျွန်တော် မယူချင်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ပေးစား’

‘ခွေးကလေးနော်’

‘ဟောဗျ ကိုကိုကို ခွေးကလေးနဲ့ ပေးစားဦးမှာလား၊ ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါ

တော့ သူ့မမျှာ လိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

အဘွားသည် ညီအောင်၏ ဆံပင်ကိုလှမ်းဆွဲလေသည်။ သို့သော် မမိ။ ညီအောင်သည် လှိုမှိုရှောင်လိုက်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေသည်။ အဘွားကို စရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

အဘွားကို စ၊ ထိုနောက် ချော၊ ချောပြီးသောအခါ မုန့်ဖိုးတောင်း လိုက်ရုံပင်။ သုံးလေးကျပ်တော့ အဘွား၏ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထွက်လာ မြဲ ဖြစ်လေသည်။ အဘွားဆီက မုန့်ဖိုးရသောအခါများမှပင် ညီအောင် စီးကရက် သောက်နိုင်လေသည်။ အဖေအလစ်တွင် ဆေးလိပ် ခိုးခိုးသောက် ရင်း ညီအောင် စီးကရက် စွဲချင်နေပေပြီ။

'ဟော တွေလား၊ လမ်းမမှာ လျှောက်သွားကြတာ၊ နှစ်ယောက်လုံး လှတယ်နော် အဘွား'

မစိုးနှင့် မတိုးသည် ညီအောင်တို့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြ သည်။ လက်ထဲတွင် ဝတ္ထုစာအုပ်လေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လမ်းထိပ်ရှိ စာအုပ်အငှားဆိုင်သို့ သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ညီအောင်တန်းပြီး သိလေသည်။ သူတို့သည် ညီအောင်ကို မသိမသာလေး စောင်းကြည့်ပြီး ညီအောင်က ပြန်ကြည့်နေမှန်းသိသော အခါ မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်သွားကြလေသည်။

'သူတို့ စာအုပ်သွားငှားကြတာ အဘွားရ'

'အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ'

'အဟက် အဘွားများ စာအုပ်ဖတ်ချင်သလားလို့ပါ။ အခု ကုလား ဘိုးတော်စာအုပ်ထွက်နေတယ် ဖတ်မလားဟင်၊ ဘယ်လောက် တော်တယ် မှတ်လဲ၊ ကျောက်ရောင်စုံ လက်စွပ်ကြီးကို လေနှံ့မှုတ်လိုက်တာ ကျောက်တွေ က စုပြီး စိန်ကြီးတစ်လုံးတည်း ဖြစ်သွားရောတဲ့'

'မြတ်စွာဘုရား ဘယ်သူပြောလဲ'

ညီအောင်ကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စောင်းခဲနေသော အဘွားသည် မျက် လုံးပြူးသွားလေသည်။ အဘွားသည် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီများ၊ ဘိုးတော်၊ မယ်တော် များ အကြောင်း နားထောင်ရသည်ကို အလွန်နှစ်သက်လေသည်။ အဘွား အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသော ညီအောင်သည် လက်ဝါးဖြန့်လိုက် သည်။

'စာအုပ်ထဲမှာ အသေအချာ ရေးထားတာပဲ အဘွားရ၊ ဖတ်ချင်ရင် ပိုက်ဆံပေး ညီအောင် ရှာပြီး ဝယ်ပေးမယ်၊ အငှားဆိုင်တွေမှာတော့ မရဘူး'

'ဘယ်လောက်လဲ'

'သုံးဆယ့်ရှစ်ကျပ်'

အဘွားမျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သူ့နားကြားများ လွဲရောသလား ဟု နားနောက်တွင် လက်ဝါးလေးနှင့် ကာထားပြီး ကိုယ်က ကိုင်းညွတ်လာ သည်။ ကြားရသော ဈေးနှုန်းကို အဘွား ယုံကြည်ဟန် မရှိချေ။

'သုံးဆယ့်ရှစ်ကျပ်တိတိ အဘွားရေ၊ အဲဒါ ညီအောင် ကော်မရှင် တစ်ပြားမှ မစားဘူး၊ ဈေးရင်း'

'အလိုလေးတော်'

'ဟေ့ ညီအောင် မင်းတစ်ချိန်လုံး အမေနား အဘွားနား ကပ်ချွဲနေ တာပဲ၊ အိမ်ရှေ့က ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပါဦးကွ'

ညီအောင်၏ဖခင် ဆရာဦးလှအောင်သည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ ရင်း ပြောလေသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် တိုကပ်ပြီး စာကလေး ခေါင်းပြောင် ဆေးလို ကြည့်ရခိုင်းနေသည်။ သားဖြစ်သူက ဆံပင်ညှပ်ရမှာ ကြောက် သလောက် ဖခင် ဖြစ်သူသည်ကား အားအားနေ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားပြီး ဆံပင်ညှပ်သမားကို လုပ်ကျွေးနေသည်ဟု စဉ်းစားရင်း ညီအောင်သည်

သင်ဖြူးပေါ်မှ ပျင်းပျင်းရိရိ ထလိုက်သည်။

‘အား...ထပါ အဘွားရ၊ ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ရအောင်၊ အညောင်း ခြေပေါ့’

‘တော်စမ်း ညီအောင်ရယ်၊ အဘွားကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စနေတော့တာပဲ’

အဘွားကို ဆွဲထူနေသော ညီအောင်ကို အမေက မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်အော်လေတော့သည်။ သူတို့ အိမ်ရှေ့တွင် ခြေသုံးလှမ်းစာမျှလောက် သော မြေပိုလေးရှိသည်။ အရှေ့နှင့်အနောက် ခြေသုံးလှမ်း တောင်နှင့် မြောက် ငါးလှမ်းစာမျှ လှမ်းရသော မြေပိုလေးထဲတွင် ပန်းအိုးများဆင့် ချကာ တတ် သမျှ မှတ်သမျှ အကုန်စိုက်ပျိုးထားသည်။ စံပယ်ပင်လည်း ပါသည်။ မီးကွင်းဂမုန်းနှင့် မယ်တော်ကြီး ဂမုန်းလည်း ပါသည်။ လေးကျွန်းကြာခိုင် အနီပွင့်ကြီးများအပြင် မြေသစ်ခွများလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုပြုတ်သိပ်တိုးနေ သော ပန်းအိုးများကို ဆရာဦးလှအောင်က ညနေတိုင်း ရေလောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ညီအောင် လောင်းရတတ်သည်။ အောင်ကို ကြံလျှင် လည်း လောင်းသွားတတ်သည်။ ပန်းပင်များသည် ကောင်းစွာ ပန်းမပွင့် သော်လည်း ရေဝ သောက်သုံးရသဖြင့် ဝေဆာစိမ်းလန်းနေလေသည်။

ညီအောင်သည် အိမ်ရှေ့မထွက်မီ မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ခေါင်းဖြိုးလိုက် သည်။ သူသည် အောင်ကိုလောက် အရပ်မမြင့်သော်လည်း ကျစ်ပြီး တောင့် တင်းလေသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ် ပိရိသောနှုတ်ခမ်းနှင့် ရယ်ပြုံးနေတတ် သော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ မစိုးနှင့် မတိုးတို့က ညီအောင်ကို ဒေးဗစ်ချန်းနှင့် တူသည်ဟု ပြောသည်ကို တစ်ဆင့် စကား ပြန်ကြားခဲ့ရ လေသည်။ ဒေးဗစ်ချန်းသည် လက်တစ်ဖက် လူစွမ်းကောင်း ဓားသမား ကားထဲမှ မင်းသားဖြစ်သည်။ အစတုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ တူသည်ဟု မထင်မိချေ။ မတိုးတို့ ပြောသောအခါ အူအမြူးကြီးမြူးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ခန့်ထံ အသေအချာ ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ကျေနပ်မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ထိုတရုတ်ကားကို သူ လေးငါးခါ ကြည့်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ကြည့်ရဦးမည်။ ကိုယ်နှင့်တူသော မင်းသားကို ကိုယ်အားပေးရမည်။

အဖေက မျက်စောင်းထိုးသောအခါမှ ညီအောင်သည် ရေပုံးဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ပုံးထဲမှ ရေများကို ကြိုးခပ်၍ ပန်းပင်များပေါ် ဖြန့်ပြီး ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။

‘ဟေ့...ကိုကို၊ ဘာလို့ နောက်ကျလာတာလဲ ထမင်းဆာပြီကွ’ ဝိုက်စိုက်ဝိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာသော အောင်ကိုကို တွေ့သော အခါ မေးမေးပြောပြော ရေနှင့် မထိတထိ လှမ်းပက်လိုက်သည်။

‘ဟကောင် နာရီစိုမယ်’

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာသော အောင်ကိုသည် ဖြုန်းခနဲ လန့်သွားပြီး ခုန်လိုက်သည်။ ညီအောင်က နောက်ထပ် မထိတထိ လှမ်းပက် ရင်း တဟားဟား ရယ်နေလေသည်။

‘ရေစိုရင် ရေမြန်မြန်ချိုးဗျ၊ ထမင်းဆာပြီ၊ စောင့်နေရတာ အူကို လိမ် ချောက်နေပြီ’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’

အောင်ကိုသည် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာခဲ့သည်။ ညီ အောင် အူလိမ်သည် ဆိုသည်ကလည်း လိမ်လောက်ပေပြီ။ သည်နေ့ညနေ သူ့နောက်ကျသည်မှာ အမှန်ပါပေ။ အရိုးဋ္ဌာန သွားနေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ လူလှသလို သူ့နာမည်လေးကလည်း လှသည်။ လေးနွယ်ဟူသော အမည်လေးသည် ခေါ်၍ကောင်းလှသည်။ မိသားစုစုံမှ ထမင်းစားလေ့ရှိ သည်ကို သတိရသောကြောင့်သာ အပြေးအလွှား ပြန်ခဲ့ရသော်ငြားလည်း သူ့စိတ်အစီအစဉ်သည် ဆေးရုံတွင် ကျန်ခဲ့လေသည်။

‘ဤသံသရာ ဝက်ပါထဲ ငဲ့ . . ငဲ့ . . ဝယ်
ကြံလာပြန်တယ် လူ့လောကအလယ်
ကံစီမံရာကို မလွဲ ငဲ့ . . ငဲ့ . . ဖြစ်မယ်
ဆင်ခြင်ပြန်ပေါ့ကွယ် . . .’

ညီအောင်သည် ရေပုံးဆွဲကာ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာရင်း သီချင်း
တအေးအေး ဆိုလာသည်။ စိမ်းဆိုလန်းဆန်းသော သစ်ပင်လေးများကို
ကြည့်ကာ ပြုံးနေသော ဦးလှအောင်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် မဲ့သွား
သည်။ ထို့နောက် သားငယ်ကို စောင်းကြည့်ရင်း မိုးချုန်းသံကြီးနှင့် အော်
လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ကောင် ညီအောင် မင်းသီချင်းဆိုရင် ကောင်းကောင်းဆိုကွ’

‘ဗျာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဆိုနေတာပဲ ဖေဖေရဲ့’

‘ဘာ ကောင်းကောင်း ဆိုတာလဲ၊ အဲဒီ သီချင်းထဲမှာ ငဲ့..ငဲ့.. ဆိုတာ
တွေက ဘယ်ကပါလာသလဲ၊ ထွတ်’

‘ဖေဖေရဲ့ သူတို့ စုဆိုကတည်းက ပါတာ၊ ကျွန်တော်က သူတို့

ဆိုတဲ့အတိုင်း ဆိုတာ’

‘ဘာ’

‘အဟုတ်ပါ၊ ကံစီမံရာကိုမလွဲ ငဲ့ . . ငဲ့ . . ဖြစ်မယ် အဲဒီလိုပဲ’

ညီအောင်သည် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ယောင်နုနု ရုပ်နေ
ရင်းမှ လျှောက်လဲချက် ပေးနေသည်။ သူထွင်ကာ ကွန်ဆိုခြင်း မဟုတ်။
မူရင်းအတိုင်း သီကျုံးမိသည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက ဘာလို့များ စိတ်အလိုမကျ
ဖြစ်နေရသည် မသိဟု တွေးရင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုပဲ ဆိုသလားဟ’

‘အဟုတ်ပါတော်၊ သူနဂို သီချင်းကတည်းက ငဲ့ . . ငဲ့ . . ငဲ့တွေ

ပါတာ၊ တော်က ကျုပ်သားလေးကို ဘာလို့ ရန်ရှာနေတာလဲ၊ မယုံရင်
ဦးလှလှတို့အိမ်က ကက်ဆက်ကြီးဖွင့်တော့ သွားနားထောင်ကြည့် သူဆို
သလိုပဲ က’

‘အေး အေး နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့’

ဖနီးသည်က ညီအောင်ဘက်မှ ရပ်တည်လာသောအခါ ဦးအောင်လှ
မကျေမချမ်းနှင့် အလျှော့ပေးလိုက်ရလေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သိပ်မကျေ
နပ်ချင်။ ဒီကောင် ညီအောင် ထွင်ကာ ကွန်ညွန့်ပြီး တင် ငဲ့ . . လုပ်နေ
သည်ဟုသာ ထင်မှတ်နေမိသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ အောင်ကိုသည် သူတို့အသံတွေကို အကုန်ကြားနေရ
သဖြင့် ရေဆက်မချိုးနိုင်သေးဘဲ တစ်စိတ်စိတ်ရယ်နေမိလေသည်။ မျက်နှာ
များကို မတွေ့ရသော်လည်း ညီအောင်ခမျာ အူတူတူနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်ရာ
ဧည့်ကိုလည်းကောင်း၊ အဖေကလည်း မကျေမနပ်နှင့် မျက်မှောင်ကုပ်နေ
ဧည့်ကိုလည်းကောင်း အောင်ကို သိလေသည်။

ညီအောင်နှင့် အဖေကြားမှာဖြစ်သော ပြဿနာလေးများသည် တစ်ခါ
တစ်ရံ ထိုကဲ့သို့ ကြားကလူ ကျိတ်ပြီး ရယ်နေရတတ်သည်။ အဖေသည်
လူငယ်များနှင့် ထာဝစဉ် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော ကျောင်းဆရာတစ်ဦး
ဖြစ်သော်လည်း ခေတ်လူငယ် ညီအောင်ကိုကား ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်မမိ
သူ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကွာဟမှုလေးများ ရှိလေသည်။ ထိုကွာဟမှု
အသေးအဖွယ်လေးများသည် အဖေကိုရော ညီအောင်ကိုပါ မကြာခဏ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ပေးလေ့ရှိသည်။

ညီအောင်သည် သူ့စိတ်ကြိုက် သီချင်းများကို မဆိုရဲတော့ချေ။ ပါးစပ်
အလည်း အငြိမ်မနေနိုင်သဖြင့် အဖေအကြိုက် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှေး
သီချင်းများကို ဆိုနေပြန်သည်။

အောင်ကိုသည် သီချင်းသံကိုနားထောင်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲတွင် တစ်ဦး တည်း ဗိုက်နှိပ်ပြီး ကျိတ်ရယ်မိပြန်လေသည်။ ညီအောင်အသံသည် ဌာန် ကရိုဏ်း မကျလှချေ။ သို့သော် အဖေဆူသံကိုမှ မကြားရပေ။

မြမန်းဂီရိ သေလာတောင် . . .နန်းတည်ထောင် ဘုန်းရောင် နေသို့ လင်း . . .ရာဆူဆူ ပြည်သူ့ခဝပ်စင်း . . .

* * * *

ခင်မလတ်သည် ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသော ညီအောင်သီချင်းသံကို ခေါင်း လေးငဲ့၍ စူးစိုက်နားထောင်သည်။ အံ့ဩစိတ်နှင့် မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် ချိပ်ပင့် သွားသည်။ ဘိုးတော်ဘုရား လေးဘက်ထောက်တုန်းက သီချင်းဟောင်းကြီး ကို ညီအောင်တစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်၍ သီကျူးနေပါလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။

‘သမီး မလတ် နေ့ခင်းက ဘယ်သွားသေးတုံး’

ခင်မလတ်၏ မိခင်ဒေါ်ကျော့သည် သမီးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မေးသည်။

‘ရုံးသွားတယ်လေ အမေရဲ့’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ရုံးကနေ အပြင်များ ထွက်သေးလားလို့’

‘ဪ . . . ဪ . . .ဟုတ်တယ်၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေလာလို့ ဈေးခဏသွားပြီး မုန့်ကျွေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေက ယောက်ျားလေးတွေ လား’

‘ဪ . . . အမေရယ်’

ခင်မလတ်သည် ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောရင်း သက်ပြင်းချလိုက် သည်။ လူသားတို့ လကမ္ဘာကိုပင် မြဲချပြီးဖြစ်သည့် ခုံးပုံပြုပတ်တုခေတ်ကို အမေတို့က ဘိုးတော်ဘုရားမျက်စိကြီးများနှင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

‘အမေရယ်၊ . . .သမီး တက္ကသိုလ်မှာ နှစ်နှစ်နေခဲ့တာပဲ၊ အဖေဆုံး တော့မှ စီးပွားရေးကြောင့် အလုပ်ဝင်ရတာ မဟုတ်လား၊ သမီးမှာ သူငယ် ချင်းတွေ အများကြီးပေါ့၊ နောက်ပြီး သမီးက တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက နာမည် ကြီး’

‘အေး နာမည်ဆိုတာ နည်းနည်းကြီးရင် ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကြီးရင် ခက်ကောင်းဘူး မိဂ္ဂေလတ်ရဲ့’

ဆင်ရေရန်ရှောင် ပြောနေသော ခင်မလတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဒေါ် ကျော့သည် ခပ်တင်းတင်း ပြောလေသည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည် များ ထွေနေသည်။

ခင်မလတ်သည် အမေမျက်နှာထားကို မော်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စကြောင့် အမေ စိတ်ထိခိုက်နေပြီကို သိသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို သူသည် သမီးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးဟု ပြောခဲ့သည်။ စင်စစ် အားဖြင့် သမီးမှာ ချစ် သူတွေ အများကြီးဟုပြောမှ မှန်မည်ကိုလည်း သိသည်။ ခင်မလတ် နာမည် ကြီးသည်မှာ အမှန်။ ယောက်ျားလေးများကို ဓွေကစားတတ်သော ချစ်သူ ထည်လဲပြောင်းတတ်သော ခင်မလတ်အဖြစ် သူ့နာမည်ကျော်ခဲ့သည်ကို အမေလည်း ရိပ်မိလောက်ပါသည်။

‘ယောက်ျားတွေနဲ့ ထည်လဲတဲ့နေတာ ကောင်းတဲ့အလုပ် အောက်မေ့ လား၊ တော်ကြာ ဟိုနားက တစ်ယောက်တွေလာ၊ ဒီနားက တစ်ယောက် တွေလာ၊ ဟိုလူလာပြော ဒီလူလာပြော’

ရိုးရိုးသားသားမို့ သမီးက လူမြင်သူမြင် လူတောထဲသွားတာပေါ့ မရိုးမသားရင် ဒီနေရာတွေတောင် မသွားဘူး'

'အဲဒါ... ညည်းက'

'ဟုတ်တယ်လေ အမေရဲ့၊ လူဆိုတာ ပါးစပ်ပေါက်တွေ ပါနေတော့ မသေမချင်း အတင်းပြောနေမယ့် သတ္တဝါတွေ သမီးသိပါတယ်။ ဈေးထဲမှာ ဦးလူလှ ကတော်ကြီးကို သမီးတွေလိုက်သားပဲ၊ ကြည့်လိုက်တာ ပြုံးလို့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အမေ့ကို လာပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင့်သမီးကို ကောင်လေးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ပြန်ပြီလို့၊ ကဲ တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သမီး ကိုပိုးတဲ့ လူတွေပေါတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အလကား သူ့သမီး မစိုးနဲ့ မတိုးက သုံးမရတဲ့ ရုပ်တုံးလေးတွေနဲ့ ကြိုက်တဲ့လူ မရှိ ပိုးတဲ့သူ မရှိတော့ သမီးတို့ကိုပဲ ပျံသလေး၊ ထ၊ သလေးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးနေတာ၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေက ချမ်းချမ်း သာသာ ဂုဏ်သရေရှိတော့ချည်းပဲ'

ခင်မလတ်သည် တရားခံကို အတတ်တွေ့လိုက်မိသဖြင့် ရှူးရှူး ရှူး ရှူး ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ကျောက်ကျောသောက်နေစဉ် ပြုံးတူးပြတ် ကြည့် ကာ ဖြတ်သွားသော ဦးလူလှကတော်ကြီးသည် အမေဆီသို့ ချက်ချင်း သတင်းပို့မည့်သူအဖြစ် ထိုစဉ်က မတွေးမိခဲ့ပေ။

'မိန်းမဆိုတာ အရှုံးဘက်ကချည်းပဲ၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဟာ ဆူးနဲ့ ဖက်လိုပဲ'

'အမေရယ် ခုခေတ်မှာတော့ ဖက်မာလို့ ကျိုးသွားတဲ့ ဆူးတွေ ပြည့်လို့ ဒေါကျော့သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်လေသည်။ သူ့သမီးကို သူနိုင်အောင် မပြောနိုင်ချေ။ ခုမှမဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခေါင်းမာ သော၊ စိတ်ကြီးသော၊ ထင်ရာ ဇွတ်လုပ်တတ်သော ခင်မလတ်သည် သူ့ အဖေကိုသာ အနည်းငယ် ကြောက်လေသည်။ အဖေ ဆုံးသွားသောအခါ

ဤကမ္ဘာ လူလောက၌ ခင်မလတ် ကြောက်ရွံ့ အရေးထားရမည့်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပေ။

ဒေါကျော့ သက်ပြင်းချလိုက်သလို ခင်မလတ်သည်လည်း ပင့် သက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ယောက်ျားလေးများနှင့် လက်ပွန်းတတီး ရင်းရင်းနီးနီး မသွားလာသင့်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ခင်မလတ် တွေးမိသလိုလို ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ချစ်လက်ဆောင်ပေးသော အင်္ကျီစ၊ လုံချည်စ၊ ပိုက်ဆံအိတ်လေးများက ခင်မလတ်ကို သူတို့ဆီ တွန်းပို့နေလေသည်။

'အလကား မိန်းမကြီး၊ အတင်း ပြောဖို့လောက်ပဲ ကြည့်နေတာ၊ သူ့ယောက်ျားကြီးကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ ပြုရိုကရက် အုပ်ပဲ အစပ်ကြီးတဲ့'

ခင်မလတ်သည် ဦးလူလှတို့ အိမ်ကို မျက်စောင်းလေးနှင့် ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ မကျေမချမ်းနှင့် ရေရွတ်နေမိလေသည်။ ဦးလူလှ ကတော်ကြီးကိုမူ မတွေ့ရပေ။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်မူ မောင်မောင်နိုင်နှင့် ဖိုးကျင်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ မောင်မောင်နိုင်၏ ဂီတာကို ဖိုးကျင်က တဒေါင်ဒေါင်နှင့် ခေါက်လျက်ရှိသည်။ ပေါက်ကရ တီးနေသော ဂီတာသံသည် တကျောင်ကျောင် ဂျင်ဂျင်နှင့် နား ထောင်၍ မကောင်းပေ။

ခုတလော မောင်မောင်နိုင်နှင့် ဖိုးကျင်တို့ အလွန်အတွညီနေကြသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာတွဲတူသဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စာဆွေးနွေးသည် ဟု ဆိုကြသည်။ ယခု တက္ကသိုလ်များ ရက်ရှည်ပိတ်နေပြန်သောအခါ၌ လည်း စာအုပ်များကို ချောင်ထဲ ထိုးထည့်ထားကြကာ အတွဲမပျက်ကြပေ။ ခင်မလတ်သည် မောင်မောင်နိုင်ကို သိပ်ပြီးကြည့်မရချေ။ ကလေး သုံးယောက်အဖေ ဖြစ်သော်လည်း လူပျိုလို နေသည်။ သားတာဝန်၊ မယား တာဝန် ဘာကိုမျှ အရေးထား စဉ်းစားပုံ မရပေ။ သူ့အစား သူ့အဖေက သူ့သား၊ သူ့မယား တာဝန်ကို ထမ်းနေရသည်။ သူ့ကြည့်လိုက်လျှင်တော့

ထာဝစဉ်ကျော့မော့နေသည်။ သူ့ကလေးကိုပင် လူရှေ့သူရှေ့ ချိပြီးလေ့ မရှိ။ လူပျိုဘဝက အမေ၊ အဖေ ဝယ်ပေးထားသော ဂီတာအသံကွဲကြီးကိုလည်း တခေါင်ခေါင်ခေါက်ပြီး ဟန်ရေးပြလေ့ ရှိသေးသည်။ သူ့ကို အားကျနေသည်ကတော့ ဖိုးကျင် ဖြစ်သည်။ စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့၊ နေဖို့ ဘာမှမပူရ။ မိန်းမ ယူလျှင် ကလေးမွေးလျှင်ပင် ကျွေးထားမည့် အဘိုးကြီးက မားမားမတ်မတ် ရှိသည်။ သည်လိုတမ်းသာဆိုလျှင် ဖိုးကျင်တို့လည်း မိန်းမယူချင်စမ်းလှသည် ဟု ကုန်းပြီး ဟစ်လိုက်ချင်ပုံရနေလေသည်။

ခင်မလတ် ကြည့်နေစဉ်တွင်ပင် မစိုးနှင့် မတိုးတို့ ပြန်လာကြသည်။ ဖြန့်ချထားသော ဆံပင်များသည် သူတို့ပန်းပေါ်တွင် ဝဲလွင့်နေသည်။ ဆံပင် ပုံစံ အတူတူ၊ အရပ်အမောင်းနှင့် ရုပ်ချင်းမတိုင်းမယိမ်းရှိသော မစိုးနှင့် မတိုးသည် အင်္ကျီလုံချည် ဆင်တူဝတ်ထားပြန်သောအခါ အမြှာညီအစ်မနှင့်ပင် တူနေသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ဦးလှအောင်၏ အိမ်ဆီသို့ ဝဲသွားကြသည်ကို ခင်မလတ် သတိထားလိုက်မိလေသည်။

‘မစိုးရေ ဘာစာအုပ် ငှားခဲ့လဲ’

ထားထားတို့ အိမ်ခန်းဆီမှ အသံထွက်လာသည်။ ခင်မလတ်သည် အိမ်အပြင်မှနေပြီး အသားငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထားထား၏ အစ်မလှတူသည် အိမ်ထဲမှ ခြေတစ်ဖက် တရွတ်ဆွဲ ထွက်လာရင်း လှမ်းမေးနေလေသည်။

‘စာအုပ်အသစ် အစ်မရေ ဘာသာပြန်’

‘ဆိုင်းဘာတာ မရှိဘူးလားဟင်’

‘မတွေ့ဘူး အစ်မရေ’

‘အဲဒီစာအုပ် သိပ်ဖတ်ချင်တာပဲ၊ မိထားထားက အားလည်း မကိုး

ဘူး”

‘အစ်မ မစိုး အင်္ကျီပြီးပြီလားဟင်’
‘နက်ဖြန်မှယူ မစိုးရေ’
‘မြန်မြန်နော် အစ်မ၊ သန်ဘက်ခါ ဝတ်ချင်လို့’
‘အေးပါကွယ်’

လမ်းနှင့်အိမ်ပေါ် အမေးအဖြေ လုပ်နေကြသဖြင့် ခင်မလတ်သည် အကုန်ကြားရလေသည်။ လှလှသည် မိန်းမအင်္ကျီများကို အနည်း အကျဉ်း လောက် လက်ခံပြီး လက်ချုပ် ချုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ မစိုးနှင့် မတိုးသည် လှလှထံမှာပင် အင်္ကျီအပ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲတွင် တစ်ထည် ခုနစ်ကျပ် ယူသော်လည်း လှလှထံအပ်လျှင် လေးကျပ်ခွဲသာ ပေးရလေသည်။ ငွေကုန် သက်သာသော်လည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး စိတ်တော့ ရှည်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် တစ်ပတ်ကြာလျှင် အင်္ကျီရသော်လည်း စမ်းတမ်းဝါးလုပ်တတ်သော လှလှထံတွင်မူ အနည်းဆုံး နှစ်ပတ် စောင့်ရလေသည်။ အင်္ကျီချုပ်လျှင် မြန်မြန်ထက်ထက်ရပြီး မြန်မြန်ဝတ်ချင်သော ခင်မလတ်ကမူ လှလှကို ဝေးဝေးက ရှောင်လေသည်။

‘အစ်မရေ မြန်မြန်နော်’

‘အေးပါဟယ် အေးပါ’

မစိုးနှင့်မတိုးသည် သူတို့အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွားကြသည်ထိ ခင်မလတ် လိုက်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ကို လိုက်ကြည့်နေရ၍ မျက်စိ မအားသလို တစ်ဖက်ခန်းမှ စုပူစုပူ ပြောနေသော လှလှ၏ အသံကို နားစွင့်နေရ၍လည်း နားက မအားရပေ။

‘ဒီစာအုပ် ဖတ်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်မှာမှ ရှာမရဘူး၊ မိထားထားကလည်း အားမကိုးရဘူး၊ ဘယ်တော့မှားမှ ဖတ်ရမှာလဲ မသိဘူး’

* * *

ထားထားသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေခွေလေး အိပ်နေရင်းမှ လှလှ၏ အသံကို လျှစ်လျူရှုထားလေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားသော်လည်း မျက်လုံးအိမ်တွင် စိမ့်အိုင်လာနေသော မျက်ရည်ပူများကို ပြန်ဝင်သွားအောင် မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးထဲတွင် မြှုပ်ကာ အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း လှလှ ရိပ်မိမည်စိုးသဖြင့် မနည်းစိတ်တင်းထားရသည်။

‘ဟဲ့ . . .ထားထား ဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ ကြည့်စမ်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ပါလား’

‘ခေါင်းကိုက်လို့ပါ မမရယ်’

‘ဟင် . . .သိပ်ကိုက်နေလား’

‘အရမ်းကိုက်တာပဲ’

ထားထားသည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်များသွန်ကျလာလေသည်။ လှလှသည် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်ကာ ပျာယာခတ်သွားသည်။

‘စောစောက ပြောရောပေါ့ဟယ် နင်ကလဲ၊ ကြည့်စမ်း ဘာအေးသောက်ပြီးပြီလဲ’

‘ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးပြားလေ၊ သောက်ထားပါတယ်’

ထားထားသည် လက်နှစ်ဖက်ကြားတွင် မျက်နှာလေးကို မသိ မသာ ဝှက်လိုက်ရင်း ဇွတ်လိမ်လိုက်လေသည်။ စိုးရိမ်မှု ယှက်သန်းနေသော လှလှ၏ အရိုးခံ မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရဲ၊ မကြည့်ရက်ပေ။

‘နင်က ထီးယူဖို့ အင်မတန် ပျင်းတာကိုး မိထားရယ်၊ နေပူမိပေးခေါင်းကိုက်တာပေါ့၊ မုန်းစမ်း နားထင်ကြောလေး နှိပ်ပေးမယ်’

‘နေပါစေ ရပါတယ်’

ထားထားက ငြင်းပယ်သော်လည်း လှလှသည် ထားထား၏ ခေါင်း

ကို အသာနှိပ်ပေးလေသည်။

လှလှ၏ မျက်ဝန်းများကို ရင်မဆိုင်ရဲသော ကြောင့် ထားထားသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

နှိပ်နယ်နေသော လှလှ၏ လက်ချောင်း ထိပ်လေးများသည် မာကြမ်းနေသည်။

မွေးကတည်းက ခြေတစ်ဖက်သိမ်နေသဖြင့် လှလှမမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သို့ သိပ်ပြီး ထွက်လေ့မရှိပေ။ ခြေတစ်ဖက် မသန်သော်လည်း သူ့လက်ကလေး နှစ်ဖက်သည်ကား သန်စွာ အသုံးဝင်လှသည်။ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်၊ အိုးတိုက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်ရှင်မ အလုပ်များသာမက အားသောအချိန်များတွင် တကုတ်ကုတ်နှင့် အင်္ကျီချုပ်လေ့ရှိသည်။

‘သက်သာရဲ့လား’

‘သက်သာပါတယ် မမရယ် ထားထား ငိုက်လာတာပဲ၊ အိပ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား’

‘ညနေစောင်းကြီး ထမင်းစားပြီးစကြီးကို’

‘တစ်ဆက်တည်း အိပ်လိုက်တော့မယ်လေ’

‘အေး အေး အိပ်ချင်ရင်လည်း အိပ်၊ နင့်ကျောင်းအလုပ်ကလည်း ဝမ်းနန်းတယ်ဟယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အသံပြောအောင် အော်နေရတာ၊

ခြင်ထောင်ချလိုက်မယ်နော်၊ ခြင် အားကြီးကိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ကို’

ထားထားသည် အိပ်ချင်စိတ် ကြီးစိုးနေသူလို အသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် ခြေထုံထုံသည်။

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားသော်လည်း သူ့မျက်နှာကို ထင်းထင်းကြီး

မြင်နေရသည်။ နာကျည်းစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ မကျေနပ် စိတ်တို့သည် နှလုံးသားထဲတွင် စုခဲနေကြသည်။

‘အဲဒီ ဆိုင်းဘာဘာ ဆိုတာက ရောဂါအစုံ ကုနိုင်တယ်တဲ့၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ သူတွေကိုလည်း လျှောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးသတဲ့’

‘ဟုတ်ရဲ့လားဟာ’

‘ဒါကြောင့် ဖတ်ကြည့်ချင်တာပေါ့ အဖေရဲ့’

‘ဖတ်တော့ ဘာလုပ်မလဲ၊ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့၊ သူက ဘာလုပ်ပေးမှာမို့လဲ’

‘ဪ... အဖေကလည်း ကျွန်မခြေထောက်ကို ပြချင်လို့ပေါ့၊ ကျွန်မခြေထောက် အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားအောင် သူက ကုချင်ကုနိုင်မှာပေါ့’

အဖေနှင့် လှလှတို့၏ စကားသံကို ကြားသောအခါ ထားထားသည့် တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်များကို ဖြေလျှောက်လိုက်သည်။ လှလှသည် သန်စွမ်းသော လူကောင်းတစ်ဦးလို သွားလာ လှုပ်ရှားလိုစိတ် ပြင်းပြနေရှာပေသည်။ အဖေ၏ ပြန်ပြောသံကို မကြားရပေ။ လှလှကို ကြင်နာသည့် မျက်လုံးကြီးများနှင့် ကြည့်နေမည်ကို ထားထား သိလေသည်။

‘မမရယ် ထားထားကိုလည်း အပျိုပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် သိကောင်းမှာ၊ ဒါသာဆိုရင် ထားထား နောက်တစ်ခါ မခိုက်တော့ပါဘူး အယုံမလွယ်တော့ပါဘူး’

* * *

မိန်းမတွေကို အလုပ်ခန့်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးမက တယ်မွေးတာကိုးဗျ၊ အလှည့်ကျ လှည့်ပြီးမွေးခွင့်ယူနေကြတာ

အလုပ်တယ်ပျက်တယ်ဗျာ’

ဦးလှလှသည် ခပ်ပြုံးပြုံးပြောရင်း ခွင့်တင်ထားသူများ စာရင်းကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ခွင့်ယူသူ များပြားလှချေသည်။ တချို့သည်လည်း လုပ်သက်ခွင့်၊ ရှောင်တခင်ခွင့် အကုန် ကုန်ဆုံးနေပြီဖြစ်၍ လစာမဲ့ခွင့်များပင် ယူထားကြသည်။

‘ခွင့်ယူတဲ့သူတွေ တယ်များပါလားဗျ’

‘ဟုတ်ပါ’

သူရှေ့တွင် ခပ်ရိုရိုရုပ်နေသော ရုံးအုပ်ကြီးက သံယောင်လိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။ သူသည် ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောလေ့မရှိပေ။ ‘ဟုတ်ကဲ့’ အစား ‘ဟုတ်ပါ’ ဟုပင် ထာဝစဉ်ပြောလေ့ရှိသည်။ ကြားကာစက ဆန်းသလိုလို ရှိသော်လည်း ယခုတော့ သူ့ဟုတ်ပါက နားထောင်၍ ကောင်းလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးလှလှနှင့်သို့ပင် ဟုတ်ပါကြီး ကူးပါသွားဟတ်သည်အထိ လွမ်းမိုးလာလေသည်။

‘ဘာလို့များ ဒီလောက်ခွင့်ယူကြပါလိမ့်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အပြင်စီးပွားရေးလေး ဘာလေး တစ်ဖက်တစ်လမ်း

လုပ်ကြကိုင်ကြရလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျ’

‘ဘာတွေလဲဗျ’

‘ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဆန်လေး ဆီလေး ရောင်း

ကြ ဝယ်ကြ၊ အဝတ်အထည်လေး ဘာလေး ရောင်းကြ ဝယ်ကြ’

‘ဒါတွေကို ရုံးချိန်မှာ လုပ်ကြသလားဗျာ’

‘ဟုတ်ပါ’

ဦးလှလှက စိတ်ညစ်သံကြီးနှင့် မေးသောအခါ ရုံးအုပ်ကြီးက ခေါင်းထိ တဆတ်ဆတ် ညိတ်လေသည်။

'လစာမဲ့ ခွင့်ယူပြီး ဒါလုပ်တော့ နာတာပေါ့ဗျ'

'မနာပါဘူး ခင်ဗျ၊ အပြင်ကရတဲ့ငွေက ဖြတ်တဲ့ ငွေထက် များလာတယ်'

'ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး'

'ဟုတ်ပါ'

ဦးလူလှသည် သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှဖိုင် တွက်ပြန်ပြီးကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ခပ်ကုတ်ကုတ် ထွက်သွားသော ရုံးအုပ်ကြီး၏ နောက်ကျောကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဒုတိယမိတ် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

'ရုံးချိန်မှာ ဒီလိုလစ်နေတာ ခွင့်ယူချင်တိုင်း ယူနေတာကိုတော့ ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးလူလှရဲ့၊ ကောင်းကောင်း ဝမ်းနင်ပေးမှပေါ့'

'တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့လေ'

ဦးလူလှရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အရာရှိကြီး တစ်ဦးက ပြောလေသည်။ အခန်းထဲသို့ ရုံးအုပ်ကြီး ဝင်လာကတည်းက သူ့ရောက်နှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ အတွက် ခွင့်ပြုဿနာကို အစအဆုံး သိလိုက်ရသည်။

'လူတွေကလည်း စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းကြတယ်'

'ဘယ်လောက် ကြပ်ကြပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကို အလုပ်တာဝန်ပိုင်းနဲ့ မရေးထွေးရဘူး၊ ရုံးချိန်မှာ ဆန်ဝယ် ဆီဝယ် လုပ်နေတာတော့ ကျွန်တော် နှစ်မလွှတ်နိုင်ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော့်ဌာနသာ ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ မရဘူး၊ အပြန်အလှန် ခွင့်တွေ စစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

အရာရှိကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကို ကျွိုက်ချလိုက်သည်။ ဦးလူလှသည် ဧည့်သည်ကို လက်ဖက်ရည် ဝယ်တိုက်ထားသော်လည်း သူ ကိုယ်တိုင်ကမူ သောက်ပြီးလေဟန်နှင့် မသောက်ရှာပေ။ တစ်ကျပ်သက်သက်လှ

လည်း မနည်း။ ဧည့်သည် ပြန်သွားမှ ဓာတ်ဘူးထဲရှိ ထန်းလျက် ကော်ဖီကို ခပ်မြန်မြန်လေး မော့ရမည်ဖြစ်သည်။

'သွားဦးမယ်ဗျာ'

'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ဘာအရင်လိုလိုလဲ'

'ကုန်သွယ်ရေး ဆရာကြီးတွေဆီကိုပေါ့၊ ကြယ်တစ်လုံး ငံပြာရည် သိပ်ကောင်းတယ်ဗျ၊ လျှောက်လွှာတင်ရတယ်၊ လျှောက်လွှာနဲ့မှ အလုပ်ဖြစ်တော့ အကုန်လျှောက်တာပဲ၊ အထဲဈေးနဲ့ရရင် အလကား ရသလောက် အောက်မေ့တာ'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား တစ်နေ့တစ်နေ့ လျှောက်လွှာပဲ ရေးနေတာပဲပေါ့လေ'

'ဒါပေါ့ဗျ၊ ဟဲ့...ဟဲ့'

သူသည် ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ထွက်သွားလေသည်။ ဦးလူလှသည် သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း တတိယမြောက် သက်ပြင်းကြီး တစ်လုံးကို လေးပင်စွာ ချလိုက်မိပြန်သည်။

* * *

'အရှင်လောကပါလ နတ်မင်းကြီး ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး ယမမင်း နှေးသားအစီရင်ခံအပ်ပါသည်။ လူ့ပြည်တွင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် လုပ်သူများပြားနေပါသဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး စိုးစံရာ ငရဲကြီး ခြောက်ထပ်တွင် အသစ်အသစ် ရောက်လာသော ငရဲသားများသည် နေရာမလပ် ပြည့်ညပ်လျက် ခြုံပါသည်။ ကရုဏာရှေ့ရှုပြီး ငရဲပြည်ကြီးကို တိုးချဲ့ ခွင့်ပြုပါရန် တင်ပြပါသည်။'

ထိုပြင် လူ့ပြည်မှ လောလောလတ်လတ် ရောက်လာသော ငရဲသား
လောင်းလျာတို့၏ အာခံတွင်းမှ အာပုပ်စော်နံ့လှသောကြောင့် ကျွန်တော်
မျိုးကြီး ခေါင်းကိုက်ရောဂါ စွဲကပ်လျက် ရှိပါသည်။ အကြောင်းရင်းကို
စုံစမ်းသောအခါ လူ့ပြည် လူ့ဘဝက သွားတိုက်ဆေး မသုံးခဲ့ကြသော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဘူးလျှင် ရှစ်ကျပ်နှုန်းရှိသော ပက်ဆိဒင့်ကို လျှော့ချပေးနိုင်ခြင်း
မရှိလျှင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးအား အေပီစီဆေးပြား စစ်စစ်ပေးသနားပါရန်
အသနားခံအပ်ပါသည်ဘုရား။

မှတ်ချက်။ ။ မှောင်ခိုဈေးမှ ဆေးပြားများ မလိုချင်ပါဘုရား၊
အတုများ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘ဟေ့ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ’
‘အမယ်လေး’

မစိုးသည် အလန့်တကြားနှင့် ရေးလက်စ စာအုပ်ဖုံးကို ပိတ်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် လှမပြေးနိုင်စေရန် လက်ဖောင့်လေးနှင့်တင်းတင်း ဖိ
ထားလိုက်လေသည်။

‘လန့်လိုက်တာ ဖိုးတာရယ် နင်ကလဲ’
‘ဘာလဲ မမစိုးက ဝတ္ထုရေးနေတာလား’
‘အေးပေါ့’
‘ရေးမနေပါနဲ့’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ပယ်မှာပါပဲ၊ ရွေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အဲမှ ဒီလိုပဲ ကြိုးစားရမှာပေါ့ဟ၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်သူက
နိုင်ငံကျော်ကြီး ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ငါက အခု ငရဲမင်းကြီးလို လုပ်ရေးနေတာ’

‘ဒီလိုဆို ဖတ်ကြည့်မယ်လေ’
‘ဟဲ့ နင်နော်’

မစိုးသည် ဖိုးတာ လှမ်းဆွဲသော သူ့စာအုပ်ကို အထိတ်တလန့်နှင့်
ပြန်ဆွဲလိုက်သည်။ မစိုးသည် ဝတ္ထုရှူး၊ စာပေရှူး ဖြစ်သော်လည်း သူရေး
ထားသော စာများကို သူများဖတ်ပြီး ဟားမည်ကို သေမလောက် ကြောက်
လေသည်။ ဖိုးတာသည် မစိုးရေးပြီး ဝှက်ထားသမျှ စာတိုစာစများကို မရ
မကရှာပြီး အကုန်ခိုးဖတ်လေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် လူတော သူတောထဲကျမှ
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရွတ်လေ့ရှိသည်။ မစိုးခမျာ ဖိုးတာကြောင့် အရက်ကွဲ
ခဲ့ရသော အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပြီ။ သူ့ညီမ မတိုးကမူ ကဗျာရှူး ရူး
သည်။ သံစဉ်မမှန်သော၊ ကာရန်မမိသော ကဗျာများကို အိပ်ရာထဲတွင်
ဝမ်းလျားမှောက်ရင်း စပ်တတ်လေသည်။ သူ့ ကဗျာများ ဖတ်၍ မကောင်း
သောအခါများတွင် ကာရန်မဲ့ ကဗျာစပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခုခံပြောဆို
တတ်သည်။

‘စာမကျက်ဘဲ ဝတ္ထုရေးနေတာ ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပြောလိုက်မယ်နော် ဟင်း’
‘တိုင်ပေါ့၊ နင်လည်း ကာတွန်းခိုးဖတ်နေတာ တိုင်ပြောမယ်’
‘ကျွန်တော်က ခုမှရှစ်တန်း၊ မမစိုးက ဆယ်တန်း ပိုအရေးကြီး တယ်’
‘ဟဲ့ . . . နင်တို့ရှစ်တန်းကမှ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံခွဲတာ၊ ငါက သိပ္ပံရပြီးသား၊
နင်တို့ အတန်းက ပိုအရေးကြီးတာ’

မစိုးနှင့်ဖိုးတာသည် ကြားက မတိုး ခြားသဖြင့် တစ်ယောက်ခြား ဖြစ်
သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရိုအသေ
မရှိကြ။ ရွယ်တူတွေလို လုံးထွေးနေတတ်ကြသည်။ ကိုကို မောင်နှင့် ကိုကိုနိုင်
တို့တော့ သူတို့က အကြီးလို တရိုတသေ ဆက်ဆံသည်။ အငယ်သုံးဦးသည်
ထား ဖြန်းခနဲကြည့်လျှင် မည်သူအကြီး မည်သူအငယ်မှန်းပင် မသိသာချေ။

ဖိုးတာသည် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော်လည်း ထွားသည်။ မစိုးနှင့် မတိုးသည် လည်း အသက်တစ်နှစ်သာကွာသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦး ဆက်ဆံပုံ သည် သူငယ်ချင်း ဆက်ဆံပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ငရဲမင်းကြီးက ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘လူ့ပြည်မှာ သွားတိုက်ဆေး မရတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပြီး ကားကျပ် တဲ့အကြောင်း၊ ဆက်ပြောဦးမယ်’

‘အဲဒါ ဘတ်စ်ကားကျပ်တာ မမစိုးက သိလို့လား၊ ဖေဖေရုံးကား ကပ်စီးနေပြီး’

‘ငါ ကျူရှင်သွားရင် ဘတ်စ်ကားစီးရသားပဲ၊ နောက်ပြီး ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြောတယ်၊ နင် မာမာ့ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ တိုင်ပင်ကြတာ၊ အခု ငါတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကနေ တခြားစီ ရေးလာပြီး ကျောင်းကျမှ တိုက်ကြည့်ကြမယ်၊ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ရေးရင် ပိုကောင်းမှာပေါ့၊ အခုရေးနေတာ ဖေတော့မောင်တော့ အချစ်ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘူးဟ၊ တိုင်းပြည်ပြုပြင်ရေး သရော်စာလို့ ခေါ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင် ‘ဆတား ရား’တဲ့’

မစိုးသည် လေးနက်စွာပြောသည်။ စာစု၍ ဖတ်တတ်ကတည်းက တွေကရာ မြင်ကရာ စာအုပ်ဟူသမျှကို မလွတ်တမ်း ဖတ်လာခဲ့သော မစိုးသည် အသက်သာ ဆယ်ရှစ်နှစ် ရှိသေးသော်လည်း စာဖတ်သက် အတော် ရင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး နှစ်ရွက် သုံးရွက် လှန်လိုက်ရုံနှင့် စာရေးသူ၏ အရည်အသွေးကို အကဲဖြတ်တတ်နေပြီလည်း ဖြစ်သည်။ ခုခေတ်မိန်းကလေးငယ်ငယ်များ ဖတ်တတ်သော အချစ်ဇာတ်လမ်းများကို သိပ်ခဲတွင်း မတွေ့တော့ဘဲ နိုင်ငံရေး စာအုပ်များ အတောအခေါ် စာအုပ်များ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်နေပြီ ဖြစ်

သော မစိုးကို ဖိုးတာသည် သိပ်တော့ အထင်မသေးရဲပေ။ စာပေနှင့် ပတ်သက်လျှင် မစိုးသည် သူ့ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နှစ်စပ်သည်ဟု သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

‘ငရဲမင်းကြီးလို လုပ်ရေးနေတာ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှာမှ ထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတဲ့ ဆ... .တား... .ရား... .ဟုတ်လား’

‘မထည့်နေပေါ့၊ ငါကလည်း ဘယ်မှမပို့ပါဘူး၊ ရေးပြီး သိမ်းထားလိုက်မှာပေါ့၊ ငါနာမည်ကျော်စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်တော့မှ ငယ်မူ လက်ရာ ဆိုပြီး အဲဒါတွေ ပြန်ထုတ်မယ်’

‘ဟား . . .ဟား . . .ဟား’

ဖိုးတာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်တွင် သူတို့စာကြည့်စားပွဲရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ ခပ်လေးလေးနှင့် ဆောင့်နှင်းလာသော ခြေသံကို ကြားရုံနှင့် သူတို့ဖေဖေ ဦးလူလူဖြစ်ကြောင်း အတပ်သိသည်။ ဖိုးတာသည် လက်ထဲမှ ကာတွန်းစာအုပ်ကို စားပွဲအောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ရှေ့မှ မှတ်စုစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မစိုးသည် ရေးလက်စ စာရွက်များကို ဝှက်ပြီး သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို ခပ်မြန်မြန် တွက်နေလိုက်သည်။ မတိုး တစ်ယောက်သာ ကျက်လက်စ စာကို ဆက်ကျက်ရင်း ဣန္ဒြေမပျက်ရှိသည်။

ဦးလူလူ၏နောက်တွင် ကိုကိုနိုင်၏သားဦးလေး ဇော်ဇော် ပါလာသည်။ အသက်လေးနှစ်ရှိပြီမို့ သူ့ကို ကျောင်းထားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဦးလူလူ၏ ပုဆိုးစကိုဆွဲကာ တတန်းတန်း လိုက်လာရင်း သူ့အမေ ညိုညို သင်ပေးထားသမျှ စာများကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရွတ်ဆိုလာသည်။

'ကကြီးတညစ်ပေမှာခြစ်၊ ထထွေးထရာ အတံတာ၊ ဒနယ် ဒနန်း
ရေမှာဖမ်း၊ န နရတ်ရှိမ်း ရှပ်ရှိန်းရှိန်း'

'ကကြီး၊ ခခွေး၊ ဂငယ်ပါ ဇော်ဇော်ရာ'

'ကကြီး၊ ထထွေး၊ ဒနယ်'

ဦးလူလူက ပြင်ပေးသည်။ ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ဆိုသော်လည်း
ဇော်ဇော်ခမျာ မပီရှာပေ။

စာကြည့်စားပွဲတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြသူများကို အကဲခတ် ကြည့်
ပြီး ဦးလူလူ အခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ဦးလူလူ၏ နောက်ကျောကို
မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း ဖိုးတာသည် စားပွဲအောက်မှ ကာတွန်း
စာအုပ်ကို အသာလေး ကုန်းကောက်လေသည်။ မစိုးကမူ တွက်လက်စ
သင်္ချာပုစ္ဆာတွင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဝတ္ထုဆက် မရေးချင်တော့ပေ။

မပီကလာပီကလာ ရွတ်နေသော ဇော်ဇော်အသံလေးကို နားထောင်
ရင်း မတိုးသည် သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုခဲ့ရသည်များကို
သတိရနေသည်။

'က ကန်စွန်းပင် ရေမှာရွှင်'

ခ ခရမ်းသီး ဓားနဲ့လှီး

ဂ ဂဏန်းကောင် လက်မထောင်

က ကညစ်ပေမှာခြစ်

ခ ခရာအသံသာ

ဂ ဂဏန်းရေမှာဖမ်း . . . အို ဘာမှမထူးပါဘူးလေ၊ တို့တုန်းက
တစ်မျိုးကျက်တယ်၊ ဇော်ဇော်တို့ကျတော့ တစ်မျိုးကျက်တယ်၊ ဆိုလိုတော့
ကောင်းတာကြီးပါပဲ၊ ကာရန်လည်း မိတာကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့
ကန်စွန်းပင်ကနေ ကညစ်ကို ပြောင်းလိုက်တာပါလိမ့်'

မစိုးသည် သင်္ချာပုစ္ဆာ အဖြေထွက်လုနီးကာမှ လည်သွားသည်။
ခေါင်းကုတ်ရင်း အမှားရှာနေချိန်တွင် ဖိုးတာသည် ကာတွန်းဖတ်ပြီး သွားပြီး
ဖြစ်သဖြင့် စာကုန်းကျက်နေသည်။ ဖိုးတာသည် တစ်နေ့စာ တစ်နေ့တော့
မှန်မှန်ကျက်တတ်သည်။ အကြွေးမထားတတ်။ သည်ထက်များ နည်းနည်း
ပိုကြိုးစားလျှင် အစဉ်အမြဲပင် ပထမရနိုင်အောင် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ သို့
သော် သူသည် တတိယ၊ စတုတ္ထလောက်နှင့်ပင် ကျေနပ်နေလေသည်။

မတိုးသည် ဖိုးတာလောက် ဉာဏ်မကောင်းသော်လည်း ဝီရိယရှိ
သည်။ သွက်သည် အတန်းပိုင်ဆရာမ၏ အချစ်တော်လည်း ဖြစ်သည်။
အတန်းခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်လေသည်။

'က ကညစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကစွန်းပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာလိုခေါင်း
ရွပ်ခံနေလဲ၊ ကျက် ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်'

အတွေးနောက် ကောက်ကောက်ပါသွားသော စိတ်ကို ရုတ်ချည်း
ပြန်ပြီး ဆွဲခေါ်ကာ စာအုပ်ပေါ်သို့ ပြန်စိုက်ခိုင်းလိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်မှ
လေချွန်သံသဲ့သဲ့နှင့် သီချင်းသံကို ကြားရသောအခါတွင်ကား ရင်ထဲတွင်
လိုက်ခနဲဖိုကာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဒေးဗစ်ချွန်းနှင့်တူလှသည်။ နှုတ်ခမ်းကို စေ
၍ မခိုးမခန့်ပြုံးပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံမှအစ တူသည်။ မစိုးကတော့ ဒေးဗစ်ချွန်း
ကို မကြိုက်၊ တီလုံးကို ပိုကြိုက်သည်ဟုဆိုသည်။ တီလုံးသည် ဓားကားထဲမှ
ဒုတိယမင်းသား ဖြစ်သည်။ သူက ပို၍ချောသော်လည်း မတိုးကမူ ဒေးဗစ်
ချွန်းမှ ဒေးဗစ်ချွန်းဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်ချွန်းနှင့် တီလုံးတို့ နှစ်ဦးတွင် တီလုံးကို
ပိုကြိုက်သူကို မတိုး မကျေနပ်ပေ။ သို့သော် မစိုးက တီလုံးကို ပိုကြိုက်သည်
တို့တော့ သူ တစ်မျိုးစိတ်အေးရသည်။ ညီအောင်သည် တီလုံးနှင့် တူတဲ့
ဒေးဗစ်ချွန်းနှင့် တူသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု တွေးမိသေးသည်။

ချိန်းတဲ့ညမှာ ဖျော်ရသည်။ စနေနေ့ည ကိုးနာရီ ကိုးနာရီ ကိုးနာရီ အမေရေ . . . တံခါးဖွင့်ပါ'

ညီအောင်အသံကို မသဲမကွဲ ကြားရသည်။ မတိုးသည် စားပွဲတင် နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခုနစ်နာရီခွဲ။ ညီအောင် ကျူရှင်မှ ပြန် နေကျ အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

* * *

သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလာနေသော ထားထား၏ခြေလှမ်းများ သည် သူ့ကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ နှေးကျသွားသည်။ မျက်လုံးလေးများက ပြုံးရယ်လာသော်လည်း ခေါင်းက အလိုလိုငုံ့သွားသည်။ သူ့ကို မြင်လျှင် ဖြစ်နေကျအတိုင်း ရင်ကလည်း မသိမလာလေး အခုန်မြန်လာလေသည်။

'နောက်ကျလိုက်တာ ထားထားရယ်။ ကိုယ်စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ' အစ်မက ဘယ်သွားမှာလဲ မေးနေသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းအိမ် ဆွမ်း ကျွေးရှိလို့ဆိုပြီး ညာထွက်ခဲ့ရတာ'

'ညာတတ်နေပြီပေါ့လေ၊ အညာမလေး' 'ဪ... . ကိုအတွက် ညာတတ်လာရတာပါ'

ထားထားသည် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့နို့ ကား ဆိပ်တွင် အတန်ငယ် လူရှင်းလေသည်။ နေပူထဲတွင် တစ်ချိန်လုံး ရပ်၍ စောင့်နေရသောကြောင့် ထင်သည် ဇော်လှိုင်မြင့်၏ မျက်နှာသည် နီနေ သည်။ သူ့အသားသည် ဖြူသည်အပြင် နုလေသည်။ နေပူခံရလျှင် ချက် ချင်းနီလာတတ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာပင် ဖြစ်သော်လည်း သိပ်ပြီး အကြမ်း ပတမ်း မခံနိုင်ပေ။ သူ့အမေက ပိုးလိုမွေးခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

'ကဲ ဘယ်သွားမှာလဲ' 'ဟိုး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီး ဆုံးတဲ့အထိ လျှောက်သွားကြမယ်လေ ထားထား လိုက်မယ်မဟုတ်လား'

'လိုက်မှာပေါ့' 'ကဲ လျှောက်ကြစို့' 'သူတို့နှစ်ဦးသည် ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည်။ နေမင်းက ကျဲကျဲ တောက်အောင် ပူနေသော်လည်း သူတို့စိတ်ထဲတွင် လမင်းကြီး တစ်ရာနှစ်ရာ သာနေသလို ထင်နေသေးသည်။'

'ထားထား မျက်ခွဲတွေခွဲလို့' 'ငိုထားတာကို' 'ဘာလို့လဲကွယ်' 'စိတ်ညစ်လို့ပေါ့' 'ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်စရာတွေကို တွေးနေတာလဲကွယ်' 'စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်ခဲ့တော့ စိတ်ညစ်စရာကိုပဲ တွေးရမှာပေါ့ ရှင်ရယ်။ ထားထားလည်း ဘယ်စိတ်ညစ်ချင်ပါ့မလဲ'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ထားထား၏လက်ထဲမှ ထီးလေးကို လှမ်းယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျဲကျဲပူနေသော နေရောင်အောက်တွင် ထီးရိပ်က ကွက် ကွက်လေး ကျလာသည်။ ရုတ်ချည်းပင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသော ထားထားကို ကြင်နာစိတ်နှင့် ငေးကြည့်ရင်း ထီးမိုးပေးလိုက်သည်။

ထားထားကို သူ့ချစ်ခင်စွဲလမ်းသော်လည်း အလောသုံးဆယ် လက် ထပ်ရန်ကိုကား မလိုလားသေးပေ။

'ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ထား ထားရယ် စိတ်မညစ်နဲ့တော့နော်'

ထားထားသည် မျက်ရည်များကို မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ထိန်း
နေရင်းမှ မချိပြီးလေး ပြီးလိုက်မိလေသည်။

မှုန်ဝေနေသော မျက်လုံးလေးများနှင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် လွင့်
နေသော ဗာဒံရွက်ကြွလေးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အနီရောင် သန်း
နေသော ရွက်ဝါများသည် သူတို့ပေါ်မှ ကားဖြတ်သွားတိုင်း လူးကာ လှိမ့်
ကာနှင့် ဝဲလွင့်နေကြသည်။

ထားထားသည် သူ့ကို မော်ကြည့်ရင်း သဲ့သဲ့လေး ပြုံးသည်။ နှုတ်ခမ်း
လေးက ပြုံးသော်လည်း မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလည်နေသည်။
သူ့ရင်ထဲတွင် အေးသွားသလို ခံစားရသည်။ လူကြားထဲတွင် မဟုတ်ပါက
ထားထား၏ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်လေးများကို သပ်တင်ပေးကာ
ညင်သာစွာ ငုံ့ပြီး နမ်းမိမည်ဖြစ်သည်။

ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သား တို့
တက်ခဲ့သည်။ ကားဂိတ်တွင် ကြာရှည်ရပ်နေ၍ မကောင်းသောကြောင့်သာ
တက်ခဲ့ရသော်လည်း ဘယ်နေရာကို သွားရမည်နည်း။ ရည်ရွယ်ချက် မရှိ
ပေ။

‘ဟေ့ . . . ဇော်လှိုင်မြင့်’

‘ဟာ . . . အောင်ကို’

သူတို့က အတက်၊ အောင်ကိုက ကားပေါ်မှအဆင်း ဆုံဖြစ်အောင်
ဆုံလိုက်သေးသည်။ နှစ်ယောက်သား တွဲတက်လာသော ထားထားနှင့်
ဇော်လှိုင်မြင့်ကို တွေ့သောအခါ အောင်ကို မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ သူ
သူငယ်ချင်း ဘယ်အချိန်က စွဲလိုက်ပြီ၊ အခြေအနေတွေ တိုးတက်သွားပ
သနည်းဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီတစ်ချက်တော့ ဖိုးလှိုင်မြင့်
တို့ လျှိုလိုက်ချေပြီဟု တွေးပြီး မကျေမနပ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

ထားထားကမူ အောင်ကိုကို မမြင်သလို မျက်နှာလွဲထားရင်း ကား
အလယ်ပိုင်းရောက်အောင် တိုးဝင်သွားသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားသော အောင်ကို၏ မျက်နှာထားကြောင့် ရှက်စိတ်လေးများ တငွေငွေ
တက်လာသည်။ အိမ်မှ ညာထွက်လာပြီး ချစ်သူနှင့် ချိန်းတွေ့ခြင်းကို အဖေ
တို့ အစ်မတို့များသိလျှင် မျက်နှာကို ဘယ်လို လုပ်ထားရမည်နည်းဟုပင်
စဉ်းစား၍ မတတ်တော့ချေ။ ထားထား တစ်သက်လုံး အဖေနှင့် အစ်မကို
ညာ၍ မပြောဖူးပေ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မလိမ်ဖူးသော ထား
ထား။ သူနှင့်ကျတော့ လှည့်ပတ်လိမ့်ညာပြီး ထွက်တတ်လာရချေပြီ။

‘ထားထားရေ တစ်ခုခု စားရအောင်နော်’

‘အင်း’

ကားမှတ်တိုင် ဘယ်နှမှတ်တိုင် ကျော်လွန်လာပြီး ဘယ်နေရာ ရောက်
လာမှန်းပင် သတိမထားမိအောင် ဖြစ်နေမိရာမှ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်
သော သူ့အသံကြောင့် သတိဝင်လာသည်။ ခေါင်းညိတ် ပြရင်း ကားပေါ်မှ
တိုးဆင်းလာသည်အထိ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသနည်း ကောင်းစွာ စဉ်း
စား၍မရ။ ဦးနှောက်လည်း လည်နေသည်။ မျက်စိလည်း လည်နေသည်။

‘ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ စားကြပါစို့နော်’

‘အင်းလေ’

ထားထား ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်ဆိုင်လေး
ထဲရှိ ထောင့်စားပွဲလေးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဆိုင်အနောက်ဘက်ရှိ တရုတ်ကြီးသည် အသားတုံးကို စဉ့်တံတုံး ပေါ်
တင်ကာ တဒန်းဒန်း ခုတ်နေလေသည်။ တရုတ် ကြော်နေသော ခေါက်ဆွဲ
ကြော်နံ့က ညော်ထွက်လာလေသည်။

‘ညော်တယ် ထားထား၊ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပပါနဲ့ အပဲထား နော်’

ကြင်နာစွာ ပြောသော သူ့ကို မော်ကြည့်ရင်း ထားထား ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်လာသည်။ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ဖြစ်နေသော စိတ်တွင် သာယာကြည်နူးစိတ်ကလေးက ဆင်ကဲလာပြန်လေသည်။

‘ကိုယ် တစ်နေ့ကပဲ အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်’

အတန်ကြာသောအခါမှ သူက တီးတိုး ပြောလေသည်။ ထားထား အံ့ဩသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်မိ လေသည်။

‘ဟင်. . . ဘာပြုလို့’

‘နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်မလို့လေ’

‘နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာက အင်ဂျင်နီယာတွေ သိပ်မစားသာဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာဆို သိပ်စားသာတာ၊ တန်ဖိုးထားတာ ရတဲ့လခလေးနဲ့ ထမင်းတောင် အနိုင်နိုင်စားရမှာ တိုက်ဆောက်ဖို့ ကားစီးဖို့တော့ ဝေးရော’

ထားထားသည် ဇော်လှိုင်မြင့်ကိုကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် မျက်ရည် ဝဲလာလေသည်။ ထားထားသည် ပညာတတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် နိုင်ငံချစ်သောစိတ်တော့ အပြည့်အဝ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသကလေးနှင့် ပြောလိုက်မိသည်။

‘ကိုယ့်ကို ပညာသင်ပေးထားတာက မြန်မာပြည်ကပါ’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က သည့်ပြင်နိုင်ငံအတွက် သွားအလုပ်လုပ်ပေးမယ်ပေါ့လေ’

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ထားထား၏ လက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘လုပ်တော့ ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါကလေးမလေးရယ်၊ ကဲ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးဝဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်၊ ဒီလို အချိန်မှာ လာပါ လာပါ လက်ကမ်းနေတဲ့ဆီကို သွားပြီး ငွေရှာတာ အပြစ်လား၊ သစ္စာဖောက်တာလား’

‘ဟုတ်တယ် အပြစ်ပဲ၊ သစ္စာဖောက်တာပဲ’

ထားထားသည် ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ခိုတွယ်နေသော ကြည်နူးစိတ်ကလေးများ ပျောက်သွားကြသည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်ကို နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်မည့်သူအဖြစ် ဘာကြောင့်များ ယခင်က မတွေးခဲ့မိပါလိမ့်ဟု တွေးတော စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ယခုလို တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး နိုင်ငံခြားသွား အလုပ်လုပ်ရေး ကြိုးပမ်းနေချိန်ဝယ် ထိုကဲ့သို့သော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဇော်လှိုင်မြင့်တစ်ယောက် သည် မြန်မာပြည်တွင် ရောင့်ရဲနေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အစကတည်းက သိခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

သူ့ရှေ့ရှိ ခေါက်ဆွဲကြော် အမျှင်လေးများကို ငေးကြည့်ရင်း ထားထား၏ ရင်ထဲတွင် ရှိက်နေမိသည်။

‘ကိုယ်တို့ မိဘတွေက သဘောတူလားဟင်’

‘သိပ်တူတာပေါ့’

‘ကို ပြန်လာမှာလား’

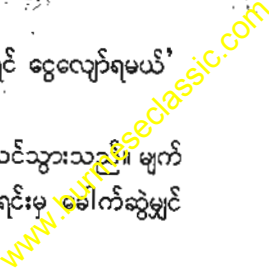
‘အခြေအနေအရပဲ’

‘လျှောက်လွှာ တင်ပြီးပြီလား’

‘တင်လို့ အလုပ်က ထွက်လိုက်ရတာပေါ့၊ ပြီးရင် ငွေလျော်ရမယ်’

‘ထားထား ဘယ်လိုနေခဲ့ရမှာလဲ’

ထားထား၏ အသံသည် အဖျားခတ်ကာ တုန်ယင်သွားသည်။ မျက်ရည်မကျအောင် မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေရင်းမှ ခေါက်ဆွဲမျှင်

ကလေးများကို ခက်ရင်းနှင့် နှေးကွေးစွာ ထိုးဆွနေမိသည်။

‘လိုက်ခဲ့မလားဟင်’
‘အဖေနဲ့ အစ်မတော့ရော’
‘ဒါတော့ ထားခဲ့ရမှာပေါ့’
‘အို’

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် သိသိသာသာ ညှိုးငယ်သွားသော ထားထား၏ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထားထားကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီး သူ၏ ဇနီးအဖြစ်နှင့် ခေါ်ယူနိုင်ပါသည်။ သူ့စုံမက်သော ထားထား၏ ဘဝနံ့ကို ယူနိုင်သော်လည်း အစ်မနှင့် အဖေ၏ တာဝန်ကိုကား ယူရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ယူလည်း မယူလိုပေ။

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အို ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ’

ခေါက်ဆွဲကြော် ပန်းကန်ထဲသို့ ထားထား၏ မျက်ရည်များ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာကုန်သည်။

‘ပျော်လို့မဆုံး ပြုံးမဝသေးတယ်၊ ဒီအချိန်ဝယ် တစ်ရပ်တကျေး နယ် အဝေးရယ် သူသွားတယ်၊ ရုတ်တရက်ကွယ် မခွဲစုပူး ခွဲရက်သူ ဘယ်လိုပင် ဟန်ဆောင်ပါလဲမလွယ်၊ မျက်ရည်များက ဝဲလိုသာလာပါတယ် . . .’

ခေါက်ဆွဲဆိုင်သားရှိ ကြံရည်ဆိုင်ထဲမှ သီချင်းသံက လွင့်ယုံ့လာလေ သည်။ သီချင်းသံနှင့်အတူ ကြံကြိတ်စက် လည်နေသောအသံ တဝေါတဝါ ကိုလည်း ကြားရသည်။ ကြံကြိတ်စက်တွင် ခေါင်းလောင်းလေးများ ချိတ် ဆွဲထားသဖြင့် သီချင်းသံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံသည် ထွေးနေသည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်နေသော တရုတ်ကြီးသည် ဒယ်အိုးကို ဇွန်းပြားနှင့် တရှောင်ရှောင်ခေါက်ကာ ဝက်အူချောင်းဖတ်ကလေးများ ပစ်ထည့်လိုက် သည်။ ဒယ်အိုးအောက်ရှိ လေမီးဖိုသည် ပြာလဲ့သော မီးစွယ်မီးညွှန်များ

မှတ်တင်ကာ တရူးရူးနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ မြည်နေလေသည်။

ထားထားသည် မီးစွယ်မီးညွှန်များကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် တင်း ကြပ် ပူလောင်လာသည်။ အပြင်ဘက်ရှိ မီးများသည် သူ့ရင်ထဲသို့ ကူးပြောင်း ပြီး တောက်လောင်နေကြရောသလားဟု တွေးမိသည်။ ထားထား၏ ရင် ထဲတွင် အသည်းလည်း မရှိတော့၊ နှလုံးလည်း မရှိတော့၊ အဆုတ်တွေ ကလီဇာတွေလည်း မရှိတော့၊ ထိုအရာတွေအားလုံး အပြင်သို့ ရောက်ကုန်ပြီ ထင်သည်။ အသည်းနှလုံးနေရာတွင် မီးတောက်ကြီး ရောက်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် မချိပြီးလေးပြုံးကာ တန် ယင်စွာ ပြောလိုက်မိသည်။

‘ထားထား မီးတွေ မျိုမိတယ် ထင်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေ သလိုပဲ ပူလိုက်တာ’

* * *

နေမင်းက ကျဲကျဲတောက် ပူနေသည်။

ဆေးရုံကြီး ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထမင်းလာရောက်ပို့သူတွေ ရောက် နေပေပြီ။ ထမင်းချိုင့်လေးများ ရှေ့ချကာ မတ်တတ်တစ်မျိုး ငုတ်တုတ် တစ်သွယ်နှင့် သံတံခါးကြီး ဖွင့်မည့်အချိန်ကို မျှော်နေကြသည်။

အောင်ကိုသည် ထိုလူအုပ်ထဲတွင် မျက်စိကစားကြည့်မိသည်။ လေး နွယ်ကို မတွေ့ရသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တံခါးစောင့်နေသော ဦးလေးကြီးသည် အောင်ကို တို တစ်ဦးတည်း ဝင်သာရုံ တံခါးဆွဲဖွင့်ပေးသည်။ ထမင်းလာပို့သူများကို ဝင်ခွင့်မပေးသေးသော်လည်း ဆေးကျောင်းသူ ဆေးကျောင်းသားများကို ဘား ဝင်ခွင့်မပေး၍ မရချေ။

ထဘီနီ သူနာပြုတစ်ယောက်သည် သွေးပုလင်းကြီး ကိုင်ကာ အပြေး

လျှောက်သွားသည်။ အခန်းသုံးထဲမှ ထတီစိမ်းဝတ် စစ္စတာကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် လှေကားများကို ထစ်ကျော်တက်မည့် ဟန် ပြင်နေသော အောင်ကိုသည် အသာလေး ကိုယ် ရှိန်သတ်လိုက် ရသည်။ ထိုစစ္စတာကြီးများကိုတော့ သူတို့ ကြောက်ရသည်။ ထတီစိမ်းကြီး များကို မပြောနှင့် ထတီပြာများကိုပင် ကြောက်ရသည်။ ထတီနီနှင့် သူ့နာပြု များကိုလည်းမလွတ် လန့်ရသည်သာ သူတို့နှင့် ပြေလည်သည်မှာ ထတီနီ ဝတ်၊ သူ့နာပြုသင်တန်းသူ ငယ်ငယ်လေးများသာ ဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ အောင်ကိုသည် အရိုးကုဋ္ဌာနထဲသို့ ကွေ့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။

‘အမယ်လေး. . .အမေရေ၊ အမေ့ အမေရေ’

အခန်းလယ်ရှိ အဖိုးသမီးတစ်ဦးသည် အမယ်လေး တကာ ညည်းနေ သည်။ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင်လည်း ကြီးတို့သည် ရက်ကန်းစင်သဖွယ် ရှုပ်ရှက် ခတ်နေသည်။ ခြေနှစ်ဖက်ကိုထောင်ကာ အလေးနှင့်ပြန်ဆွဲထားသေးသည်။ ယမန်နေ့ညက ရောက်လာသော ကားတိုက်လာသည့်လူနာ ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

‘ဆရာမရေ ကိုက်တယ် အမေ့’

‘ခဏတော့ သည်းခံဦးနော်၊ ဆေးချည်းပဲ ထိုးချင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ၊ တော်ကြာ တိန်းစွဲသလို စွဲသွားတတ်တယ်’

ဆရာမလေးသည် ချောချောမော့မော့ ပြောနေသည်။ အောင်ကိုသည် ပင့်သက်ရှိက်ရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ နာကျင်ခြင်းကို တင်စားသော အခါ လူတို့သည် ‘အရိုးခိုက်အောင် နာသည်’ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ အရိုး ကို ခိုက်ရုံမက ကျိုးစေသောအခါတွင်ကား မည်မျှနာမည် မည်မျှကိုက်လိမ့် မည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကျောချမ်းသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

အရိုးလူနာတို့သည် အနာအကျင်သက်သာပြီး မှိန်းသွားစေသော ပက်သဒင်း တဲ့သို့သော ဆေးမျိုးကို ထာဝရ တမ်းတနေတတ်လေသည်။

‘လက်ချမ်း ပြီးပြီ၊ အိုး လာယူဟေ့ လက်ချမ်း’

အခန်းထောင့်ရှိ ကလေးမလေးက အော်နေပြန်သည်။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျောက်ပတ်တီး စီးထားသည်။ ပက်လက်ကပင် အပေါ့ အလေး သွားရသဖြင့် တံပျက်လှည်း လက်ချမ်းကိုသာ အားကိုးရသည်။ ယခုလည်း လက်ချမ်းက သူ့တင်ပါးအောက်သို့ အိုး ထည့်ပေးပြီး ပျောက် သွားဟန်တူသည်။ ကိစ္စပြီးသော်လည်း အိုးကို မထုတ်နိုင်သဖြင့် တကျော် ကျော် အော်နေလေသည်။

‘ဟေ့. . .လက်ချမ်း လက်ချမ်းရေ အိုး လာယူ’

အောင်ကိုသည် စိတ်မသက်မသာနှင့်ပင် ပြုံးမိရင်း အမျိုးသမီး ခန်းကို ခပ်မြန်မြန် ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ ကြီးသူနှင့် ငယ်ရွယ်သူအဖို့ မထောင်းတာ လှသော်လည်း အချို့အပျိုအရွယ်မိန်းကလေးများအတွက် မူ အခန်းကျယ် ကြီးတွင် ခုတင်ပေါ်၌ လှမြင်သူမြင် အပေါ့အလေးသွားရန် အတော်ပင် ကာသိကအောက်နိုင်ရာပေမည်။ ခန်းဆီး ဖြူဖြူပေးထားသဖြင့်သာ တော် ဆော့သည်။

‘ဟော့. . .လေးနွယ်’

အမျိုးသားခန်းထဲ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် လေးနွယ်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ သူ့မောင်ငယ်၏ ခုတင်ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် စကားပြောနေ သည်။

‘ဟေ့. . .စောလှချေလား၊ ဘယ်လိုလုပ် တက်လာသလဲ’

‘ဒီတစ်ခါ လေးနွယ်က ပါးတာပေါ့၊ အစ်ကိုတို့ ကျောင်းသူတွေလိုပဲ နှုတ်ကျကျဝတ်ပြီး ထမင်းချိုင့်နဲ့ မထည့်ဘဲ ဘူးနဲ့ထည့်ယူလာတယ်လေ။

တံခါးစောင့် ဦးလေးကြီးက လေးနွယ်ကို ဆေးကျောင်းသူ ထင်ပြီး တံခါးကို
ဂျှိုးခနဲ ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တာ ခပ်တည်တည် တက်လာခဲ့ရော်

‘အံမာ တယ်ဟုတ်’

လေးနွယ်သည် ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး ရယ်လိုက်သည်။ သူ့မောင်ငယ်သည်
အစ်မရယ်သလို လိုက်ရယ်လေသည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ရုပ်ရည်
ချင်း တော်တော်ဆင်လေသည်။ အသက်ကတော့ လေး ငါးနှစ် ကွာလိမ့်
မည် ထင်သည်။ ချာတိတ်သည် ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ လေး
နွယ်ဆိုမူ ဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုးခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

‘ချာတိတ် ဘယ်လို နေသေးလဲ’

‘နာတာပဲဗျ’

‘နက်ဖြန် ကျောက်ပတ်တီး စီးမှာနော်’

‘သိပ်နာလားဟင်’

‘မနာပါဘူးကွာ’

အောင်ကိုသည် ခြေသလုံးရိုးကို အသာအယာ စမ်းကြည့်ရင်း ဖြေ
သိမ့်လိုက်သည်။ ကျိုးပြီး ထပ်နေသော အရိုးကို နဂိုနေရာရောက်အောင်
ဆွဲဆန့်ပြီး ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်မည်ဖြစ်၍ အသည်းခိုက်အောင် နာမည်
ကား အမှန်ပင်။

‘မင်း ယောကျ်ားပဲ ချာတိတ်ရ၊ နာရင်ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ
ယောကျ်ားဆိုတာ နာရင်လည်း မအော်ရဘူး’

‘အော်မှာပဲ’

‘မင်းကလဲကွာ’

‘အစ်ကို နက်ဖြန်လာမှာလား’

‘အေး အတန်းပြီးရင် လာခဲ့မယ်’

‘စောစောလာနော် အစ်ကို’

ချာတိတ်က အားကိုးတကြီး ပြောလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်
လေးနွယ်ကဲ့သို့ပင် အညှီရောင်ဖြစ်ပြီး မျက်တောင်အရှည်ကြီးများက ဘောင်
ခတ်ထားလေသည်။

‘အစ်မရာ အဖေက ဘာလို့မလာတာလဲ’

‘ချာတိတ်ရယ်၊ နင်ကလည်း အဖေမှ မအားတာ’

‘တာလဲ အရက်သောက်နေရလို့လား၊ သူ့မိန်းမနား ကပ်နေလို့ လား’

‘နင်နော် ငရဲကြီးမယ်၊ အဖေကို ပြစ်မှားဖို့လောက်ပဲ ကြည့်နေတာပဲ၊

သူ့မိန်းမကလည်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ကလည်း တစ်ညလုံး
ချောင်းတွေဆိုးနေတယ်၊ ထွေးထွေးကလည်း သွေးစတွေပါ လိုက်တာ’

‘နှစ်ယောက်လုံး သေပါစေဗျာ’

‘ချာတိတ်နော်၊ နင်ဟာလေ ပြောလေ ကဲလေပါလား’

လေးနွယ်သည် အောင်ကိုကို အားနာသလို လှမ်းကြည့်သည်။ နှုတ်
ခမ်းလေးများက ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးညှိလေးများတွင် မျက်ရည်
မသိမ်သာ ဝဲနေရှာလေသည်။

‘ကျွန်မတို့အမေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတယ် အစ်ကိုရဲ့၊
လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်ကတော့ အဖေ နောက်မိန်းမ ယူတယ်၊ ကျွန်မတို့
လည်း ညီမလေးတစ်ယောက် ရတာပေါ့၊ ခုဆို သုံးနှစ်ရှိပြီ ချစ်စရာလေးပါ၊
ချာတိတ်ကတော့ မျက်မှန်းကျိုးနေတာပဲ၊ ချာတိတ်ရယ် အဖေသွေးဟာ
ငါတို့သွေးပဲပေါ့’

‘သွေးဆိုရင်လည်း သွေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တော့ ချစ်ပါဘူး’

ချာတိတ်သည် ကလေးသဖွယ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ နှုတ်ခမ်း စုနေ

လေသည်။ သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း အောင်ကိုသည် ညီအောင်ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရမိသည်။ အငယ်ဟူသည်မှာ ထိုကဲ့သို့ပင် ဂျစ်ပေပေလေးများ ဖြစ် တတ်သည်ထင်သည်။ ညီအောင်သည်လည်း လူပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်ချိန်ထိ အလိုမကျလျှင် ကလေးသဖွယ် နှုတ်ခမ်းစုလာတတ်လေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း ဝူ လာလျှင် အမေနှင့်အဘွားသည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်တတ်ကြ သည်။

‘အလကား မိန်းမကြီး အစ်ကိုရ၊ အိမ်မှာနေရင်း အိည့် အိည့်နဲ့ အဖေကို ကပ်ပြီးခွဲနေတာ၊ အဖေကလည်း နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိ’
‘ဟဲ့ . . . နင်နော်’

လေးနွယ်သည် လက်လေးရွယ်ကာ ဟန်လိုက်သည်။ မောင်ငယ်၏ ထိပ်ကို ခေါက်လိုက်ချင်ဟန်နှင့် လက်ယားနေဟန် ရှိလေသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြားထဲတွင် အောင်ကိုသည် ပြုံးရမလို၊ မဲရမလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်ကဖုံး တစ်ယောက်ကဖော်နှင့် သူတို့အိမ်တွင်းရေး များသည် တစ်စ တစ်စနှင့် အကုန်လုံး ပွင့်ထွက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ သည်။

‘ကဲ ရော့၊ ထမင်းစားမှာစား စကားမများနဲ့’

ခေတ္တဖွဲ့ ငြိမ်နေကြပြီး လေးနွယ်သည် ထမင်းဘူးလေး ဖွင့်လိုက်လေ သည်။ ပုစွန်တုပ်ကွေးကြီး နှစ်ကောင်မှ ရနံ့က သင်းယုံမွှေးလာသည်။ ထမင်း ဖြူပေါ်တွင် ငါးပိကြော် ပုံထားသည်။ ခရမ်းကြပ်သီးလေးများနှင့် ပဲစောင်း လျားသီးလေးများလည်း ပါသည်။ မကောင်း ကောင်းကြောင်း ချာတိတ် ကြိုက်သမျှလေးများ ထည့်ယူလာပုံရသည်။

ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့ရသောအခါမှ ချာတိတ်သည် ထမင်းဆာလာဟန် ရှိ သည်။ ချာတိတ်မပြောနှင့် အောင်ကိုပင် ထမင်းဆာချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

‘အစ်ကိုရော အတန်းပြီးပြီလား’
‘ဘယ်ပြီးဦးမှာလဲ၊ သွားရဦးမယ်’
‘ဟင် . . . ချက်ချင်း’
‘အင်း . . . နက်ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်’

အောင်ကိုသည် ချာတိတ်၏ခေါင်းကိုပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။ လေးနွယ်ကို ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

မနက်ကပင် အမေ ထည့်ပေးလိုက်သည့်အတွက် အိတ်ထဲတွင် ငါးကျပ်တန်နှစ်ရွက် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သာချောင်ချိရေးဆိုင် ညွှန်ကံသို့ သုတ်ခြေတင်မိသည်။ နံနက်စောစော ထမင်းကြမ်းနှင့် ပဲပြုတ်ကို ဆာ နယ်စားခဲ့သောကြောင့် အခုတော့ ဆာပေပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါး ပြေးစားမှ ဆာကာကျမည်။ အကြော်မပါသော မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကိုပင် သုံးမတ်ပေး ခဲ့ရသော ဤခေတ်ကြီးတွင် ဆေးရုံကြီး သက်သာ ချောင်ချိရေးဆိုင်သည် ကြော်နှင့် အိကြာကွေးပါ ပါသောမုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲကို ပြားကိုးဆယ်သာ ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆိုင်ဖွင့်သည်နှင့် လူများအံ့ခဲကာ ပြိုက်ခနဲ ကုန် တတ်သည်။ ယခုလည်း ကျန်မကျန်ပါ၊ မလားဟု တွေးရင်း သုတ်သုတ် သွားကံမိသည်။

အောင်ကို၏ဗိုက်သည် အတန်ငယ် ဆာလာရုံနှင့် တပွဲပွဲ မြည်တတ် လေသည်။ တစ်ခါကလည်း ဒုက္ခများဖူးသည်။ ဆရာက လူနာများကို ထည့်စစ်ဆေးစဉ် အောင်ကိုလည်း လိုက်ပါသွားသည်။ လူနာ တစ်ဦးချင်း ညီညီကာ ရောဂါအခြေအနေလို ဆရာက ရှင်းပြနေသည်။ ဆရာက စိတ် ထက်ပါ ရှင်းပြနေသဖြင့် ခန့်မှန်းသည်ထက် အချိန်က ပိုကြာသွားသည်။ ထိုအခါတွင် ရွှေ့လိုက်တော်က ဆန္ဒပြလာသည်။ ကွာကွာ ပွဲပွဲ မြည်းလာသည်။ မြည်းအောင် ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်။ ဘေးမှ သူငယ်ချင်းများ ကျိတ်ချို

ရယ်လာကြသည်အထိ ဝှီခနဲ ကွာခနဲ အော်မြည်နေခဲ့လေသည်။

‘ဟေ့ . . .အောင်ကို၊ လစ်ပြီလား’

‘အေး . . .ဆာပြီကွ’

‘ငါတို့လည်း လိုက်မယ်’

အဆောင် ၁၉ မှ ထွက်လာသော ကျောင်းသူများနှင့် အောင်ကို ပေါင်း မိသည်။ ထမင်းဘူးလေးများ ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော ကျောင်းသူ တစ်စုကို သူတို့သည် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးများ လမ်းလျှောက်သည် မှာ ဘယ်အတွက်များ တုံ့နှေး၊ တုံ့နှေး ဖြစ်နေရပါသနည်းဟု စဉ်းစားနေစိ သေးသည်။

‘ငါတော့ ရှာလည်လိုက်နေတာပဲ၊ ကျက်ရင်း မေ့ရင်းနဲ့၊ စိတ်ညစ်တယ် ကွာ၊ ဆရာမေးနေတာတွေ အကုန်လုံး ငါ့ကျက်ပြီးသားကွ၊ ဆရာ ရှေ့က တော့ တစ်လုံးမှ သတိမရတော့ဘူး’

‘ငါတို့ သင်ရတာ ဘာသာတွေက အများကြီး၊ ကျက်ရတာကလည်း တစ်ပုံကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတိုင်း ဆရာတိုင်းက ဘာသာ တစ်ခုတည်းရှိပြီး အဲဒီတစ်ဘာသာတည်းကို ငါတို့ ကျက်ရတယ် အောက်မေ့နေတာ’

ကျောင်းသားများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသည့် ဆရာ စာမေးလွှတ်လိုက်ရုံပဲသည်။ သူတို့ အခြေအနေကို ကြည့်ရုံနှင့် ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်သည်ကို သိနိုင်သည်။ စာများသည့် အကြောင်းကို အောင်ကိုသည် ဝင်ပြီး ညည်းလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် စားသောက်ဆိုင် မရောက်မီ ဗိုက်ထဲမှ ဝှီကွာကွာ အော်လာ မည်ကို ဖိုးရိမ်ရသည့်အတွက် အသက်အောင့်ကာ ဗိုက်ကြောများ ရှုံ့ထားရသောကြောင့် စကားမများနိုင် ပြီမိနေရလေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နောက်ကျသွားသည်။

တွင် မုန့်ဟင်းခါး ကုန်ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး အတိုင်း ကျောင်းသားတစ်စု ဆူညံ ဆူညံနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လူ အပြည့်အသိပ် တင်လာသော နံပါတ် ၁၂ ကားတစ်စီးသည် သူတို့ ဘေးမှ ဝါးခနဲ ဖြတ် ကျော်သွားသည်။ အောင်ကိုသည် ရှေ့တူရူမှ လာနေသော ဟီးဒိုးကို အမှတ်မဲ့ မော်ကြည့်လိုက်သည်။

ကားမောင်းသူ၏ ဘေးရှေ့ခုံတွင်ထိုင်နေသော ခင်မလတ်နှင့် အကြည့် ချင်းဆုံသွားသည်။ လည်ဟိုက်အင်္ကျီဝါကို ဝတ်ထားသော ခင်မလတ်၏ အလှသည်ကား တစ်ကားလုံးကိုပင် ဝင်းနေစေဟန်ရှိသည်။ ဝင်းဝင်းပပ လှနေသော ခင်မလတ်နှင့် အောင်ကိုသည် အကြည့်ချင်းဆုံကာ အပြုံးချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရင်း အောင်ကိုသည် လက်မှ နာရီကို ငိုကြည့်မိသည်။ ဆယ်နာရီခွဲလှပေပြီ။ ခင်မလတ်သည် အချိန်ကျမှ ရုံးလာရ သလားဟု တွေးရင်း လမ်းအကူးကောင်းသဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်မှ လာနေ သော ကားကိုပင် မမြင်။ ဝင်တိုက်တော့မည် ရှိသည်။ နောက်မှ ပါလာသော သူငယ်ချင်းက လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် အသည်းအေးလိုက်ရသည်။ အန္တရာယ် မဖြစ်လိုက်။ ကားမောင်းသူကမူ မကျေမနပ်နှင့် ခေါင်းထုတ်ကြည့်ရင်း ဆဲ သွားလေသည်။

‘မအူမလယ်နဲ့ သေသွားချင်သလား’

* * *

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်သောအခါ ခင်မလတ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သည်။ ဈေးထဲတွင် ဖိုးကျင် ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။ ကျောင်း ရက်ရှည်

ပိတ်နေသော ဖိုးဂျင်သည် လေဟာပြင်ဈေးထဲသို့ ထာဝစဉ် ရောက်နေတတ်လေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သည် ဈေးထဲ၌ ဆိုင်ခန်းတစ်နေရာ ရထားသည်။ လေယာဉ်မောင်၊ ဖော့ဇာ၊ ခေါက်ထီး တောက်တိုမည်ရ အကုန် တင်လေသည်။ ဖိုးဂျင်သည် သူကြံဖန်၍ ရထားသော ပစ္စည်းများကို လက်လွှဲမရောင်းတော့ဘဲ ထိုဆိုင်ပေါ်တင်ရန် စိတ်ကူးနေလေသည်။

‘အစ်မ. . .ဘာပါလဲ’

ဈေးဝတွင် ယောင်လည်လည် ရပ်နေသော ဆောင်းဘီရည်နှင့် လူတစ်ယောက်က မေးသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ခင်မလတ်ကို စုန်ချည်ဆန်ချည်ကြည့်ပြီး လက်ထဲမှ ခြင်းတောင်းတွင် ရပ်တံသွားသည်။ မောင်မိပစ္စည်း တစ်ခုခု ရောင်းရန် ပါလာသည်ဟု ထင်မှတ်ပုံရ သည်။ ခင်မလတ်သည် မကြားဟန်ဆောင်ရင်း သူ့ကို ဖြတ်ကျော် လိုက်သည်။ ခြင်းတောင်းထဲတွင် ရောင်းရန် ပါလာသည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော် သူ့မျှော်လင့်သလို အင်္ကျီစ လုံချည်စများ မဟုတ်ပေ။ ဓာတ်ခဲသုံး ရေဒီယိုငယ်လေး ဖြစ်သည်။

‘စတီးမှ စတီးအစစ် ကြိုက်သလိုကြည့်၊ နှစ်ရာငါးဆယ်က ဈေးကုန်ပဲ၊ အစ်မ ပေါပေါဆောင်းချင်ရင်တော့ ဒီအလူမိနီယမ်ကိုင်းတွေကို ယူပါလား’

ခေါက်ထီးရောင်စုံများကို ဖွင့်ပြထားရာ ပန်းစုံပေါသည့် ဥယျာဉ်တောနှင့်ပင် တူနေသည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးသုံးဦးသည် ထီးများကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်ရင်း ကိုင်းကျိုး၊မကျိုး အနာ အဆာ ပါ၊မပါ အသေအချာ စစ်ဆေးနေကြသည်။

ထိုဆိုင်နှင့် ကျောချင်းကပ်အတန်းတွင် ဖိုးဂျင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဆိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသဖြင့် ဖြူ၊ နီ၊ ပါ၊ ပြာ အရောင်စုံသော ဖော့များသည် သူ့ဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်လျှောက်

သွားသော ကပြားမလေးတစ်ဦးကို တငေးတမော ကြည့်နေသဖြင့် ခင်မလတ်ကို မမြင်ပေ။ ခင်မလတ်ကလည်း အသာကလေးပင် ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ မောင်နှမချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ရုံးချိန်အတွင်း ဈေးခဏခဏလာသည်ကို ဖိုးဂျင် မသိစေလိုပေ။

‘တစ်နေ့ ရွှေ၊ တစ်နေ့ ငွေ တွေ့တဲ့အခါတိုင်း သူ့ဆို၊ နောက်ကွယ်ကျရင် မေ့လို့နေတဲ့ ကိုလူပျို၊ ဘဝင်မကျလို့ ကျွန်မ ရင်ကဖို၊ အရင်လို မဟုတ်သူ မောင်ကို ကြည့်ရတာ ခြေလှမ်းပျက်သလို’

ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်လိုက်သော သီချင်းသံသည် ဈေးတန်းလေးကို လှမ်းသွားလေသည်။ မြူးကြွသော တီးလုံးများနှင့်အတူ သီချင်းသံက နှစ်သက်စဖွယ် ဝဲလှင့်လာသည်။ ကျားသစ်ဆင် အထည်ကြီးများ လွှားထားသော ဆိုင်ခန်းမှဖြစ်သည်။

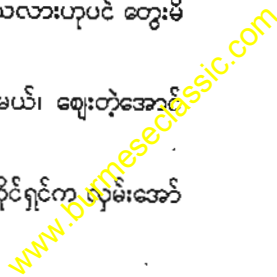
‘အဲဒီ ကျားသစ်ဆင်တွေ ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်ကိုက် လေးဆယ့်ငါး’

ခင်မလတ်က သီချင်းသံကြားမှ အော်မေးလိုက်သည်။ သီချင်းသံကို တိုးမပစ်ဘဲ ဆိုင်ရှင်က အော်ပြီးဖြေသည်။ ခင်မလတ်သည် အစကို အသာလေး ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ အဆင်သည် နှစ်ဖက်ပေါက်လည်း မဟုတ်။ အနံကြီးလည်း မဟုတ်။ ပိတ်စကို ဆေးရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုက်လေးဆယ့်ငါး ဆိုသည်ကတော့ လွန်လွန်းသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် ဈေးဖြစ်နေသည်။ သူတို့ ပြောချင်သလို ပြောချင်ရာ ပြောချရာသာလားဟုပင် တွေးမိသည်။

‘လိုချင်ရင် ဆစ်ပေါ့၊ နည်းနည်းပါးပါး လျှော့မယ်၊ ဈေးတဲ့အောင်ပေး’

ခင်မလတ်သည် လှည့်ထွက်လာသောအခါမှ ဆိုင်ရှင်က လှမ်းအော်

သည်။ သူ့အသံနှင့် သီချင်းသံသည် ရောထွေးသွားသည်။ သူ့ အသံက နားထောင်၍ မကောင်းသော်လည်း ထိုသီချင်းကိုတော့ ခင်မလတ် ကြိုက်လေသည်။ ဦးလူလှတို့ အိမ်ကလည်း တော်တော် ကြိုက်ပုံ ရသည်။ သူတို့ အိမ်မှ ကက်ဆက်ဖွင့်လျှင် ထိုသီချင်းသံ ကြားရတတ်သည်။ ဖိုးဂျင်သည်လည်း ကက်ဆက်လိုချင်လိုက်သည်မှာ တစ်ပိုင်း သေနေသည်။ သူ့ငွေနှင့် သူ ရအောင်ဝယ်မည်ဟု မကြာခဏ ကြီးဝါး တတ်လေသည်။ သူ့ဟာသူ ဝယ်မှပင် ရပေမည်။ ခင်မလတ်တို့အနေနှင့် ကက်ဆက် ဝယ်လောက်အောင် ငွေမပိုပေ။

‘ဝယ်ရင် ရောင်းတယ်၊ ရောင်းရင် ဝယ်တယ်၊ ရောင်းတယ် ဝယ်တယ်’

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်တန်းရှိ လူငယ်လေးနှစ်ဦးက စည်းဝါးကျကျ ခပ်အုပ်အုပ်လေး အော်နေကြသည်။ ခင်မလတ်သည် ခြင်းတောင်းထဲမှ ရှေးယိုလေးကို သတိရသည်။ ရုံးမှအန်တီကြီးပစ္စည်းဖြစ်သည်။ အန်တီကြီးကိုယ်တိုင် အရာရှိ။ သူ့ယောက်ျားသည်လည်း အရာရှိကြီး ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံခြားသွားစဉ်က ပါလာသော ရှေးယိုလေးဖြစ်သည် ဟု ပြောလေသည်။ ဓာတ်ခဲသုံး ရှေးယိုဖြစ်၍ ဓာတ်ခဲ ဝယ်ရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရောင်းပစ်သည်က အေးသည်ဆိုပြီး လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသော ခင်မလတ်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ခင်မလတ်သည် ဖိုးဂျင်ကိုပင် မလွှဲ၊ အန်တီကြီးပစ္စည်းမို့ ကိုယ်တိုင်ဈေးကို လာသည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် ဈေးအတိအကျ ဖွဲ့စည်းပေးမည်။ အန်တီကြီးနှင့် ခင်သောကြောင့် အန်တီကြီး မျက်နှာသာပေးသောကြောင့်သာ ရုံးတွင် ခင်မလတ် အနေချောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် အသေးအဖွဲ့ လေးများကို မကြာခဏ ရောင်းပေးရလေ့ရှိသည်။ အန်တီကြီးက ထိုသို့ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ ရောင်းလေ့ရှိကြောင်းကို အသိမခံချင်ပေ။ ထို

ကြောင့် ခင်မလတ်က နှုတ်လုပ်ရလေသည်။ ခင်မလတ် နှုတ်လုပ်သလို ရုံးမှောက်ကျခြင်း အပြင်ထွက်ခြင်း၊ စောစောပြန်ခြင်းများကိုလည်း တာဝန်ရှိသော အန်တီကြီးက မျက်နှာလွှဲနေတတ်လေသည်။

‘ဟေ့! ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘အိုး.. .ကိုသက်’

ခင်မလတ် လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ဦးသည် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ကြည့်.. .ရုံးချိန်ကြီး လစ်နေတယ်ပေါ့’

‘ဒါပေါ့’

‘ဓနထဲက မြင်တယ်၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့’

‘အမယ် သူများကို မမှတ်မိဘူးပေါ့လေ’

ခင်မလတ်သည် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာလေးစွဲကာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အချိန်အထိ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည့် လက်ချောင်းညှိညှိများကို မျက်နှာထောင့်ကပ်ပြီး စောင်းကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ သူသည် မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်မောရင်း လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ.. .လုံချည်အဆင်တွေ လာရွေးနေတာလား’

‘မဝယ်နိုင်သေးပါဘူး ကိုသက်ရယ်’

ခင်မလတ်သည် ခပ်တိုးတိုးနှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။ ကိုသက်က မကြားဟန်နှင့် ခါးကိုင်းကာ ခင်မလတ်မျက်နှာနားကပ်၍ နားထောင်လေသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဗင်နိုးလီးယား ဆပ်ပြာနဲ့ကိုပင် ခင်မလတ် ရှုလိုက်ရသည်။

‘ကဲ.. .ဘယ်အဆင်ကြိုက်သလဲပြော’

‘အံ့မာ.. .ဝယ်ပေးမလို့လား’

'ဝယ်ပေးမှာပေါ့'

'တကယ်'

'တကယ်ပေါ့၊ ပြီးတော့သာ'

'ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ'

'လတ်ကလည်း ကိုယ်လိုချင်တာပေး'

'သွား'

ခင်မလတ်သည် နှုတ်ခမ်းလေးကို စွဲမက်စဖွယ်စွာလိုက်ရင်း မျက်စောင့်ထိုးလိုက်သည်။ ရေဒီယိုတန်းကက်ဆက်တန်းဘက်သို့ ဦးတည်ထားသော ခြေလှမ်းကို ဆက်မလှမ်းဖြစ်ဘဲ ရပ်နေလိုက်မိသည်။ သူ့ရေဒီယို သွားရောင်သည်ကိုတော့ ကိုသက် မမြင်စေလိုပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညနေရုံးဆင်းမှ တစ်ခေါက်လာသည်က ပို၍ အဆင်ပြေမည်။

'ပြန်တော့မလို့လား'

'ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးခါနီးပြီ၊ နောက်ကျလှပြီ ကိုသက်ရဲ့'

'ရုံးများ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ'

'ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အလုပ်ပြုတ်သွားရင် ထမင်းငတ်သွားမှာပေါ့'

'ဒီလိုရုပ်ရည်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ထမင်းမငတ်နိုင်ပါဘူး၊ မိန်းကလေး'

ရယ်၊ လက်ဖျားတောင် ငွေသီးနေဦးမယ် မဟုတ်ဘူးလား'

'ဘာလုပ်လို့ သီးရမှာလဲ ဘယ်သူက ငွေအလကား ပေးမှာမို့လဲ'

'ကိုယ်တို့လို လူတွေက ပေးမှာပေါ့၊ အလကားတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ'

ကိုသက်က ခင်မလတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြီးကြည့်ရင်း နေကျဲကျဲ ပြောသည်။ ခင်မလတ်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးသလို ဖြစ်သွား

ထိမထင်သော ပေတေတေစိတ်က ခေါင်းထောင်ထလာသည်။ တစ်ချိန်က ယောက်ျားသားများကို မွှေကစားခဲ့သည်။ ကစားရင်း ကစားရင်းနှင့် မိမိကိုယ်တိုင် ကစားစရာ ဖြစ်လာသည်ကို သူ့ခမျာ သတိမမူမိရာပေ။ ကျားဟူသည်မှာ သက်သတ်လွတ်စားသော သတ္တဝါ မဟုတ်ပေ။ သက်သတ်လွတ် စားဟန်ဆောင်နေသော ကျားတို့အလယ်တွင် ချေသူငယ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးစိတ်နှင့် ဝင့်ဝါနေသည်။ သူ၏ အသွေးအသားကို စားသောက်ရန် ကျားတို့ အစွယ် သွေးလျက် ရှိသည်ကို ဖြန်းခဲ ဖြင်လိုက်ရသလို ရှိသည်။

'ကဲ . . သွားမယ်နော်'

'ဘယ်အဆင်ကြိုက်လဲ ပြောဦးလေ'

'နေပါစေ၊ သွားတော့မယ်'

'ခင်မလတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စိတ်ဆိုးနေလား၊ ကိုယ်စတာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်'

သူက တောင်းပန်လာသောအခါ ခင်မလတ်သည် ရုတ်ချည်းပင် ပျော့သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ တန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားသော ကိုရိုးယား ဟောအနီကွက်တုံး အဆင်လေးကိုပင် ငေးကြည့်မိသွားသည်။

'ကဲ ကျေနပ်တော့နော်'

ခင်မလတ်သည် သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာက ဝမ်းနည်းဟန် ဆောင်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက တောက်ပြောင်နေသည်။ သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းခြင်းကို လုံးဝမတွေ့ရပေ။ သူသည် တောင်းပန်စကားကို နှုတ်ဖျားလေးတွင် ပြောနေကြောင်း ခင်မလတ် သိလိုက်ရလေသည်။ သူ့၏ ထလက်ခံထားမိသော အင်္ကျီစတစ်ထည်နှင့် လုံချည်စနစ်ထည်ကို မက်သော သော်လည်း တောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံးများကို ကြည့်ရင်း ကြောက်

စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့သည် ခင်မလတ်၏ ရင်ထဲတွင် လုံးထွေးလာသည်။ ယခင်က နူးညံ့ဟန်ရှိသော ကိုသက်သည် ခင်မလတ်ကို လှချည်နှစ်ထည် ဝယ်ပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ရဲတင်းလာသည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှိလာသည်။ သို့သော် သူ့ကို အပြစ်တင်ရန် မရှိကြောင်း ခင်မလတ် နားလည် သလိုလို ရှိသည်။

‘သွားတော့မယ်နော်’

ခင်မလတ်သည် ထိုးဆိုက်လာသော ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လိုက်သည်။ ကိုသက်သည် သူ့နံ့နားတွင် ကပ်ပါလာ လေသည်။

‘တစ်ခုခု စားရအောင်ကွယ်’

‘နောက်ကျနေပြီ’

‘နက်ဖြန် လာမလား’

‘ဟင့်အင်း၊ နက်ဖြန် အလုပ်တွေပုံလို့’

‘ဒီနားက စောင့်နေမယ်လေ’

‘ဟင့် . . . အင်းကွယ်’

ခင်မလတ်သည် ကားပေါ်သို့ တိုးတက်ခဲ့သည်။ နေရာမရသည့် အတွက် အလယ်ဘက်သို့ တိုးကာ ရပ်နေလိုက်သည်။ ကိုသက်သည် ဘတ်စ်ကားဂိတ်၌ ကျန်ခဲ့လေသည်။ အလိုမကျဖြစ်နေသော မျက်နှာသည် ညိုနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် သူ့ရင်တွင်းကို ခေတ္တခဏ လှမ်း မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ခင်မလတ်သည် သူ့အန္တရာယ်ကိုသူမြင်လာသည်။ မည်သည့်ယောက်ျားလေးကိုမှ သူ အသေအချာ မချစ်သော်လည်း သူ့ကို တော့ ယောက်ျားတိုင်းက ချစ်စေချင်သည်။ ကိုသက်သည် သူ့ကို ချစ်စွာ ချဉ်းကပ်လာသည်ဟု အစပိုင်းက ထင်မိသည်။

ခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား သိလိုက်ရသည်။ ကိုသက် လိုချင်သည်

မှာ သူ့မေတ္တာ မဟုတ်ချေ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သာ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေး များနှင့် တရင်းတနီး နေတတ်သော်လည်း ခင်မလတ်သည် လူ့ကိုတော့ မည်သည့်အခါမျှ အထိမခံပေ။ သို့သော် သူ့နေပုံ ထိုင်ပုံကြောင့် သူ့ကို ဦး လူလှကတော်လို မိန်းမမျိုးကြီးတွေက မေးခေါ်ချင်လေသည်။ အချင်းချင်းက လည်း အထင်သေးချင်ပြန်သည်။

တစ်လောကလုံးကိုပင် ခင်မလတ်မျက်မှန်းကျိုးချင်လာမိတော့သည်။ ကားထွက်လာသောအခါမှ အသာလေးငဲ့ပြီး မှတ်တိုင်ကို ထပ်ကြည့်မိ သည်။ မျက်နှာထားညိုညိုနှင့် ကိုသက်သည် ဈေးထဲမှ ထွက်လာသော အိမ်ဂါလေး နှစ်ဦးကို ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

‘ကျွန်မ အလိုကျအောင် ပြောရရင်ဖြင့် စိန်နားကပ်ကြီး ပန်ရမလို့၊ စိန်နားကပ်ကြီး ပန်ရမလို့’

မောင်မောင်နိုင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ကျောခိုပြီး မျက်စိကို မှိတ်ထားသည်။ မြေထောက်ကမူ အချက်ကျကျ စည်းလိုက်နေသည်။ ထို ကုလားထိုင်သည် ဦးလူလှ ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင် ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ ဦးလူလှ ညစာစားပွဲ သွားရသည်။ သံရုံးစည်ခံပွဲ ဖြစ်သဖြင့် ညဆယ် နာရီလောက်မှ ပြန်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်နိုင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို အပိုင်စားရပြီး ကက်ဆက်ကို ဖိမ်နှင့် နားထောင် နိုင်သည်။ ဦးလူလှ ရှိပါက ညပိုင်းတွင် ကက်ဆက်ဖွင့်ခွင့် မပေးချေ။

‘ပေပေ . . . ရော့’

‘ဘာလဲကွ’

‘သကြားလုံး’

ဇော်ဇော်သည် သကြားလုံးလေးကို မောင်မောင်နိုင်၏ လက်ထဲသို့ လာထည့်သည်။ သူ့ကို အဘွားက ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဇော်ဇော်သည် သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါးသာသာ ရှိသေးသော်လည်း အလွန် သိတတ်သည်။ သူ့အဖေ မောင်မောင်နိုင်ကိုလည်း အလွန်ချစ်လေသည်။ သူ ရလာသမျှ မှန်ကို ထာဝစဉ်လာပြီး ခွဲပေးလေ့ ရှိသည်။ မောင်မောင်နိုင် အပြင် မည်သူမျှ တောင်း၍မရ။ သူ့အမေ ညိုညိုကိုပင် မပေးချေ။

‘ကြည့်. . သူ့အဖေများတော့ သိတတ်လိုက်တာ၊ မေမေ့ကို ပေးလေ သားရဲ့’

‘အင်. . ပေးဘူး’

‘ခွေးကလေး’

မောင်မောင်နိုင်သည် ပြုံးရယ်ရင်း ဇော်ဇော်ကို ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။ သွေးဟူသည်မှာ စကားပြောစမြဲပင် ဖြစ်ပေမည်။ တစ်အိမ်လုံး ဇော်ဇော်ကို သည်းညည်းခံကာ အလိုလိုက်ကြ ချစ်ကြသည်။ မောင်မောင်နိုင် တစ်ယောက်သာ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇော်ဇော်ကမူ အဖေမှန်း သိလှသည်။ အဖေပေါင်ပေါ် ရောက်သွား၍ ပြုံးချိုသွားသော မျက်နှာကလေးကို သူ့အမေညိုညိုက ကလေး နို့တိုက်ရင်းမှ ကြည့်နှုတ်လှမ်းကြည့်နေသည်။

မောင်မောင်နိုင်သည် ချိုချစ်စက္ကူလေးကို ခွာပြီး တစ်ဝက်ကိုက်ကာ ကျန်တစ်ဝက်ကို ဇော်ဇော်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ကိုကိုနိုင် ပုလဲသီချင်းတွေဖွင့်ပါ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲ၊ ဒီ သီချင်းတွေက ဖေဖေ ရှိရင်လည်း နားထောင်ရတာပဲ’ စာရေးနေသော မမိုးထအော်လေသည်။ သူတို့ဖခင် ဦးလူလှ မရှိသောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး လွှဲ

လပ်ရေး ရနေသည်။ ဦးလူလှကတော် သူတို့ မိခင်ကြီးသည်လည်း မျက်စောင်းထိုးမှ ပွဲစား ဦးမြအိမ်သို့ အလည်သွားသည်။ ထုတ်ပြသမျှ လက်စွပ်များ၊ လက်ကောက်များကို လက်ဖက်စားရင်း ခေါင်း တညိုတညိုတံ ကြည့်နေမည် ဖြစ်လေသည်။ ဦးမြတို့လင်မယားသည် သူတို့ဆီမှ လက်စွပ်တစ်ကွင်း လက်ကောက်တစ်ရန်တော့ ဦးလူလှ ကတော် ဝယ်ကောင်းရဲ့ဟု မျှော်လင့်ကြသည်။ သို့သော် ဦးလူလှ ကတော်သည် ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ ကတော်ကြီး လုပ်နေသော်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် လက်ကောက်တစ်ရန် မဆိုထားနှင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းပင် ဝယ်ရန် အရိပ်အယောင် မပြသေးပေ။

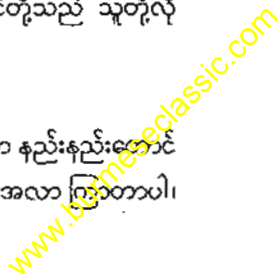
‘ဘယ်မှာလဲ နင့်အခွေတွေ’

‘ဒီမှာ. . ဒီမှာ’

မမိုးသည် ဗီရိထဲမှ ကက်ဆက်ခွေလေးကို လှမ်းပေးသည်။ ကက်ဆက်သည် သူတို့ပိုင်ကက်ဆက် မဟုတ်ပေ။ ဦးလူလှကို ရုံးမှပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရုံးကိစ္စ အလိုရှိပါက အသုံးပြုရန်ဆိုသော်လည်း စင်စစ် အားဖြင့် အိမ်သုံးရန်ပေးထားသည့် သဘောပါပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင်နိုင် သို့ ညိုညိုတို့၊ မမိုးတို့၊ မတိုးတို့၊ ဖိုးတာတို့သည် စတီရီယို သီချင်းများကို အတိုကြိုကနားထောင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ဦးလူလှ အိမ်တွင် ပါက ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် သွင်းထားသော တင်တင်မြနှင့်ကိုအံကြီး သီချင်းများကိုသာ နားထောင်ရသည်။ သူတို့ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့သည် သူတို့လို စတီရီယိုတေးများကို အရသာ မခံတတ်ပေ။

ကိုကိုမောင်

နေကောင်းရဲ့လား၊ ကိုကိုမောင်ဆီက စာမလာတာ နည်းနည်းတောင် ပြောသွားပြီ၊ မေမေကစောင့် စိတ်ပူနေလို့၊ စာ အသွားအလာ ကြာတာပါ။

ခိတ်မပူပါနဲ့လို့ ပြောထားရတယ်။ မေမေအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ စာရေး မပျင်းပါနဲ့ ကိုကိုမောင်ရယ်၊ မစိုး မတိုး ဖိုးတာရော ကိုကိုနိုင်ပါ အခု စာကြိုးစားကြပါတယ်။ မေမေနဲ့ ဖေဖေလည်း နေကောင်းတယ်၊ မေမေက နေ့ခင်းတုန်းကတောင် ကိုကိုမောင်ဆီကို စာထိုင်ရေးနေသေးတယ်။ အရှည်ကြီးပဲ . . .

မကြာမီ သီချင်းသံသည် မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မစိုးသည် ရေးလက်စစာကို ရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ခေါက်ကာ စည်းလိုက်နေသည်။ ထို့နောက် ရှေ့တွင်ချထားသော တစ်မတ်တန်ဆီးယို အစပ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်သည်။ မစိုးသည် တစ်လုံးသာ နှိုက်စားရသေးသည်။ အထုပ်အဖောက် စောင့်နေသော ဖိုးတာက လက်ငါးချောင်းနှင့် လှမ်းနှိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းများထဲတွင် ဆီးယိုတစ်ဝက်ခန့် ပါသွားလေသည်။

‘နင်ကလည်း လောဘကြီးပဲ’

‘အဲမာ . . . နည်းနည်းလေးများ’

ဖိုးတာက ပြုံးစပ်စပ်နှင့်ပြောကာ ပေသွားသော လက်ထိပ်များကို စုပ်နေသည်။ ထို့နောက် မစိုး၏စာကို မိုး၍လိုက်ဖတ်နေသည်။

‘ဟဲ့ . . . လက်မစုပ်နဲ့’

‘မမစိုးရ ကျွန်တော်လည်း စစ်ထဲဝင်မယ်လို့ ကိုကိုမောင်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ’

ဖိုးတာသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်နှိုက်သည်။ မကမန်းကတန်း ဦးအောင် နှိုက်လိုက်၍ ဆီးသီးတစ်လုံး ထပ်စားရသည်။ ဖိုးတာ နှစ်ခါနှိုက်သောအခါ တစ်ထုပ်လုံး ကုန်သွားလေတော့သည်။

‘ဟဲ့ . . . မတိုးတောင် မစားရသေးဘူး’

ကုန်သောအခါမှပင် မတိုးကို သတိရတော့သည်။ မတိုးသည်

မရှိပါဘူး ဆိုသည့်သဘော ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မျက်တောင်လေးများ စင်းငိုက်ကာ မျက်လုံးလေးများ ဝေနေသော မတိုးသည် အငြိမ်ကြီးငြိမ်ကာ အမူအရာ ပျက်နေသည်ကို သူတို့ သတိမထားကြပေ။

‘ကိုကိုနိုင် စာမရေးတော့ဘူးလား၊ ကိုကိုမောင်ဆီကိုလေ’

‘ရေးမှာပေါ့ဟ’

မစိုးတို့ အငယ်သုံးဦးအတွဲညီသလို သူတို့အကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း အလွန်ချစ်လေသည်။ တစ်ယောက်သည်းညည်း တစ်ယောက်ခံကာ တစ်ယောက် အပြစ် တစ်ယောက် ဖုံးပေးတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်နိုင် မိန်းမမိုးပြေးစဉ်က မောင်မောင်ကြီးသည် တစ်အိမ်လုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ ညီဖြစ်သူဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ဒေါသထွက်နေသော အဖေနှင့် အမေကို တတ်အားသမျှ ဖျောင်းဖျဲခဲ့လေသည်။

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဆူညံနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မတိုး တစ်ယောက်သာ ငြိမ်နေသည်။ မတိုးသည် အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ အိမ်သာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာလေးတစ်စောင်ကိုလည်း ဝှက်ပြီး ယူခဲ့ရသေးသည်။

အိမ်သာတံခါးကို ချက်ချိတ်ပြီးသောအခါမှ စာရွက်ပြာခေါက်လေးကို ခပ်မြန်မြန် ဖွင့်ရသည်။ အိမ်သာထဲသို့ တစ်ဆင့်ဝင်နေသော ရေရိုးခန်းမီးက မှိန်နေသော်လည်း စာလုံးများကို သဲကွဲစွာ မြင်ရသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရလျှင်လည်း အရေးမကြီး။ အခေါက်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ထားပြီးပြီမို့ စာကိုပင် အလွတ်ရမတတ်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထပ်ခါထပ်ခါတော့ ဖတ်ချင်နေသေးသည်။

အတိုး

ညီအောင် စာရေးလိုက်တယ်၊ အိပ်မပျော်လွန်းလို့ ထရေးတာ ပေ

မယ့် ဘယ်က ဘယ်လို စပြောရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး
အတိုးရယ်၊ အတိုးကို ချစ်မိပြီ ဆိုတာကိုပဲ လွယ်လွယ် ရှင်းရှင်း
ပြောပါရစေတော့၊ အတိုးရော ညီအောင် ဆိုတဲ့သူကို ချစ်နိုင်
ပါမလားဟင် အဖြေပေးပါလား။

ထာဝရ
ညီအောင်

စာသည် တိုသဖြင့် ခဏလေးနှင့် ဆုံးသွားသည်။ မတိုး၏ ရင်သည်
တဆတ်ဆတ် ခုန်နေလေသည်။ စာကလေးကို ဖွဖွလေး ကိုင်ထားရင်းမှ
အားအင်တွေ ကုန်ခန်းသွားသလိုလို၊ အားသစ်တွေပင် ရုတ်ချည်းတိုးလာ
သလိုလို နှမ်းဟိုက်ခြင်းနှင့် ရွှင်ပျော်ခြင်းတို့ကို ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်လှည့်စီ
ခံစားနေရလေသည်။

* * *

နှင်းမှုန်များသည် အုံ့ဆိုင်ပြီး ဝေနေသည်။
ဆောင်းဦးပေါက်ပေပြီ။

ဒေါ်ကျော့သည် နှင်းမှုန်များ ပါလာသော လေကို မော့ပြီး တဝရှူ
လိုက်သည်။ စိမ့်ခနဲ အေးသွားသဖြင့် အနွေးအကျီရင်ပတ်ကို ဆွဲပြီး မေ့ကာ
ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လိုက်လေသည်။

‘ကာတွန်းထဲကလို မေးရဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ဈေးမှာ ဘာတွေ ရှားသတုံး’
ဒေါ်ကျော့၏ ရှေ့တွင် ဆွဲခြင်းကိုင်ရင်း အသုတ်ကလေး လျှောက်သွား

နေသော အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက ဈေးမှပြန်လာသူတစ်ဦးကို မေးလိုက်သည်။
သူမေးခွန်းကို ကြားသောအခါ ဒေါ်ကျော့သည် အတော်လေး ရယ်ချင်သွား
လေသည်။ မေးသူကလည်း မေးတတ်သည် ဖြေသူကလည်း ဖြေတတ်
သည်။

‘ကြက်သား ဝက်သား ရှားတယ်တော့’
‘ငါး ပုစွန်ရော’
‘ရှားတာပေါ့’
‘အသီး အရွက်ရော’
‘ဘယ်ပေါလိမ့်မလဲ’

သူတို့နှစ်ဦးသည် သံပြိုင်ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့
သည် အရာရာကို ဟာသမျက်စိနှင့်ကြည့်ကာ ရယ်မောပစ်တတ်ကြသော
သူများ ဖြစ်သဖြင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော လူမျိုးဖြစ်သည်ဟု စာ
တစ်အုပ်ထဲတွင် ဖတ်ရဖူးလေသည်။ ဒေါ်ကျော့သည် ပညာသိပ်မတတ်
သော်လည်း စာအလွန်ဖတ်လေသည်။ သတင်းစာ မှန်မှန်ဖတ်သည့် အလေ့
အကျင့်လည်းရှိသည်။ အချို့လူများသည် သတင်းစာဖတ်လျှင် ခေါင်းကြီး
အရင်ဖတ်သည်။ အချို့သည် နာရေး အရင်ဖတ်သည်။ အချို့သည် သာရေး
ကို ဦးစားပေးကြည့်သည်။ ဒေါ်ကျော့သည်ကား ကာတွန်းကို အရင်ဆုံးရှာသူ
ဖြစ်သည်။ သတင်းစာထဲတွင်ပါသော ကာတွန်းလေးများကို ဒေါ်ကျော့ အလွန်
သဘောကျလေသည်။ လူတစ်ဦးက သားငယ်ကို လက်ဆွဲသွားပြီး မှောင်ခို
ဆိုင်ကလေးရှေ့တွင် ရပ်ကာ ‘ကဲ့ . . . ဒါက သကြား၊ ဒါက နို့ဆီ၊ သေချာ
ကြည့်ထား’ ဟုပြောနေသော ကာတွန်းလေးကိုမူ သဘောကျလွန်းသဖြင့်
ခင်မလတ်ကိုပင် ညှပ်ပြီး သိမ်းထားရန် ပြောမိသေးသည်။

‘အဆီ ပုစွန်ကြီးတွေနော်၊ အဆီတွေကို အိလိုခဲလို ကောင်ကောင်

စားချင်သလား'

'ဘယ်ဈေးတုံး'

'ဆယ်ရှစ်ကျပ်'

ပုစွန်တုပ်ကြီးများသည် စိမ်းပြီး လတ်နေသည်။ တစ်ကောင်လျှင် ငါးကျပ်သားမက စီးမည်ဟု မှန်းမိသည်။ ခင်မလတ်သည် ထမင်းချိုင့် ထည့်နေသူမို့ ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်း ထည့်ချင်သည်။

အိမ်တွင် ဟင်း ဈေးမများသော်လည်း အများနှင့် ဝိုင်းစားသော ထမင်း ဝိုင်းတွင်မူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထည့်ချင်သည်ဟု မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ သဖြင့် ဈေးဝယ်ရာတွင် ဒေါ်ကျော့သည် အတော်လေး သတိထားရသည်။ ပုစွန်ဟင်းချက်လျှင် တစ်ယောက်ကို မနက်တစ်ကောင် ညတစ်ကောင်တော့ စားမိမည်သာဖြစ်သည်။

ဖိုးဂျင်ဆိုလျှင် တစ်ကောင်နှင့် ဝမည်မဟုတ်။ ခင်မလတ်ကလည်း ထမင်းချိုင့်ကို ပုစွန်တစ်ကောင်နှင့် ကျေနပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ညမနက် ရှစ်ကောင်လောက် ဝယ်ရမည်။ ရှစ်ကောင်ဆိုလျှင် လေးဆယ်သားခန့် ရှိမည်။ လေးဆယ်သားဆိုလျှင် ခုနစ်ကျပ်နှင့် ပြားနှစ်ဆယ်ကျပ်မည်။ ဟင်း သီး ဟင်းရွက် တို့စရာအစုံ လုံးဝမပါသေးချေ။

ဒေါ်ကျော့သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တွက်ချေမကိုက်လှချေ သူတို့ အိမ်ထောင်တွင် ဈေးဖိုးကို ငါးကျပ်မှခုနစ်ကျပ်အတွင်း တွက်ပြီး နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သည့်ထက်လျှော့နိုင်က လျှော့ရမည်သာဖြစ် သည်။ ပိုသုံး၍ မဖြစ်ချေ။

ဒေါ်ကျော့သည် သက်ပြင်းချကာ ပုစွန်တုပ်ကြီးများကို မျက်နှာမာ လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်ခြောက်ကျပ်လောက်ထိ ဈေးကျတတ် သည်။ ထိုအခါများမှပင် ခင်မလတ်တို့ ဖိုးဂျင်တို့ကို ကျွေးရပေတော့မည်

'ကြက်သား နှစ်ဆယ့်နှစ်'

'ဝက်သား နှစ်ဆယ့်သုံး'

'ဆိတ်သား နှစ်ဆယ့်ငါး'

'ငါးမြင်း နှစ်ဆယ့်ငါး'

ဒေါ်ကျော့သည် အမယ်လေး အဘလေးတရင်း အကုန်လုံးကို ကျော ခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးဖယ်ခြစ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ သူလည်း သက်သာလှသည်မဟုတ်။ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဈေးနှင့် မိုးပျံနေသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကြက်သား ဆိတ်သား နှစ်ဆယ်သားသည် အစား မခံလှချေ။ ငါးဖယ်ခြစ် နှစ်ဆယ်သား ဆိုလျှင်မူ တန်တန်လေး လုံးလျှင် အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့် ရမည်ဖြစ်၍ ညမနက် လောက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

'ဒေါ်ကျော့ ဘာဝယ်ခဲ့တုံး'

'ငါးဖယ်ခြစ်ပဲ အစ်မကြီးရေ'

ဦးလူလှကတော်သည် သားငါးတန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည်။ သူ့ နောက်တွင် ဆွဲခြင်းကိုင်လိုက်လာသော ဖိုးတာကို တွေ့ရလေသည်။ ဖိုးတာ သည် လက်တစ်ဖက်က ဆွဲခြင်းဆွဲထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ခေါက်မုန့်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့အမေနောက်သို့ ဆွဲခြင်းကိုင် လိုက်တိုင်း ခေါက်မုန့် တစ်မတ်တန် တစ်ချပ် စားရသဖြင့် ကျေနပ်နေလေသည်။

'ဘာဝယ်ရမလဲတောင် မသိပါဘူးရှင်'

'ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်တုန်းက လုပ်သလို နံကြားကို လက်နဲ့ ထောက် တာမျိုးလေ။ ကျန်တဲ့ ဆိုင်ကိုသာ စွတ်ပြီးဝယ်လိုက်ပေတော့ အစ်မကြီးရေ၊ ဈေးကတော့ ကြီးတာချည်းပဲ'

သူတို့ ခြင်းတောင်းထဲတွင် ဘာမှမတွေ့ရသေးပေ။ ခြင်းတောင်း အောက်ခြေတွင် ခင်းထားသော အင်ဖက်သည် နွမ်းပြီး မည်းနေသည်။

ဒေါ်ကျော့သည် သားတန်း ငါးတန်းမှ မြန်မြန်လေးထွက်ကာ ဟင်း
သီး ဟင်းရွက်တန်းဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လိုက်သည်။ အရည်တည်
ဘူးသီးနုနုလေးများတွေ့၍ တစ်စိတ် တစ်မတ်နှင့် နှစ်စိတ် ဝယ်လိုက်သည်။
ဈေးဖိုး ငါးကျပ်ခွဲသာ ရှိသေး၍ ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီး တစ်ဆယ်သားပါ ဝယ်
လိုက်သည်။ ခါတိုင်း တစ်ဆယ်သား ငါးမတ် ရောင်းသည်။ သည်နေ့တော့
ကံကောင်းသဖြင့် ပြားရှစ်ဆယ်နှင့် ရလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဈေးသက်သာ
သည့်တိုင်အောင် ခရမ်းချဉ်သီးခြောက်လုံးကို ပြားရှစ်ဆယ်ကျသဖြင့် တစ်လုံး
ကို ဆယ်ပြားမက တန်နေသေးလေသည်။

ဈေးဖိုးခြောက်ကျပ် ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်ကျော့သည် ဈေးကို
ကျော့ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် အိမ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြန်လာလေ
သည်။ သမီး၏ ရုံးအမိ ချက်ပြုတ်ရပေဦးမည်မို့ အချိန်ကို တွက်တတ်သော
သူ့ခြေထောက်များသည် အလိုလိုမြန်နေလေသည်။

‘ပဲပြုတ်’

‘ပဲပြုတ် လာပါဦး’

ဒေါ်ကျော့ အိမ်နားရောက်သောအခါ ဆရာဦးလှအောင်တို့အိမ်မှ ညီ
အောင် ထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် သံပန်းကန်လေး ကိုင်ထားရင်း
ပဲပြုတ်သည်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်ကျော့ ဈေးက ပြန်လာပြီလား’

‘အေးကွယ်’

‘အမေတော့ ခုမှ သနပ်ခါးလိမ်းတုန်း၊ ဈေးနောက်ကျမှ သွားပြီး ဟင်း
မိဘူး မမိဘူးနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပဲပြုတ်နဲ့ချည်းပဲ ကျွေးလွတ်နေတာပဲ
သိလား ဒေါ်ဒေါ်ကျော့ရဲ့’

‘ဟဲ့ . . . ညီအောင်နော်’

ဆရာ ဦးလှအောင်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်သည် အိမ်ထဲမှ ဆွဲခြင်း ကိုင်
ကာ ထွက်လာရင်း ညီအောင်ထိပ်ကို မနာအောင်ခေါက်ရင်း ရယ်နေလေ
သည်။ ညီအောင်သည် မနာသော်လည်း အရမ်းနာသွားသလို တအားရှု
လိုက်ပြီးမှ ဖြန်းခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

ညီအောင်ဆီမှ အရွှင်ဓာတ် ကူးသွားသဖြင့် ဒေါ်ကျော့သည်ပင် လိုက်
ရယ်လိုက်မိသည်။ ညီအောင်သည် အောင်ကိုနှင့် မတူပေ။ အောင်ကိုသည်
လူကြီးများကို နေရာပေးကာ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ညီအောင်
သည်ကား နှုတ်သွက်လျှာသွက် ရှိလှသည်။ အောင်ကိုသည် တည်ပြီး အေး
သည်ဟု ဒေါ်ကျော့ အက်ခတ်မိသည်။ ညီအောင်သည်ကား ပျော်တတ်ပြီး
လူပျော် လူရွှင် ဖြစ်သည်။

‘ဘာဝယ်ခဲလဲ မမကျော့ရေ’

‘ငါးဖယ်ခြစ်ပဲ ဆရာကတော်ရေ’

ဒေါ်ကျော့သည် အဖြေပေးရင်း အိမ်ထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ တံမြက်
စည်း လှည်းနေသော ခင်မလတ်က တံမြက်စည်းကိုချကာ ခြင်းတောင်းကို
ဆီးယူသည်။

‘ငါးဖယ်ခြစ်လား အမေ’

‘အေး’

သူတို့သည် မီးဖိုချောင်သို့ တန်းပြီးဝင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ
ငရုတ်သီးထောင်းသံသည် တဒုန်းဒုန်းနှင့် စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေ
သည်။ လှလှ ငရုတ်သီးထောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်ကျော့သည် ရေအိုးစင်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားပြီး ရေ
တစ်ရွက် ပြည့်ပြည့် ခပ်ကာ မနားတမ်း သောက်ချလိုက်မိသည်။ အမေ
လည်းပြောသည်။ အဘာလည်းခံသည်။ ဖိုးဂျင်သည် စားပွဲပိုင်းတွင် ငဝါတုတ်

လေးထိုင်ရင်း ထမင်းရည်ပူပူကို ဆားခတ်ပြီး သောက်နေလေသည်။

ထမင်းရည်သောက်မလား အမေ၊ ဗီတာမင်အပြည့်ပါတယ်၊ ဟောလစ်ထက် ကောင်းတယ်၊ ဒါက မိတ်အင်ဘားမား ဟောလစ်'

ဖိုးကျင်က သူ၏ပြည်တွင်းဖြစ် ဟောလစ်ကို ကြော်ငြာနေစဉ် ဒေါ်ကျော့သည် လက်ဆွဲခြင်းထဲမှ ဘူးသီးစိတ်များကို ထုတ်လိုက်သည်။ ငါးဖယ်အရင်ချက်ရမည်လား၊ ဘူးသီးချဉ်ရေ အရင်ချက်ရမည်လား စဉ်းစားရင်း ရေနံဆီမီးဖိုကိစ္စက ငါးပိရည် အိုးကို ရေထိုးပြီး ထပ်ကျိုလိုက်လေသည်။

* * *

'အဖေ . . .နေမကောင်းဘူးလား'

'ခေါင်းထဲက အရမ်းအုံ့တာပဲ'

ထားထားသည် အဖေ့ခြင်ထောင်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်သောအခါ နေရောင်က ဖူးရှုစွာတိုးဝင်လာလေသည်။ ဓမ္မေလေး အိပ်နေသော အဖေသည် နေရောင်ကို မျက်စိကျိန်းဟန်နှင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

'ခေါင်းကိုက်တာလား အဖေ'

'အုံ့နေတာပဲ၊ မျက်စွဲတွေလည်း လေးလိုက်တာ'

'ဖျားဖျား ဖျားလား မသိဘူး'

'ချမ်းတော့ မချမ်းပါဘူး'

အဖေ့နဖူးတွင် ဈေးစလေးများကိုပင် တွေ့ရသည်။ အဖေသည် နဖူးကို စမ်းကြည့်နေသော သမီးအား မော်ကြည့်ရင်း နှစ်သိမ့်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။ အဖေအသားသည် အဖျားသွေး ရှိသလို ပူမနေပေ။ မျက်ထုံး

များသည်ကား အရောင်ညှိုးမှိုက်ကာ အားနည်းနေဟန် ပေါက်နေလေသည်။

'အေ-ပီ-စီ သောက်မလား အဖေ၊ ရေခွေးလေးနဲ့သောက်ပြီး ဈေးထုတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး'

'အောင်ကိုက ပြောဖူးတယ်၊ အေ-ပီ-စီက အားကုန်တယ်တဲ့၊ အဖေက နဂိုထဲက အားမရှိရတဲ့အထဲ ရင်ထဲမှာမောတယ် သမီး'

ထားထားသည် အဖေ့ကို စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိလေသည်။ အဖေ အသက်ကြီးပေပြီ။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီပင် ပင်စင်ယူရတော့မည် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် သက္ကရာဇ်ငါးနှစ်ခန့် ဖြူထားသဖြင့်သာ ခုချိန်အထိ အလုပ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့ ထားထားသည် အဖေ့ကို မြန်မြန်ထက်ထက် ပင်စင်ယူစေချင်သည်။ သို့မှသာ ဖဲဝိုင်းနှင့် ဝေးပေမည်။ ခုတစ်လောတော့ အဖေသည် ဖဲဝိုင်းအကြောင်း သိပ်မပြောတော့ပေ။ အဖေအသက်သည် ဘုရားကျောင်းကန်သွားပြီး ဥပုသ်ဆောက်တည်ကာ သီလစုသင့်သောအရွယ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘယ်သူလည်း အနည်းအကျဉ်း သတိထားမိလာဟန်ရှိသည်။

'အဖေ သကြားရည်လေး သောက်မလား၊ အမောပြေလေ'

'သကြားရှိလို့လား'

'ဟိုတဲလောက သမဝါယမက ဆယ်ငါးကျပ်သား ထုတ်ရတယ်လေ'

'ကျွန်သေးလို့လား'

'ဪ . . .အဖေရယ်၊ တားထားကိုအိမ်က ကော်ဖီမှ မသောက်တာ၊ သကြား ဘယ်သွားသုံးမလဲ သုံးချင်လည်း သုံးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေ သမီးကြီး မမလှက ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုပ်ပြီး သိမ်းထားလေရဲ့၊ နောက်ပြုံးပြောနေသေးတယ်။ ဘုရားစင်တင်ပြီး ရှိခိုးကြရအောင်တဲ့၊ လူ့ပြည်က

သကြားမင်းဟာ နတ်ပြည်က သိကြားမင်းထက် တောင် ဘုန်းကြီးနေပြီတဲ့၊ အပြင်မှာ တစ်ပိဿာ ငါးဆယ်ကျော်နေပြီကိုး အဖေရဲ့

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်..မိလှကလဲ’

အဖေသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ရာမှ တံတွေးသီးပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။ သူ့သမီးကြီး လှလှသည် ထိုကဲ့သို့ ကြံကြံဖန်ဖန်များကို တွေးလည်း တွေးတတ်၊ ပြောလည်း ပြောတတ်လေ သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲတွင်ပင် အချိန်ကုန်ရုဏ်းသူမို့ သူ့အတွေးအမျှင် များကို တတ်နိုင်သမျှဆွဲဆန်ကာ မီးခိုးမဆုံးမီးမဆုံးတွေးပြီး အတွေး ပင်လယ် ထဲ မျောပါတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ချောင်းဆိုးရသဖြင့် မောသွားသော အဖေသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို လက် နှင့် ဖိထားသည်။ သူ့လက်ချောင်းများ အောက်တွင် ခပ်ပြင်းပြင်း ခုန်နေ သော နှလုံးသားက လှုပ်ရှားနေလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားနည်းနေ ကြောင်း သတိထားမိသည်မှာ ကြာချေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ခေါင်းထဲ တွင် ထိုးကိုက်လာကာ ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့ ကျဉ်နေတတ်သည်။ အိမ်မှနေ ၍ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ လျှောက်ရသည်ကိုပင် မောချင်သည်။

‘အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ခြေတစ်ဖက်ဆွဲနေသော ခြေသံနှင့် ဖိုးရိမ်မကင်းမေးသံကို အရင် ကြား ရသည်။ ထို့နောက် ဖြူလျော်သော လှလှ၏ မျက်နှာလေးကို တွေ့ရလေ သည်။ လှလှသည် သကြားရည်ခွက်ကလေးကို ကိုင်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာ သည်။

‘အဖေ မောလို့ဆို၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မသိပါဘူး၊ သမီးရယ်၊ အသက်က စကားပြောလော တာ ထင်ပါရဲ့၊ အလကားနေရင်း မောဟိုက်ဟိုက် အံ့တံ့တံ့နဲ့’

အဖေသည် လက်တစ်ဖက်ထောက်ကာ အားယူထလိုက်သည်။ ချိုမြ မြ သကြားရည်ကို တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲတွင် အေးပြီး အမောပြေသွားသယောင်ရှိသည်။ ကောင်းစွာ မကြေသေးသော သကြားမှုန်လေးများ ဖန်ခွက်အောက်ခြေတွင် အနည်ထိုင်နေရာ အဖေသည် ဖန်ခွက်ကို လှုပ်ခါရင်း အကုန်မော့ချလိုက်သည်။

‘အဖေ ရုံးမတက်ဘူးလား၊ ရှစ်နာရီ ထိုးပြီ’

‘ဒီနေ့တော့ မတက်တော့ဘူးကွယ်၊ ထားထားကို ခွင့်စာသွားပေးဦး မှပဲ’

အဖေသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲတွင်မူ အံ့နေ သေးသော်လည်း ဟိုက်တိုက်တိုက်နှင့် မောနေခြင်းသည်ကား သက်သာ သွားဟန်ရှိသည်။

ထရုံကွယ်မှ သနပ်ခါး သွေးနေသော အသံသည် နံနက်ခင်း သတင်း ကြေညာသံနှင့်အတူ အဖေ့နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ထားထား တစ်ယောက် ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်နေပေပြီ။

‘ဖိုးဂျင်ရေ ငါ့တို့ပတ်ပဝါရော ဘယ်သွားထားလိုက်ပြန်လဲ’

တစ်ဖက်ခန်းမှ ခင်မလတ်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အဖေ သည် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားရင်းမှ ပြီးနေလိုက်မိသည်။ ထိုအသံကို ရက်ခြား ကြားရတတ်သည်ကို ပြီးရင်းမှ သတိရနေသေးသည်။

‘အဖေ ခွင့်စာ ရေးဦးနော်’

ထားထား၏ သတိပေးသံ ကြားရသောအခါ အိပ်ရာမှ တစ်ခါ ထရ ပြန်ကာ လှလှ၏ စာရင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှ အလယ်စာရွက်ကို ဆုတ်ရ သည်။ အဖေ ခွင့်စာ ရေးနေသောအချိန်တွင် ထားထားသည် ထင်မိကို

ခပ်မြန်မြန် စားနေသည်။ အဖေ့ရုံးကို သွားကာ ခွင့်စာပေးရဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းထက် စောထွက်မှ ကျောင်းမိမည်ဖြစ်သည်။

အဖေသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်ပုတီးစိပ်ရင်း မျက်စိထဲတွင် ပေါ်ပေါက် နေသော ဂျက်၊ ကွင်း၊ ကင်းများကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖျောက်နေချိန်တွင် ထားထားသည် ခြင်းတောင်းလေးဆွဲကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်းထက် စော သဖြင့် ကားဂိတ်တွင် လူသိပ်မကျပ်သေးပေ။

ထားထားသည် ကားဂိတ်တွင်ရပ်ရင်း သူ့ကို သတိရနေသည်။ အဖေ နှင့် စကားပြောနေရသော်လည်း အစမနှင့် စကားပြောနေရသော်လည်း ရုံးအလုပ် လုပ်နေရသော်လည်း ထားထားသည် သူ့ကို မည်သည့်အခါမှ မမေ့ပေ။ အသည်းထောင့် တစ်နေရာမှ သူ ထာဝစဉ်ပင် တမ်းတသတိရနေ မြဲ ဖြစ်သည်။

ဗာဒံရွက်ကြော နီဝါဝါများကို ငေးကြည့်ရင်း သူနိုင်ငံခြားသွားရန် လျှောက်လွှာတင်ထားသည့် အကြောင်းကိုတွေးပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုင်း ထလာသည်။ သူတို့သည် အခြေအနေအားဖြင့် ထားထားတို့ထက် ဆယ် ဆ မက သာလေသည်။ ထားထားတို့ မော်ကြည့်နေရလောက်အောင် ချမ်း သာ သူများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှ တောင့်တင်းပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ထပ်ကာထပ်ကာ လိုချင်နေပါသနည်းဟူသော ပုစ္ဆာကို ထား ထား အဖြေရှာနေမိလေသည်။ ရည်မှန်းချက်မရှိသော လူအညံ့စားဟုပင် ဆိုလိုက ဆိုစေတော့။ သူတို့၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ ချမ်းသာလျှင်ပင် ထားထား သည် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်စွာနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ 'ထားထား ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကိုယ် ဟိုကနေခေါ်ယူမယ် လေ'

သူက ထားထား၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ ပြောခဲ့လေ

သည်။ ထားထား တွေးမိရုံနှင့်ပင် အသက်ရှူကျပ်လာလေသည်။ သူ့ကို ထားထား ချစ်ပါသည်။ အလွန်ချစ်ပါသည်။ ထိုမျှမက ထားထားတွင် ချစ် စရာတွေက များသည်။ အဖေနှင့် အစ်မကိုလည်း ချစ်ပါသည်။ ကိုယ့်တိုင်း ပြည်က မြေကြီးကိုလည်း ချစ်ပါသည်။ ဆန်ကိုလည်း ချစ်သည်။ မုန့်ဟင်း ခါးကိုလည်း ချစ်သည်။ ငါးပိနှင့် ပုစွန်ချဉ်ကိုလည်း ချစ်သည်။ ပေါင်မုန့်၊ အမဲသားကင်နှင့် ချီးစိတ်ကိုကား ထားထား ကြာရှည်ချစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ချေ။

ထားထားသည် ထိုးဆိုက်လာသောကားပေါ်သို့ တိုးပြီးတက်ခဲ့သည်။ မှာကောင်းထောက်မသဖြင့် တစ်မှတ်တိုင်သာ ရပ်လိုက်ရသည်။ ဘေးမှ ထိုင်နေသူတစ်ဦး ဆင်းသွားသောကြောင့် နေရာရလေသည်။ ထားထား သည် သက်သက်သာသာထိုင်ရင်း သူ့အကြောင်း ဆက်တွေးနေမိပြန် သည်။

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနေသော ဘတ်စ်ကားကို ကားပြာလေး တစ်စင်း စ ကျော်တက်သွားလေသည်။ ထားထားသည် အမှတ်မဲ့နှင့်အပြင်ကို ငေး ကြည့်နေမိရာမှ ကားနံပါတ်ကို မြင်သောအခါ ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွား သည်။ သူတို့အိမ်မှကား ဖြစ်သည်။

ကားမောင်းသူက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ထားထားကိုယ်တိုင် တစ်ခါ စ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော သူ့ဘေးတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် သည်။ သူ့ညီမများ၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးသဖြင့် ထို မိန်းကလေးသည် သူ ညီမ မဟုတ်ကြောင်း ထားထား သိသည်။ သူ့စိမ်း မိန်းကလေးနှင့် သူသည် သိမောစကား ပြောသွားကြရာ ရယ်သံလေးများပင် လွင့်ကျန်ခဲ့ဟန် ရှိ သည်။

ထားထားသည် ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော ခြင်းတောင်းလေးကို လက်

နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးများကိုယ် သွားနှင့် ဖိကိုက်လိုက်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော ကား နောက်ကျောကို မှန်ဝေသော မျက်လုံးလေးများနှင့်မျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဖြောင့်ဆန်နေသည်။

ထားထား၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ရှိနေသော်လည်း စိတ်ဝိညာဉ်သည်ကား သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို တွန်းခွာကာ အဝေးကို ပြေးပြန်သည်။ နက်ရှိုင်းသော ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှို့ဝင်ရောက်သွားသလို ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်ကာ ပြာဝေသွားလေသည်။

ထားထားသည် ကားခကိုပင် မပေးမိဘဲ ကျောက်ရုပ်ကလေးထပ်တောင်တင်းပြီး ခေတ္တခဏမျှ ဝိညာဉ်မဲ့သွားသယောင်ရှိသည်။ စိတ် ဝိညာဉ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တို့ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းမိချိန်တွင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ကားပေါ်မှ တိုးပြီးဆင်းခဲ့သည်။

အမှန်တကယ် ဆင်းရမည့် မှတ်တိုင်ထက် နှစ်မှတ်တိုင်ပင် ကျော်လွန်လာပြီဖြစ်၏။

ထားထားသည် ကားပြန်မစီးတော့ဘဲ နေပူကျကျတွင် ခေါင်းထောင့်ပြုံး ကားလမ်းတစ်လျှောက် ပြန်လျှောက်လာသည်။
အပြင်ဘက်တွင် နေက ကျနေအောင် ပူနေသည်။
ထားထား၏ ရင်ထဲတွင်လည်း မီးလောင်နေသည်။
နှလုံးသား မီးလောင်ပြင်က အငွေ့ပျံသောအခါ မျက်ရည်မှီးများ လိမ့်မည် ထင်သည်။

* * *

'ဆောင်းဝင်စ ရှိသေးတယ်။ အေးလိုက်တာဗျာ ဒီနှစ် အတော်ပေးမယ် ထင်တယ်ဗျ'

ဦးလူလှသည် လက်ကလေးပိုက်ကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လျှောက်လာသော ချိန်အုပ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ဆွယ်တာ အင်္ကျီ ဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ တိုက်ပုံထပ်ဝတ်သည့်တိုင် ဦးလူလှ ချမ်းနေသေးသည်။ လက်ဖျားများ အေးနေသေးသည်။ ခါတိုင်းနှစ် နှိပ်ဘာလလောက်ဆိုလျှင် သည်လောက် မအေးသေးပေ။

'ဟုတ်ပါ။ အေးလိုက်တာလွန်ရော အဟွတ် အဟွတ်' ရုံးအုပ်ကြီးသည် နာသံလေးနှင့်ပြန်ဖြေရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။ ဆောင်းဦးလေး ပေါက်လာသည်နှင့် နာစေးရသည်မှာ သူ့အတ္တရားဖြစ်သည်။ အအေးပိုလာပါက ချောင်းပါဆိုးတတ်သည်မှာ နှစ်စဉ်ပင်။

'ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ ဦးတင်ရဲ့' 'ဟုတ်ပါ'

ဦးလူလှသည် သူ့အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ မှန်ဖျူဖျူ အလင်းအောင်လေးသာ တိုးဝင်နေသဖြင့် အခန်းသည် မှောင်ရိပ်သန်းနေသည်။ လျှပ်စစ်မီးများကိုဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်ကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါ်တွင် နွယ်ရင်း အိပ်ငိုက်နေသော အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်သည် ဦးလူလှ လက်ခေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။ လက်ကို ယမ်းခါလိုက်သောအခါမှ အလန့်လန့် အဖျန်ဖျန်နှင့် အခန်းထောင့်သို့ ပြေးသွားလေသည်။

ကိုးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ ရှိသေးသည်မို့ ဦးလူလှ၏ရုံးလုလင်လေး မှောက်မလာသေးပေ။ သူသည် ရုံးချိန်ကို လေးစားစွာနှင့် အချိန်မှန်မှန် လာတတ်သူဖြစ်သည်။ ကိုးနာရီခွဲလျှင် ရောက်လာမည် ဖြစ်သည်။ ဦးလူလှသည် ကိုးနာရီမခွဲမီ ရုံးရောက်လေ့ ရှိသူဖြစ်၍ သူ့ရုံးလုလင်လေးထက် သူ့အချိန်ပိုနေလေသည်။ သူ မရောက်မီ ရုံးသို့ အချိန်အနည်းငယ်စောရောက်

ပြီး သူ့အခန်းကို လှည်းကျင်းဖွဲ့ခါထားနိုင်မည်ဆိုပါက ဦးလူလှ အလွန်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ လုပ်မပေးနိုင်ပါက လည်း လာရမည်ဟု မပြောလိုချေ။ အာဏာမပေးလိုချေ။ ဦးလူလှသည် အချို့သူများကဲ့သို့ ရုံးကို ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ် နောက်ကျခံပြီး လာတတ်မည် ဆိုပါက ဘာပြဿနာမှ ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

‘အစ်ကိုကြီး ရောက်ပြီလား’

‘အေးဗျ’

လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းဖြူကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ပြည်ပိုင်းသော သူ့မျက်နှာတွင် ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းများက ထင်ရှားနေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စက္ကူနှင့် ပတ်ထားသော တူးတစ်ဘူး ကိုင်ထားလေသည်။

‘ကျွန်တော်မစွမ်း လားရှိုးဘက်က ပြန်လာလို့ လက်ဆောင်ပါ အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာများလဲဗျ’

‘နက်စိကဖေးလေး တစ်ဘူးတည်းပါ။ နောက်ပြီး အစ်မကြီး ကြိုက်တတ်လို့ ဆီတို့ဟူးလေးပါ’

‘ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ’

ဦးလူလှက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့ဇနီး ဆီတို့ဟူး ကြိုက်တတ်ကြောင်းကို ဘယ်အချိန်ကများ သိသွားပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား နေစဉ်တွင် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် စက္ကူအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကြီးကိုပဲ မိဘလို သဘောထားပါတယ်။ ခိုင်းစရာရှိလည်း ခိုင်းပါ’

‘အေးဗျာ မရှိသေးပါဘူး’

နောက်နှစ်လလောက်ကြာလျှင် ရာထူးတက်စရာအကြောင်း ရှိသည်။ ရာထူးက တစ်နေရာတည်း ဖြစ်သော်လည်း ရည်ရွယ်သူက လေးငါးယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဦးလူလှ သိသလို သူလည်း သိမည်သာဖြစ်သည်။ ရှားပါးလှသော နက်စိကဖေး ကော်ဖီမှုန့်ကို မိဘလို သဘောထားသောကြောင့် ပေးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း မွေးစကလေးငယ်လေးပင် သိနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ဦးလူလှက မသိသလိုပင် ခပ်အေးအေးနေလိုက်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးလောကတွင် ဒါမျိုးတွေက မဆန်းလှချေ။ အသေး အဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကလည်း ရှိခဲ့သည် ယခုလည်း ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည် နောင်လည်း ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟုသာ ထင်မှတ်မိသည်။ ဤ ကမ္ဘာ ဤကာလကြီးတွင် လူဟူသော သတ္တဝါများ ရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ရှိနေမည့် အမှုအကျင့်များ ဖြစ်လေသည်။ ‘ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွား’ ဟု အော်ထုတ်လိုစိတ် သူ့တွင်မရှိချေ။ အခြားသူများလည်း သူ့လိုပင် အော်ချင်စိတ်ရှိမည် မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါကတော့ ကြားဖူးသည်။

ငါးပိတွဲ ငါးခြောက်တွဲများ လာပို့သော အင်းသူကြီးကို အရေးပိုင်က ခိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အော်ငေါက်လွှတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ အင်းသူကြီးသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထွက်လာရသည်။ ထိုစဉ်တွင် အရေးပိုင်မင်း၏ လူယုံက သူ့နားသို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားက အိမ်ရှေ့က တက်ပေးတာကိုး၊ ဒါမျိုးဆိုတာ နောက်ဖေးပေါက်က ပေးရတာမျိုးဗျ’ ဟု သတည်း။

ဦးလူလှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေပြီ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ကြံ့ဖွဲသည်။ ခေတ်ပြောင်းလာသည်နှင့်အမျှ လူတို့သည် အဝတ်အစားနှင့် အတွေး

အခေါ်များ ပြောင်းလဲလာကြသည်။ သို့သော်လည်း အကြီးအကဲ အရာရှိကြီးများ ဟူသည် လာဘ်သပကာ ရွှင်ခြုံဖြစ်သည်။ ကူညီလိုသူ ကန်တော့လိုသူတွေ ပေါ်လာသည်။

ပေးလိုသူတို့ကလည်း သူတို့၏ အခွင့်အရေးကို ဝယ်ယူရန် အတွက် ပေးရန် အချိန်နှင့်အချက်ကို စောင့်နေကြသည်။ ထိုအမှုအကျင့်အား ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေခြင်း၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ထိုက်သူကို ကိုးကွယ်ခြင်း စသော ဘုရားဟောစကားများနှင့် အကာအကွယ်ယူထားကြလေသည်။

ဦးလူလှသည် စက္ကူအိတ်ကိုကြည့်ကာ တစ်ဦးတည်းပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့လိပ်ပြာကိုတော့ သူသန့်သည်။ သူသည် မည်သူ့ဆီက မည်သည့် ပစ္စည်းမှ မျှော်ကိုးသူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယနေ့ထိ တိုက်မဆောက်နိုင်သေးဘဲ တစ်လ တစ်လ အကြွေးမတင်ရန်ပင် မနည်းကြိုးစားနေရသူ ဖြစ်သည်။

မနေ့နိုင်မထိုင်နိုင် လာပေးသော ပစ္စည်းများအတွက် သူသည် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေ့မရှိပေ။ သူ့ကို ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ မပေးသည်ဖြစ်စေ အလုပ်ကိစ္စတွင်ကား အလုပ်သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူ ရသင့်ပါက ရစေရမည်။ မရသင့်ပါက ရစေရန် တစ်ခွန်းတစ်လေပင် ဖေးမပြီး ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသူနှင့် သူ့အိမ်သို့ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ငါးပိ ငါးခြောက် လာပို့သူကို ချိန်ခွင်လျှာ အတူတူထား၍ စဉ်းစားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့သိက္ခာကို လေးစားသူများသော်လည်း လူချစ်လူခင်ကား မပေါ်လှပေ။ လူမှန်းပင် များလေသေးသည်။ အထက်ကလည်း မကြိုက်၊ အောက်ကလည်း မကြိုက်လှချေ။ သူ့ကို ကွယ်ရာတွင် ဦးလူလှဟုပင် ခေါ်ကြကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့ရလေသည်။

‘ကလင်. . .ကလင်. . .ကလင်’

ဦးလူလှသည် တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကလေးကို မ၊ယူ လိုက်သည်။ ရင်းနှီးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေမည်။ သူ ရုံးစောစော လာတတ်သည်ကို သိသဖြင့်သာ ကိုးနာရီမခွဲမီ တယ်လီဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်ရ မည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ လူလှ ပြောနေပါတယ်’

‘အဖေလား၊ ကျွန်တော်ပါ၊ မောင်နိုင်ပါ’

တစ်ဖက်မှ ပြောနေသူသည် မောင်မောင်နိုင်ဖြစ်သည်။ သည်ကောင်ရုပ်ရှင်လက်မှတ်များ တောင်းခိုင်းဦးမလိုများလားဟု ဦးလူလှ တွေးမိသည်။

‘ဖေဖေ ဟို. . .ဟို’

‘ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မောင်မောင်နိုင်၏ အသံသည် တုန်ယင်နေသည်။ ဦးလူလှ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခဲနဲဖြစ်ပြီး စိတ်ပူသွားလေသည်။

‘ကိုကိုမောင် ဖေဖေ ကိုကိုမောင် ဒဏ်ရာရလို့တဲ့၊ မင်္ဂလာခုံ စစ် ဆေးရုံမှာ’

‘ဟင်’

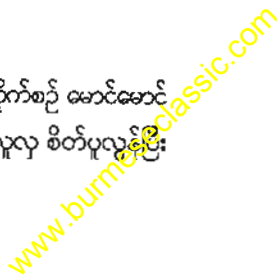
ဦးလူလှသည် ဟိုက်ခဲနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စကားပြောခွက်ကို ယောင်မမ်းပြီး လွှတ်ချလိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောနေသော မောင်မောင်နိုင်၏ အသံက နားထဲသို့ ဆက်ဝင်လာသည်။

‘ရဲ့ပဲ လာပြောတယ်၊ ဒဏ်ရာက ရင်ဘတ်မှာ မှန်တာတဲ့’

‘ရင်ဘတ်မှာ’

‘မသေနိုင်ပါဘူးတဲ့ ဖေဖေ’

ဦးလူလှသည် အက်ကွဲသော အသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်စဉ် မောင်မောင်၏ အသံမြင့်ကာ အော်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဦးလူလှ စိတ်ပူလှမ်းပြီး ဆတ်လစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန် ရှိသည်။

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖေဖေ ပြန်လာနိုင်ရင် အခု လာခဲ့ပါလား’

အဖေ့ကို အားပေးနေရသော်လည်း မောင်မောင်နိုင်၏အသံသည် အက်ကာ တုန်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အလွန်အမင်းစိတ်ဆင်းရဲနေကြောင်း ကိုကား သူ့ခမျာ မဖုံးကွယ်နိုင်ပေ။

‘ခဏ ဖေဖေ၊ ခဏလေးကိုင်ထား’

မောင်မောင်နိုင်၏ အသံပျောက်သွားပြီး အခြားအသံ တစ်သံက အစား ဝင်လာသည်။

‘ကျွန်တော် ဗိုလ်မောင်မောင်ကြီး တပ်ကပါ။ ရှေ့တန်းမှာ သူဒဏ်ရာ ရခဲ့တာပါ။ ဟယ်လီကော့ပတာနဲ့ သယ်လာလို့ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေပါပြီ၊ သွေးနည်းနည်းလွန်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတာကလွဲလို့ သူမသေနိုင်ပါဘူး’

ဦးလူလှသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ သူတို့ အမေ ရော’

‘ရှိပါတယ် ဦး’

‘အေး အေး၊ အမြန်ဆုံး လာခဲ့မယ်’

ဦးလူလှသည် စကားပြောခွက်ကိုချကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ ထားလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးများသည် မှန်ဝေကာ မူးလာသလို ရှိသည့် အတွက် စားပွဲစွန်းကို လက်နှင့်တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းလေးများကို ငေးကြည့် ပြီး တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်လေသည်။

* * *

‘ဘုရားရေ့ . . မောင်မောင်ကြီး ဒဏ်ရာရသတဲ့လား’

အဘွားသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်နှင့်ဖိထားလိုက်သည်။ မျက်လုံး ကျဉ်းကျဉ်းလေးသည် အပြင်သို့ ပြူးထွက်လာလေသည်။

‘ဟုတ်တယ် အဘွား၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ဒေါ်ဒေါ်ခင်ရဲ့၊ အမေဆီ လာစမ်း ပါ။ အမေ တက်နေလို့’

ညိုညိုသည် ညီအောင်တို့အမေ ဒေါ်ခင်ခင်ရှိရာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ မြေဝင်သွားရင်း အော်သွားသည်။ ငါးကြော်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်သည် သံ ယောင်းမကြီးကိုင်ရင်း ပြူးတူးပြတ် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲ ခေါ်နေသော ညိုညိုနောက်သို့ ဒုန်းခိုင်း လိုက်သွားလေသည်။

‘ဟဲ့ . . ညိုညို နေဦး၊ အဘွား လိုက်ခဲ့မယ်’

အလွန်အထိုင်အထနေသောအဘွားသည်ပင် ခပ်မြန်မြန် ထလိုက်နိုင် သည်။ ထို့နောက် ဖိနပ်ကို ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်ဖက် ကောက်စီးကာ လိုက်ခဲ့ သည်။

‘မေမေ . . မေမေ သတိထားပါ။ ကိုကိုမောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

မောင်မောင်နိုင်သည် သူ့အမေကို ပွေထားသည်။ ပွဲစားကြီး ဦးမြ၏ မိန်းမနှင့် ဒေါ်ကျော့တို့သည်လည်း ပျာယာခတ်နေကြသည်။

‘ဖေဖေလည်း အခုပဲ လာမှာပါ မေမေ၊ ဖေဖေ လာတော့ ဆေးရုံကို သွားတာပေါ့။ မေမေ အိပ်ရာထဲ ခဏလုံနေလိုက်ဦးနော်’

ဒီလောက် စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး အန်တီ၊ စစ်သားဆိုတာ ဒဏ်ရာ ရတာ မဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်ခါတောင် သေတွင်းက ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ အန်တီက ဒီလောက်စိတ်ပူပန်ပြီး တက်ချက်သွားတာ သူသိရင် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်သားမိခင်ဆို တာ စိတ်မပျော့ရ ဘူး အန်တီရဲ့၊ မာရတယ်’

‘မမာနိုင်ပါဘူးကွယ်’

လာရောက်အကြောင်းကြားသော စစ်သားလေးက နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။ သူ့သားထက် ပိုငယ် ပိုနုသော စစ်သားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဦးလူလှကတော် အသက်ရှူ မှန်လာသည်။

‘မေမေ . . .ဖေဖေက နည်းနည်းကြွားဦးမယ် ထင်တယ် ကျွန်တော် သူ့နဲ့ လိုက်သွားမယ်၊ မေမေ ဖေဖေနဲ့မ လိုက်ခဲ့ပေါ့’

‘မေမေ အခုလိုက်မယ်’

‘ဖေဖေကို စောင့်ပါ မေမေ’

‘မေမေ လိုက်မယ်သား’

‘ဖေဖေနဲ့မှ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကျော၊ မေမေ့ကို ပြောကြပါဦး၊ ညီညီ၊ မေမေနားမှာနေ ကိုယ်လိုက်သွားမယ်’

တာဝန် ဝတ္တရား ဟူသမျှကို ခေါင်းရှောင်ကာ ပေါ့ပေါ့နေလေ့ရှိသော မောင်မောင်နိုင်သည် ချက်ချင်းပင် လူကြီးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းသွားကာ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သူ့ခေါင်းသည် မော်ပြီး ခါးသည် ပိုမတ်လာဟန်ရှိသည်။ သူ့အမေ ဘာမှထပ်မပြောနိုင်မီ စစ်သားလေးကို မျက်ရိပ်ပြုပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ကားထွက်လာသောအခါမှ မောင်မောင်နိုင် အသေအချာ မေးနိုင်တော့သည်။

‘တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရတာပဲပေါ့ဗျာ၊ ဒဏ်ရာက ရင်ဘတ်ဆိုတော့ အသက်နဲ့နီးတယ်၊ နှလုံးတော့ လွတ်ကောင်းရဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ ဆေးရုံကို ချက်ချင်းမပို့နိုင်လို့ သွေးလည်း တော်တော်လွန်ကယ်လို့ ပြောတယ်’

‘သတိတော့ ရရဲ့လားဟင်’

‘အစပိုင်းကတော့ သတိကောင်းကောင်းရပါတယ်တဲ့၊ နောက်ပိုင်းတော့ သတိလစ်သွားတယ်’

‘အခုရော’

‘အခုဆိုရင် ခွဲခန်းထဲမှာ ကျည်ဆန်ထုတ်နေရမှာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း ခွဲခတ်ခန်းထဲ တန်းခေါ်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်ကြီး သတိရရင် သူ့အိမ်သားတွေ တွေ့ချင်မှာပဲဆိုတာ စဉ်းစားမိတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

မောင်မောင်နိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖြေကို မကြားဝံ့ မကြားရဲသလို ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

‘အသက် မစိုးရိမ်ရဘူးဆိုတာ တကယ်လားဟင်’

စစ်သားလေးသည် အဖြေရခက်သလို သူ့ကို မချီပြီး ပြုံးပြီးကြည့်လေသည်။ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနေသော ကားရှုန်ကြောင့် သူ့ဆံပင်များသည် နောက်ဖက်သို့လန်ပြီး လွင့်နေသည်။ သူ့နားထင်စပ်တွင် တစ်လက်မခန့် ရှည်သော အနာရွတ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ အသေအချာ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးသိပ်မလွန်ဘူး ဆိုရင်တော့ အသက်မစိုးရိမ်ရဘူးလို့ ပြောရပါတယ်’

မောင်မောင်နိုင်သည် အေးစက်တုန်ယင်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်း တင်းကြပ်စွာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ရန်သူနှင့် စစ်ခင်းလာခဲ့သော သူ့အစ်ကိုသည် ခွဲခတ်ခန်းထဲတွင် ဆက်လက်၍ သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ သူ့မိခင်ကို ထားခဲ့နိုင်သဖြင့် တော်သေးသည်။ ကိုကိုမောင်၏ အခြေအနေသည် ဆိုးနေမည်ဆိုပါက သူတို့အမေနှင့် ချက်ချင်းမတွေ့သည့်က ကောင်းပေ . . . ညီ။’

သူတို့ကားသည် စစ်ဆေးရုံတွင်းသို့ အရှိန်လျှော့ပြီးချိုးဝင်လိုက်သည်။ ကားရပ်ရပ်ချင်း စစ်သားလေးနှင့်အတူ မောင်မောင်နိုင်သည် ခွဲစိတ်ခန်း ဘက်သို့ အားကုန်ပြေးသွားမိလေ၏။ ယခုအချိန်တွင် မောင်မောင်နိုင်သည် အဖေကိုလည်း မေ့၊ အမေကိုလည်း မေ့သည်။ သူ့ဇနီး ညိုညိုနှင့် သားသမီး နှစ်ဦးကိုပင် သတိမရ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူ့ကိုယ်သူပင် အခိုက်အတန့် မေ့သွားသည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ကိုကိုမောင်ကသာ ကြီးစိုးနေလေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပုလဲစိတ်တို့ကသာ အပြည့်အသိပ် နေရာ ယူထားလေသည်။

သူတို့ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းပင် ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးပွင့်ကာ ဝတ်ရုံဖြူ ဝတ်ထားသော ဆရာဝန်တစ်ဦး ထွက်လာသည်။ သူ့ဝတ်ရုံရှေ့ပိုင်းတွင် နီရဲသောသွေးများ စွန်းပေလျက်ရှိသည်။ မောင်မောင်နိုင်သည် သူ့ဆီသို့ အမောတကော တိုးသွားမိသည်။

‘ဗိုလ်မောင်မောင်ကြီး အိမ်ကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ သူရော’

‘သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ကျည်ဆန် ထုတ်ပြီးပြီ၊ နှလုံးရောက်ဖို့ တစ်လက်မလောက်ပဲ လိုတယ်၊ သူ သေတွင်းက ထွက်ပါပြီ’

မောင်မောင်နိုင်၏ စိတ်တို့သည် ပေါ့ပါးကာ လေတွင် ပျံသွားသော် လည်း လူကိုယ်တိုင်ကမူ ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပင် မတုန်မလှုပ်ကြီး ဆက်ရပ် နေရင်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။ ထိုနောက် သွေးများပေနေသော လက်အိတ်ကိုပင် မချွတ်ရသေးသော ဆရာဝန်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လှုပ် ရမ်း နေမိသည်။

‘ကျေးဇူး . . . ကျေးဇူး . . . သိပ်တင်တာပဲ ဆရာရယ်’

‘သူ့ကံကိုက ကောင်းတာပါဗျာ၊ ဓင်ဗျားအစ်ကိုလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော့်အစ်ကိုပါ’

‘သွေးတော့ တော်တော်လိုတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွေးသွင်းထားတယ်၊ နောက်ထပ်လည်း လိုဦးမှာပဲ’

‘ကိုကိုမောင်နဲ့ ကျွန်တော် သွေးချင်းတူတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့် သွေး ကို လိုသလောက်ယူပါ’

ဆရာဝန်သည် ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြော သော လူငယ်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်တွင်းမှချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပါ လှမ်းမြင် နိုင်ရလေသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးသည် ပွင့်လာပြီး လက်တွန်းလှည်း တစ်ခု ပေါ်လာ သည်။ မောင်မောင်နိုင်သည် ရုတ်တရက်ခုန်ပြီး ပြေးကပ်သွားသည်။

‘ကိုကိုမောင်’

သူသည် ကောင်းစွာ သတိမရသေးပေ။ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ထိုး ဆိုးထောင်ထောင် ရှိနေသော မျက်နှာသည် ဖြူလျှော် မျော့တော့လှသည်။ သွေးပုလင်းကိုမြှောက်ကိုင်ထားသော သူ့မှာပြုလေးက ဘေးမှထိန်းပြီး လိုက် လာသည်။

သေတွင်းထွက် အစ်ကိုကြီးကို ကြိုးပြီးဖက်လိုက်ချင်သော်လည်း တကယ့်တကယ်တော့ ထိပင်မထိရဲချေ။ သူ ထိလိုက် ကိုင်လိုက်ခြင်း အား မြင့် သူ့အစ်ကို၏ ဝေဒနာသည် ပိုပြီး တိုးသွားမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ဆရာဝန်သည် သူတို့ညီအစ်ကိုအား ခေတ္တမျှ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခွဲစိတ် ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ခွဲစိတ်ခုံပေါ်တွင် နောက်ထပ် လူနာ တစ်ဦးက သူ့အား အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

‘အစ်ကိုတို့ စာမေးပွဲနီးလှပြီဆို’
 ‘အင်း.. ဒီဒေသကလေးမှာစစ်မှာ၊ ရှေ့လုပ်’
 ‘ဒီလောက်စာတွေကို ဘယ်လိုကျက်လဲ အစ်ကိုရယ်၊ လေးနွယ် ဆိုရင်
 ကျက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’
 ‘ဘာလို့ မကျက်နိုင်ရမှာလဲ’
 ‘လေးနွယ်က ဒီလောက်ဖျင်းတာ၊ ဆယ်တန်းတောင်ကျတာ သုံးခဲ
 ရှိပြီ၊ ဒီနှစ်ပါဆိုရင် လေးခါ’
 ‘ဟောဗျာ၊ ဒီနှစ်က ဖြေတောင် မဖြေရသေးဘူး၊ အကျတွက်နေပြီ
 လား’
 ‘ကျမှာပါ အစ်ကိုရယ်၊ ကျောင်းတက်ပြီး ဖြေတုန်းကတောင် မအောင်
 တာ၊ အခုလို အလွတ်ဖြေတာက အောင်နိုင်ပါမလား၊ လေးနွယ်မှာ ပညာ
 ပါရမီ မပါဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် မောင်လေးကို သိပ်ပြီး ပညာတော်
 ချင်တာ၊ သူက ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို အစ်ကိုတို့လို ဆေးကျောင်းသား
 ကြီး ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ’
 လေးနွယ်သည် တမ်းတမ်းတတလေး ပြောလေသည်။ စိတ်ကူး
 တွင်ပင် သူ့မောင်ငယ်ကို ဆရာဝန်ကြီးအသွင် ဖော်ကြည့်ပြီး ကြည်ကြည်
 နူးနူးလေး ဖြစ်သွားလေသည်။
 ‘သူ ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆို အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မှာ
 နောင်ဆယ်နှစ်လောက်ဆို သူ့ဆရာဝန် ဖြစ်ရောပေါ့’
 ‘စာတော်တိုင်း ဖြစ်ရရောလား အစ်ကိုရယ်၊ ဆရာဝန်လိုင်းက ပိုက်
 သိပ်ကုန်တာဆို၊ အဖေက ထားနိုင်ပါ့မလား၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်’
 အောင်ကိုသည် မျက်လုံးညိုညိုလေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မျက်တောင်ရှည်များ ဆောင်ခတ်ထားသော မျက်လုံးလေးများတွင်
 ဝမ်းနည်းရိပ်ကလေး ယှက်သန်းနေသည်။
 လေးနွယ်သည် သူ့ကို ကရုဏာနှင့်ကြည့်နေသော အောင်ကိုကို သတိ
 မမူမိဘဲ သူ့ခြင်းတောင်းထဲမှ ဖော့စနှင့် လုပ်ထားသော ပန်းလေးများကို ငုံ့
 ကြည့်နေသည်။ အင်္ကျီချုပ်ရာမှပိုသော အစလေးများကို အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ
 တစ်ဆင့် ပြန်ဝယ်ကာ ပန်းလေးများ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
 ‘ပန်းလေးတွေက လှသားပဲ၊ အကုန်လုံး လေးနွယ် လုပ်တာပဲလား’
 ‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အမေလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကုလုပ်ပါတယ်၊
 အရင်းက ပြားခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ကျတာလေ၊ တစ်ကျပ်နဲ့ သွင်းရ
 တယ်။ သူတို့ပဲ ပြန်ရောင်းတော့ နှစ်ကျပ် ဖြစ်သွားရော’
 လေးနွယ်သည် အပြုံးလေးနှင့် ရှင်းပြရင်း သူ့ခြင်းတောင်းထဲမှ ခရမ်း
 ရောင် ဖော့ပန်းခိုင်လေး တစ်ခိုင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
 ‘အစ်ကို ပေးစရာလူရှိရင် ယူသွားလေ၊ လေးနွယ်ကတော့ ခရမ်းရောင်
 ကြိုက်တယ်၊ ဒီအခိုင်လေး မလှဘူးလားဟင်’
 အောင်ကိုသည် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော မျက်လုံးညိုလေးများ
 ကို သတိပြုမိသဖြင့် ရွှင်ယုစွာ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ‘အိုကြီး ဝင်းထဲတွင်
 မြက်ခတ်နေသူတစ်ဦးက သူ့ရယ်သံကြောင့် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။
 သူ့ရယ်သံသည် အတန်ငယ် ကျယ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။
 ‘ပန်စေချင်တဲ့သူတော့ အရှိသားပဲ’
 ‘ယူသွားပါ အစ်ကို’
 ‘ယူစရာမလိုပါဘူး၊ လေးနွယ်ပဲ နက်ဖြန်ပန်ခဲပေါ့’
 ‘အို’
 လေးနွယ်သည် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ဝိုင်းသွားသော မျက်

လုံးလေးသည် ကြည်နူးမှုကြောင့် အရောင်တလဲ့လဲ့ ဖြာထွက်လာဟန်ရှိသည်။ သူတို့သည် ဘာစကားမျှ ဆက်မဆိုဖြစ်ဘဲ ခေတ္တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ခေါင်းလေး မသိမသာ ငုံ့သွားသော လေးနွယ်ကိုကြည့်ရင်း အောင်ကို ရင်ထဲမှ နှလုံးသားက အခုန်မြန်လာလေသည်။

‘လေးနွယ် ဒီကနေပဲ လမ်းလျှောက်သွားတော့မယ် အစ်ကို၊ ကားမစီးတော့ဘူး၊ ပန်းတွေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ သွင်းမှာ’

ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲမှ ထွက်မိသောအခါ လေးနွယ်သည် သူ့ကို အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အောင်ကိုသည် ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျောခိုင်းကာ ခွဲခဲ့သော်လည်း၊ စိတ်ကမူ တစ်ဦးနောက်သို့ တစ်ဦး ပြေးလိုက်သွားကြသလို ခံစားရသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် လေးနွယ်ဟူသည့် မိန်းကလေးကို သူသံယောဇဉ် တွယ်မိပြီလောဟု စဉ်းစားရင်း အောင်ကိုသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ သူ့အနေနှင့် မည်သူ့ကိုမျှ သံယောဇဉ်မထားဘဲ အေးဆေးစွာပင် နေသင့်သေးသည်။ နောက်တစ်နှစ် လော့က်ဆိုလျှင် အဖေပင်စင်ယူပေတော့မည်။ အဖေ ပင်စင်ယူလျှင် လစာတစ်ရာငါးဆယ်ခန့်သာ ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် တစ်အိမ်ထောင်လုံး၏ တာဝန်ကို သားကြီး အောင်ကိုက ပခုံးပြောင်း၍ ထမ်းရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံး ထမ်းလာခဲ့ရသော အဖေခမျာ မောပန်းလှချေပြီ။ ကျောင်းဆရာ လခလေးနှင့် သူ့သားကြီးကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြီးပေပြီ။ သားငယ် ညီအောင်သည်ကား ဆယ်တန်းပင် မအောင်သေးပေ။ သူ့ညီငယ် ပညာတတ်ဖြစ်ရန်ကား အောင်ကိုသည် သူ့တာဝန်လုံးလုံးဟုပင် သဘောပိုက်ထားသည်။

‘ဟေ့ . . ညီအောင်’

အောင်ကိုသည် အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ညီအောင် အကြောင်း တွေးနေစဉ်မှာပင် ညီအောင်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်လာတွေ့သည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုစလွယ်သိုင်းလွယ်လျက် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ မိန်းကလေး ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ငေးနေလေသည်။ သူ့လက်မောင်းကို သူ့အစ်ကိုက ဖျန်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်ထိ သူသည် အငေးကောင်းနေသည်။

‘ဟေ့ . . မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘အာ . . ကိုကို’

‘မင်း ကျောင်းက လစ်လာတယ်ပေါ့လေ ကြည့်စမ်း၊ ခုမှ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ၊ မင်း ကျောင်းပြေးတယ်ပေါ့’

‘တစ်ခါတလေပါ ကိုကိုရာ၊ အဖော်ကောင်းလို့ ရုပ်ရှင်လစ်မလို့ပါ။ ကိုကိုကလည်းကွာ တစ်ခါတလေ တစ်လတစ်ခါလောက် ကျောင်းပြေးတာပါ။ ဖေဖေကို မတိုင်ကြေးနော်’

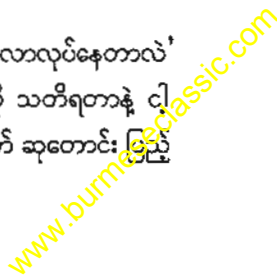
ညီအောင်သည် လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ချက်နှာလေးပြင်လိုက်သည်။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပြောရင်း အောင်ကို၏ အင်္ကျီပေါ်တွင် တင်နေသော မန်ကျည်းရွက် ၀ါ၀ါလေးကို တောက်ထုတ်လိုက်သည်။ အောင်ကိုသည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ညီအောင်၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ ချက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ထပ်မေးသည်။

‘ကဲ ဒီလိုဆို မင်းအဖော်တွေ ဘယ်မှာလဲ’

‘အာ . . သူတို့က ရုပ်ရှင်ရုံသွားနှင့်ပြီ’

‘သူတို့က ရုပ်ရှင်ရုံသွားနှင့်တော့ မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟဲ . . ဟဲ ဆေးရုံကြီးနားရောက်တော့ ကိုကိုကို သတိရတာနဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီးများ တွေ့မလားဆိုပြီး ဆင်းခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် ဆုတောင်း ပြည်လိုက်တာ၊ ဟား ဟား’

ညီအောင်သည် အတည်ပေါက်ပြောရန် ကြိုးစားရင်း တဟားဟား ရယ်နေသည်။ မတိုးကို တွေ့ရလို တွေ့ရငြား ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်မှ မျှော်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အောင်ကို စဉ်းစားတတ်လျှင် ချက်ချင်းပင် တွေးမိမည်ဖြစ်သည်။ ညီအောင် ပေါက်ကရပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိ သော်လည်း အဖြေကို မသိသေးသည့်အတွက် အောင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် နေလေသည်။

‘ကဲ... သွား၊ ကျောင်းပြန်သွား’

‘အင် ကွာ ကိုကိုကလည်း၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ကျောင်းခန်းထဲဝင်လို့ ဆရာကြီးက ဖင်လှန်တီးတော့မှာပေါ့’

‘တီး တီးကွာ’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရာနော်၊ ညနေ ကျွန်တော် ကျောင်းချိန်အတိုင်း ပြန် ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဖေဖေကို ပြန်မပြောနဲ့နော်၊ နော် ကိုကို ၊ ငါ့အစ်ကိုက လိမ္မာပါ တယ်ကွာ၊ မတိုင်နဲ့နော်၊ နောက် ကျောင်းမပြေးတော့ပါဘူး၊ စာမေးပွဲလည်း နီးလှပြီ’

‘အေးလေ၊ စာမေးပွဲလည်း နီးလှပြီ၊ ခွေးကောင်’

ညီအောင်သည် ခေါင်းပုသွားသည်။ သူသည် အောင်ကိုထက် ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်သော်လည်း အောင်ကိုထက် အစစအရာရာ ပညာနဲ့ သည်။ အရက်လည်း ခိုးသောက်ဖူးသည်။ ဆေးလိပ်လည်း သောက်သည်။ ရည်းစားထားရန်လည်း ကြိုးစားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘အေး နောက်တစ်ခါ ကျောင်းပြေးတာ မိရင်တော့ အသေပဲ၊ အဖေ ကိုလည်း ပြောမယ်၊ ကျောင်းမှာလည်း တိုင်မယ်’

‘မပြေးတော့ပါဘူး ကိုကိုရာ’

အောင်ကိုသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြိုးစား၍ ကြိမ်းမော

လိုက်ရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်ကောင် ညီအောင် သည်နားမှာ ဘာလာလုပ်နေသနည်းဟု တွေးရင်းက ခေါင်းရှုပ်နေသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ဦးလူလှ၏သမီး မစိုးနှင့် မတိုးတို့သည် ညီအောင် ဝေး ကြည့်နေသော မိန်းကလေးကျောင်းတွင်နေကြောင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ သူတို့သည် ညီအောင်ကို ဒေးဗစ်ချန်းနှင့် တူသည်ဟု ပြောကြသဖြင့် ညီ အောင် တစ်ကောင် အူအမြူးကြီး မြူးလျက်ရှိသည်ကို တွေးမိရင်း ခေါင်း ကုတ်လိုက်လေမိလေသည်။

‘ခွေးကောင် ညီအောင်၊ ဘယ်သူ့ကိုချိန်ပြီး လာပြီးတော့ ဟန်ရေးပြ နေပါလိမ့်၊ မစိုးလား၊ မတိုးလား၊ အမယ်လေးဟ၊ အတော်လာတဲ့ ကောင်’

* * *

‘ဟေ့ . . . ကိုနိုင်အစ်ကိုကြီး ဒဏ်ရာရလို့တဲ့’

‘အေး အမေပြောတယ်၊ နေ့ခင်းတုန်းက ဦးလူလှကတော်ကြီး တက် သွားလိုက်တာ အမေတို့ မနည်းနှိပ်ချရတယ်တဲ့’

သတင်းထူး သတင်းဦးကို ခင်မလတ် သိပြီးသား ဖြစ်နေ၍ ဖိုးဂျင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ မီးဖိုပေါ်မှ ကြော်လက်စင်္ဂေါဖိကြော်ကို တစ်ဖတ် ကောက်စားလိုက်သည်။ ပူကျက်နေသဖြင့် လျှာကို ဟိုသိမ်း သည်သိမ်းနှင့် ငှူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကောင်းတယ်၊ စားဦးစားဖျား နှိုက်ချင်ဦး’

ခင်မလတ်သည် မျက်စောင်းခဲကာ ပြောလိုက်သည်။ ဖိုးဂျင်သည် မီးခပ်စည်းကမ်းမရှိဘဲ တစ္စတ်တစ္စတ် စားချင်သူ ဖြစ်သည်။ မီးဖိုထဲ ရွှေကံ သွင် ဟင်းအိုးထဲမှ ဟင်းတစ်ဖတ်လောက် ကောက်စားပြီးမှ ပြန်ထွက်တတ်

သူ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး စားစရာမရှိလျှင် ပဲသီးစိမ်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကန်စွန်းရွက်စိမ်းဖြစ်ဖြစ် တကျွတ်ကျွတ် ကောက်ဝါးတတ် လေသည်။

‘အမေရော’

‘အိမ်လခ သွားပေးတယ်’

‘ရွှေနန်းတော်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးမြတို့အိမ်မှာပေါ့’

ဖိုးကျင်သည် သရော်သလိုပြောသည်။ အိမ်လခ တစ်လခြောက်ဆယ်နှင့် နှစ်ခန်း ခွဲငှား၍ တစ်လ တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရလေသည်။ သို့သော် ယခုအခါ နေရေးထိုင်ရေး ခက်ခဲကြသူများ တစ်နေ့တခြား များပြားနေသည်။ ငှားလက်စမို့ တစ်လခြောက်ဆယ်နှင့် ဆက်ထားနေ ရသော်လည်း လူသစ်ကို ငှားပါက တစ်လတစ်ရာ ရနိုင်ကြောင်း ဦးမြတို့ တွက်မိသည်။ စပေါ်လည်း တိုးမြှင့်ပြီး တောင်းနိုင်သဖြင့် ပွဲစားလုပ်ငန်းတွင်လှည့်ပြီး သုံးနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်လျှင် သူတို့ မိသားစုကို ပြောင်းစေချင်သည်။ လူသစ်တင်ချင်ကြောင်း အရိပ် အယောင်ပြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးကျင်သည် ဦးမြကို ‘လောဘအိုးကြီး’ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားပြီး အချဉ်ကြီး ချဉ်နေလေသည်။

‘ထမင်းစောစော စားမယ်ကွာ၊ သွားစရာရှိတယ်’

‘နင်နော် အားအားရှိ လည်နေတာပဲ’

‘မလည်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ တို့ကျောင်းတွေ ဒီလောက်အကြာကြီး ပိတ်ထားတာ၊ စာကျက်နေရဦးမှာလား’

ဖိုးကျင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဂေါ်ဖိကြော်တစ်ဖတ် နှိုက်စားလိုက် ပြန်သည်။ မီးဖိုပေါ် ကုန်းလိုက်သောအခါ ကုပ်တွင်ဝဲနေသော သူ့ဆံပင်များသည် ငိုက်ပြီးဝဲကျလာသည်။ ဖိုးကျင်၏ ဆံပင်သည် လမ်းထဲတွင် အရှည်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်ကိုတော့ သူ့အလွန်မြတ်နိုးသည်။ လုံးဝ အထိမခံဘဲ

ရှည်သထက်ရှည်အောင် မွှေးခဲ့သည်။ ဆံပင်ရှည်များကို ဖမ်းပြီးညှပ်သည်ဟု ကြားစဉ်က ဖိုးကျင်တစ်ယောက် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်သို့ယောင်လို့မျှပင် မထွက်ဘဲ အလွန်အိမ်မြဲခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆံပင်သည် ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ သက်ဆိုးရှည်ခဲ့ရသည်။

‘ကိုနိုင် သွေးလျှံခဲ့တယ်တဲ့’

‘ဘာအတွက်လဲ’

‘ကိုမောင် သွေးလိုလိုလေး၊ သွေးကတော့ လိုတုန်းပဲတဲ့၊ အောင်ကိုတို့ ညီအောင်တို့ကလည်း လိုရင် သူတို့သွေးပါ လျှံမယ်တဲ့၊ တို့လည်း လိုရင် တစ်ပုလင်း လျှံလိုက်မယ်ကွာ၊ သနားပါတယ် တို့ဆီမှာ သွေးတွေ အများကြီးပါ’

ဖိုးကျင်သည် သူ့လက်ကောက်ဝတ်တွင် ပေါ်နေသော သွေးပြန်ကြောစိမ်းစိမ်းကို လက်နှင့်ဖိကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကိုမောင်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးမခင်လှသော်လည်း လေးစားစိတ် အပြည့်ရှိသည်။ သူ ဒဏ်ရာရသည်ဟု ကြားရသော ဖိုးကျင်သည် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိလေသည်။

‘ဘုရားမလို့ ပြန်ကောင်းပါစေဟယ်’

‘အေးကွာ ပြန်ကောင်းပါစေ’

ခင်မလတ်သည် ဂေါ်ဖိကြော်များကို ပန်းကန်လေးထဲ ခပ်ထည့် နေရင်းမှ လိုက်လှဲစွာ ဆုတောင်းမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် လေဟာပြင်ဈေးတွင် ကိုသက်နှင့်တွေ့ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိလေသည်။ ကိုသက်နှင့် ကိုမောင်သည် အသက်ချင်းမတိုမီးမယိမ်းရှိမည် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးက မြို့ပေါ်မှ ငွေကို ရေလိုသုံးသော အထက်တန်းစား အမည်ခံ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အလှကြိုက် အလှမက်သော မိန်းကလေးများကို သူ့ဆန္ဒအရ အသုံးပြုရန်အတွက် အဝတ်အထည်လက်ဆောင်များနှင့် သွေးဆောင်ခဲ့သူ။

သွေးဆောင်နေဆဲ။ နောင်လည်း ဆက်လက် သိမ်းသွင်း သွေးဆောင်နေဦး မည့်သူသာဖြစ်သည်။ တစ်ဦးကမူ တိုင်းပြည်၏ ရန်ဆူးရန်ငြောင့်များကို ကာ ကွယ်ရင်း ဒဏ်ရာရလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ လူချင်တူသော်လည်း၊ ရှုသော လေချင်း တူသော်လည်း အသက်ချင်းတူသော်လည်း တန်ဖိုးချင်း ကွာခြား လှချေသည်။

‘ကဲ... ခင်မလတ်၊ နင်ကရော နင်ကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ ကိုယ့်မျက်ချေး ကိုယ်မြင်အောင် ကြည့်စမ်း’

ခင်မလတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးလိုက်မိသောအခါ ရင်ထဲတွင် ပြင်းပြစွာတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူသည် ကိုသက်လိုလူမျိုးထဲမှ လက် ဆောင်များကို မျှော်ကိုးကာ မထိတထိ ဆက်ဆံနေသူဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကို အတင်းငြင်းပြီး လက်မခံသည့်ကြားထဲမှ သူ့တန်ဖိုးကို သူမြင်နေသည်။ သူ့တန်ဖိုးသည် ကိုသက်ထက် မပိုပေ။

ခင်မလတ်သည် ပင့်သက်ရှည်ကြီးရှိက်ကာ ဂေါ်ဖိကြော် ပန်းကန်ကို စားပွဲပိုင်းလေးပေါ် ချလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်မခံနိုင်သော အမှန် တရားကို သိနေသော စိတ်ကိုသာ အပြစ်တင်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသည်အထိ အမေ ပြန်ရောက်မလာသေးသည့် အတွက် အုပ်ဆောင်းလေးနှင့် အုပ်ခဲကာ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ဦး မီးဖိုချောင်မှ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ ဦးလူလှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော အမေ့ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကို မောင်၏ သတင်း ဝင်မေးခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ခင်မလတ်သည် အိမ်နောက်ဖေးမှ ရေပုံးတစ်ပုံး ခပ်လာကာ ရွက်လှ ပင်များကို ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ သူတို့ အိမ်ရှေ့တွင် အုန်းပင်တစ်ပင်လည်း ပြုသည်။ အသီးများ ပြုတ်ခဲနေအောင် သီးသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်အပင် မဟုတ် ၍ တစ်လုံးမျှ မစားရပေ။ ခူးချိန်တန်လျှင် ဦးမြသည် အုန်းတက်ကုလား

ခေါ်ကာ တက်ခိုင်းပြီး အခိုင်လိုက် သယ်ချသွားလေ့ ရှိသည်။ ခင်မလတ် သည် အုန်းပင်ကို မော်ကြည့်ပြီး အသီးများကို စိတ်ထဲမှ ရေတွက်နေမိသည်။ အချို့ အလုံးများ ခြောက်နေသော်လည်း အခိုင်နုများ ရှိသေးသောကြောင့် ဦးမြတို့ အုန်းသီး မချသေးပေ။

‘ခင်မလတ်’

ခေါ်သံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။ ခင်မလတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ထားထား၏အစ်မ လှလှကို တွေ့ရသည်။ လှလှသည် တံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း လက်ယပ်ခေါ်လေသည်။

‘နေ့ခင်းက အုန်းသီးတစ်လုံး ကြွေတယ်သိလား’

‘ဟုတ်လား’

လှလှက ခပ်တိုးတိုးပြောကာ အခန်းထောင့်တွင်ချထားသော အုန်းသီး ကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ခြောက်နေသော အခိုင်မှ အုန်းသီးပင် ဖြစ်ရပေ မည်။ အညှာခြောက်ပြီး ကြွေကျခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဦးလူလှကတော်ကြီး တက်လို့ လူတွေ ဝိုင်းနေတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကျော လည်း အဲဒီအိမ်ပေါ်ရောက်နေတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းမှာ ကြွေကျတာမို့ ကောက်ထားလိုက်တယ်’

‘ဟန်ကျတာပေါ့၊ မမလှရဲ့၊ စားပစ်လိုက်ပေါ့၊ လောဘအိုး ဦးမြကြီး တော့ မသိစေနဲ့၊ သိရင်တော့ ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘စားလို့ ကောင်းပါ့မလား’

‘ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ မမလှက အုန်းသီး မကြိုက်လို့လား’

‘ကြိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူများပစ္စည်းယူရင် အဲဒီဒီဒါနာကံ ထိုက် တယ်လေ’

လှလှသည် ကြောက်ရွံ့သလိုပြောသည်။ ရိုးသားပြီး အပြစ်ကင်းလှ

သော သူ့မျက်လုံးများကိုကြည့်ရှင်း ခင်မလတ်သည် ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထဲ သွားလေသည်။ သည်လိုခေတ်ကြီးတွင် သည်လိုမိန်းကလေးလည်း ရှိသေး သကဲ့ဟု တအံ့တဩသော မှတ်ချက်ချလိုက်ချင်တော့သည်။ ခင်မလတ် ကိုယ်တိုင်သာဆိုလျှင် ကောက်ရလျှင်ရချင်း ခွဲစားပစ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။ လှလှပြောသည့် အဒိန္နဒါနာကို ယောင်ရွှံ့ပင် စဉ်းစားမိမည် မဟုတ်ပေ။ အဆီတွေ အသားတွေ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တက်နေသော ပွဲစားကြီး၏ ကြော့ကျသော အုန်းသီးခြောက်တစ်လုံးကို စားမိရုံမျှနှင့်တော့ ကြီးကျယ်သော အပြစ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

‘ဪ... မမလှရယ် သူ့ အခိုင်လိုက်လာပြီး သယ်နေတာ ကျွန်မ တို့ကို တစ်လုံး ပေးစားဖူးလို့လား၊ ဒီအုန်းသီးခြောက်တစ်လုံး သွားပြန်ဖူး လို့လည်း ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့သူတွေအတွက် ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်လို့ရတာ စားသာပစ်’

‘အေး... အေး တို့အတူတူ စားကြတာပေါ့’

လှလှသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသူကဲ့သို့ သက်ပြင်းချရင်း ပြော သည်။ အိမ်ပြင် သိပ်ထွက်လေ့ မရှိသဖြင့် သူ့အသားသည် ထားထားထက် ပိုပြီး ဖြူဟန်ရှိသည်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးနှင့် လှလှသည် ရုပ်ချောသူ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာလေးကိုချည်း ဖြတ်ကြည့်လျှင် လှလှသည် ထားထားထက် ပိုပြီးချောလေသည်။ သို့သော် ခြေတစ်ဖက်သိမ် ကာ တရွတ်ဆွဲသောအခါ ရှိသမျှ အလှအပလေးများ ပျောက်သွားရရှာလေ သည်။ မွေးကတည်းက သိမ်နေသောခြေထောက်မို့လည်း ကုသရန် မလွယ် ခဲ့ပေ။ သူတို့ကလည်း ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ကြီးကြီးစားစား မကုခဲ့ကြပေ။

‘ထားထားရော မလာသေးဘူးလား’

‘ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့၊ စောစောစီးစီး အိပ်နေလေရဲ့၊ အဖေလည်း နေ

မကောင်းဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ခင်မလတ်သည် နောက်ဆုံးလက်ကျန်ရေကို အပေါ်မှ ပုံးလိုက် လောင်းချလိုက်ရင်း စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။ တစ်ဦးတည်း ပျင်းနေသော လှလှသည်လည်း စကားပြောဖော်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။

‘ခေါင်းလည်း မူးတယ်၊ မောလည်း မောတယ်၊ မိုက်ထဲကလည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ထိုးထိုးပြီး နာတယ်တဲ့’

‘ဟင် ရောဂါကလည်း ခုံလို့’

‘အေး ခုံလို့ပဲ၊ ခုတော့ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ နေ့ခင်းက ရုံးမတက်နိုင် ဘူး’

‘ဟိုအိမ်က ဆရာဝန်ကြီး ခေါ်မပြဘူးလား’

ခင်မလတ်သည် အောင်ကိုတို့ အိမ်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။ အောင်ကို သည် ဆရာဝန်မဖြစ်သေးသော်လည်း လမ်းထဲရှိသူများက အားပေးကြ သည်။ သွေးချိန်တိုင်းချင်လျှင်လည်း အောင်ကို၊ ဓာတ်မှန် ရိုက်ချင်လျှင်လည်း အောင်ကို၊ ဆေးရုံပြုချင်လျှင်လည်း အောင်ကို၊ အလကားမတ်တင်း အား ပေးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အောင်ကိုက ပြောဖူးသည်။ သူ ဆရာဝန် ဖြစ်၍ လမ်းထဲ၌ ဆေးခန်းဖွင့်လျှင်မူ ပညတ်နှင့် ဓာတ်သက်လိုက်ဖက် စေ ရန်အတွက် ‘ခေါက်တာ အလကားမတ်တင်း’ ဟု ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲရမည်ဟု ပြောလေသည်။

‘မပြသေးဘူး၊ သိပ်မှ မဆိုးဘဲ’

လှလှသည် သူ့အိမ်ရှေ့ရှိ စံပယ်ပင်မှ စံပယ်ပွင့်လေးများကို ခူးဖူး လိုက်သည်။ ပွင့်ဖတ်များသော စံပယ်ပွင့်လေးများသည် ကြိုင်နေအောင် မွှေးလေသည်။

‘မမလှတို့ဆီက အကိုင်းယူစိုက်ဦးမှပဲ၊ အဲဒီစံပယ် သိပ်မွေးတာပဲ နော် အပြင်မှာ ပွင့်ရင် အိမ်ထဲထိ မွေးတယ်’

‘ပန်ချင်ရင် ယူပန်ပါလား’

‘နေပါစေ မမလှရဲ့’

ပါးစပ်ကသာ နေပါစေ ပြောနေသော်လည်း လှလှ လှမ်းပေးသော စံပယ်ပွင့်လေးများကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြီးယူလိုက်မိသည်။ ခင်မလတ်သည် ပန်းတကားပန်းတွင် စံပယ်ပန်းကို အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ပန်းသာကြိုက်သော်လည်း လက်ဆိပ်မရှိသဖြင့် သူ့စိုက်သော အပင်များသည် ရှင်ခဲလှသည်။ စံပယ် သုံးလေးခါ စိုက်ပေးသော်လည်း စိုက်ပုံပင် ဟန်မကျ၍လောတော့ မသိရပေ။ သေကုန်သည်သာ များသည်။

‘မောင်မောင်ကြီး သတိရလာပြီတဲ့’

‘ဟုတ်လား’

ဦးလှလှအိမ်မှ ပြန်လာသော ဒေါ်ကျောသည် သတင်းကောင်းကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။ ခင်မလတ်ရော လှလှပါ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

‘ကုသိုလ်ကံ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးကွယ်၊ ကျည်ဆန်က နှလုံးကို ရောက်ဖို့ တစ်လက်မလောက်ပဲ လိုတော့တာတဲ့’

ဒေါ်ကျောသည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲ တန်းဝင်သွားသည်။ သားနှင့် သမီးတို့ ထမင်းဆာလောက်ပြီကို သိသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဖိုးရှင်သည် ဂေါ်ဖီကြော်ကို တစ်ဖတ်ပြီး တစ်ဖတ် နှိုက်စားရင်း ထမင်းစား စောင့်နေသည်။

‘အုန်းသီးကို တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှ တို့အတူတူ တစ်ခုခု လုပ်စားကြတာ

ပေါ့နော်’

ခင်မလတ် အိမ်ထဲဝင်သောအခါ လှလှက ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး လှမ်း ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

‘ထားထားကလည်းကွယ်၊ ကိုယ့်ကို ဘာလို့မယုံရတာလဲ၊ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့က ရိုးရိုးခင်တာပါ၊ သူ့နာမည်က ဖလော်ရာတဲ့၊ ဆေးကျောင်းမှာ တက်နေတာပဲ၊ သူ့မိဘတွေနဲ့ကိုယ့်မိဘတွေက သိပ်ခင်တာ၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ကလည်း ရိုးရိုးခင်တာပေါ့’

‘ရိုးရိုးခင်တာကလည်း ကားကိုနှစ်ယောက်တွဲစီးပြီး မိုးမမြင် လေမမြင် ရယ်မောပြီး ပျော်နေကြတာပဲလား’

ထားထားသည် အသံမှန်လေးနှင့်မေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အများစုက တုန်ယင်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်သွားကြသော ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးကို ခုထိပင် ကြားယောင်နေမိသေးသည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ထားထား၏ လက်ကလေးများကို လှမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီနေရာလေး၊ အခု ထားထားထိုင်တဲ့နေရာ ကိုဘေးမှာပေါ့ သူထိုင်နေတာ၊ ကဲ ဟိုတစ်နေ့က သူထိုင်တယ်၊ အခု ထားထား ထိုင်နေတယ်၊ နက်ပြန်ကျတော့ရော ဘယ်သူ ထိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဒီလို ကားလေးတစ်စင်း တာဝီနဲ့ မိန်းကလေးထည့်လဲ တွဲနေတာကိုက ဂုဏ်ယူစရာကြီး အောက်မေ့နေသလား’

‘ဪ...ထားထားရယ်’

'ကို မရှက်ပေမယ့် ထားထား ရှက်တယ်'

'ခက်ရချည်ရဲ့ကွယ်'

'ကိုယ့်ရဲ့ နံပါတ်အများကြီးထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာလည်း ရှက်တယ်။ ကိုယ် ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ ထားထား သိပါပြီ။ အို... ထားထား သိပါပြီ။ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးမယ့် ယောက်ျားမျိုးပါ'

'တော်တော့ ထားထား။ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိတော့ မပြောပါနဲ့'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်လောက်ထိ ပြောလာသည်ကိုမူ သူ လက်မခံနိုင်ပေ။

ထားထားသည် ရုတ်တရက် လန့်သွားသလို သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်ချည်းပင် မျက်ရည်များ ခုန်ပေါက်ဆင်းလာတော့သည်။ ယုံကြည်စိတ်နှင့် မယုံကြည်စိတ်။ အထင်သေးစိတ်နှင့် အားကိုးစိတ်။ ချစ်စိတ်နှင့် မုန်းစိတ်။ ကြင်နာသောစိတ်နှင့် နာကျည်းသောစိတ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်များသည် ထားထား၏ ရင်ထဲတွင် အကွဲအနယ် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ရင်ခွင်တွင်းဝင်ကာ ချုံးပွဲ ချဉ်ကြွေးလိုသော စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရိုက်ပုတ်ပြီး သတ်ဖြတ်ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ် နေပြန်လေသည်။

'ကဲ... ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ သူက ကိုယ့်ကို ကြိုက်နေတယ်'

'ကိုကရော'

'ကိုယ် သူ့ကိုကြိုက်ရင် ထားထားနောက်ကို ဒီလောက်အသဲအမဲ လိုက်ပါ့မလားကွယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး'

'ဒါဖြင့် ဘာလို့ သူနဲ့ သွားလာနေရလဲ'

'ထားထား၊ စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်နဲ့နော်။ ကိုယ့်မိဘတွေကရော'

သူ့မိဘတွေကရော ကိုယ့်ကို သူနဲ့ အရမ်းသဘောတူနေတာ'

'အို'

'ဒီတော့ အလိုက်အထိုက်တော့ ဆက်ဆံရတာပေါ့။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် တလိမ့်လိမ့် ကျလာသော မျက်ရည်များကို ပဝါဖြူနှင့် သုတ်ပေးသည်။ အင်းလျားစောင်းသည် ချစ်သူတို့ ခိုလှုံရာ ဖြစ်သည်။ ထားထဲတွင် ထိုင်နေကြသော သူတို့နှစ်ဦးကို အပြင်မှလူသည် ခေါင်းလေးသာ မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

'ကို... နိုင်ငံခြားသွားဖို့ရော ဘယ်အခြေအနေလဲဟင်'

'အတော်လေးနီးပါးပြီ ဆိုပါတော့လေ'

'သွားတော့မယ်ပေါ့နော်'

'ဒါပေါ့။ စောင့်တော့ စောင့်ရဦးမှာပါ။ ထားထား လိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးဟင်'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ငဲ့နေသော ထားထား၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ကာ မျက်ခွံလေး မှိုပြီး နေသော ထားထားသည် သူ့အမေးကို မဖြေချေ။

'ဖလော်ရာရော ဒီအကြောင်း သိလားဟင်၊ ကို နိုင်ငံခြားသွားမယ့်အကြောင်းလေ'

'သိတာပေါ့'

'သူကရော ဘာပြောလဲ ဟင်'

'သူကလား။ သူကတော့ သိပ်သဘောတူတာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် နိုင်ငံခြားထွက်မှာပဲ။ မာဓိကတောင် ပြောတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်တူသဘောတူတဲ့ ဒီပြည်ကြီးကလည်း နေချင်'

စရာ၊ စီးပွားရှာစရာမှ မကောင်းတာ၊ သွားသာ သွားကြတဲ့၊ ကိုယ် သွားမှာကို ထားထားတစ်ယောက်တည်းပဲ သဘောမတူတာ'

'ထားထားက သဘောမတူဘူးလို့ ပြောဖူးလို့လားဟင်'

ထားထားသည် လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့်မေးရင်း ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များသည် ရုတ်တရက် ခန်းခြောက်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။

'ဒီလိုဆို သဘောတူတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ခော်လှိုင်မြင့်သည် ပြုံးရယ်ရင်း မေးသည်။ ထားထားသည် သူ့ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်သည်။

'ကိုရယ် ကိုရည်မှန်းချက် ကိုယ့်ကြည့်ချက်၊ ကိုချထားတဲ့ လမ်းစဉ်ကို ထားထားက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ထားထား သဘောတူတူ၊ မတူတူ ကိုက သွားမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆုံးဖြတ်ရမှာက ထားထားပါ၊ လိုက်မလား၊ နေမလား၊ ထားထား မလိုက်နိုင်လို့ကတော့ ကိုက မသွားဘဲ နေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ထားထားရဲ့ သဘောထား၊ ထားထားရဲ့ ယုံကြည်ချက်က ကိုအတွက် ဘာမှထည့်စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး ဆိုတာကို ထားထား နားလည်ပါတယ်'

'ဆရာမလို့ မပြောရဘူး၊ စကားတတ်လိုက်တာ လွန်ရော'

'တကယ့် တကယ်တော့ ထားထားတို့ မတွေ့ခဲ့ကြရင်ကောင်းမှာ နော် ကိုဘဝလည်း ကိုယ့်ဟာကို ဖလော်ရာနဲ့ သာယာနေမှာ'

'ဒီလိုမပြောနဲ့ကွယ်'

လေပြည်အေးက ကားမှန်ပေါက်မှနေပြီး ငှိုးဂင်လာသည်။ ဆည်ဆာရောင်ကို ငေးကြည့်နေသော ထားထား၏ မျက်လုံးလေးများသည် ခိုနေလေသည်။ ကန်ရေပြင်တွင် ရွက်လှေဖြူဖြူလေးများ မျောပါနေသည်ကောင်းကင်ပြာတွင်မူ စွန်ကလေးနှစ်ကောင်က ဘဠိမိုမြိမ် ဝဲနေသည်။

နေသော စွန်လေးများကို ထားထားသည် အားကျစိတ်နှင့် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ လူမဖြစ်ဘဲ စွန်သာဖြစ်ခဲ့လျှင် အခု သူ သောကကို ခံစားရမည် မဟုတ်ပေ။ အရင်တုန်းက ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲကို အသေအချာ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုသိပြီ။

'ထားထားကို တကယ်ချစ်ပါတယ်ကွယ်'

'ထားထား ယုံပါတယ်'

'ထားထားရော ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား'

'ကိုဟာ ထားထားရဲ့ အချစ်ဦးမို့ အချစ်ဆုံးပါ'

'ဒီလိုဆိုရင်'

'ဒါပေမဲ့ ကို ထားထားဆီ မလာပါနဲ့တော့'

'ဘာပြောတယ်'

ခော်လှိုင်မြင့်သည် ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်လိုက်မိသည်။ ထားထား၏ လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

'ကိုရယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ အတူတူနေမှ ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို ထားထား သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ အစ်မကိုလည်း ပစ်မထားရက်ဘူး၊ နောက်ပြီး ထားထား မြန်မာပြည်ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ သူများ တိုင်းပြည်မှာ သွားမနေချင်ဘူး၊ သွားမသေချင်ဘူး၊ ကိုနောက်ကို ထားထား မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ထားထား ကိုယ့်ပြည်မှာပဲ နေမယ်၊ ကိုယ့်မြေပေါ်မှာပဲ သေမယ်'

ထားထား၏ လက်ဖျားလေးများသည် အေးစက်နေသည်။ ထို အေးစက်နေသော လက်ချောင်းလေးများကို အချင်းချင်း တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားသဖြင့် လေးဖောင့်ကျ

သော မေးရိုးလေးသည် တင်းနေသည်။

'ထားထားရယ်၊ တကယ်ပြောတာလား'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် အက်ကွဲသောအသံကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။ သူ
ခေါ်ရာသို့ ထားထား ပါလာရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားခဲ့မိလေ
သည်။ သူ့ကို ထားထား ငြင်းဆန်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

'ကိုရယ် ထားထားကို နောက်ထပ် မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့၊ ထားထားကို
ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုရယ်၊ မုန်းတတ် မေ့တတ်အောင်လည်း
သင်ပေးပါဦး'

'ထားထားရယ် တစ်ကယ်ပဲလား'

သူ့စာ ထပ်ပြီး မေးလိုက်မိပြန်သည်။ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်ဟူသော
အသိက သူ့ရင်ကို သွက်သွက်ကြီး ခါသွားစေလေသည်။ သူ့ မျက်ဝန်းများ
သည် နီကျင်လာပြီး လည်ချောင်းဝတွင်တစ်ဆို့နေသည်။ သူသည် ကြေ
ကြေ ကွဲကွဲ ညည်းလိုက်မိရင်း ထားထားကို ရုတ်တရက် သိမ်းဖက်လိုက်ပြီး
တရှိုက်မက်မက် နှမ်းလိုက်မိသည်။

မငိုဘူးဟု တင်းထားသော ထားထားသည် ရုတ်တရက် ပျော့ခွေသွား
သည်။ မျက်ရည်ပူများ ဒလဟော ကျလာပြီး တရှိုက်ငင်ငင် ဖြစ်လာသည်။
ထို့နောက် သူ့လည်ပင်းကိုဖက်ကာ သူ့ပါးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်
ဆုံးအကြိမ်နှစ်ပြီး ဗလုံးဗထွေး ငိုသံလေးနှင့်ပြောလေသည်။

'ကိုရယ် သွားပါတော့၊ မြန်မြန်သွားပါတော့၊ ထားထားကို မေ့လိုက်
ပါတော့၊ ထားထားကိုလည်း အတိတ်မေ့စေတဲ့ ဆေးတွေ ပေးခဲ့ပါတော့'

* * *

'သူ့ကို ငါ အတည်ကြံတာပါ အောင်ကိုရာ၊ ငါ တကယ် ချစ်တာပါ'
ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး
ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသော အောင်ကို၏မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့်
ခင်မလတ်တို့ အိမ်ရှေ့မှ ရွက်လှပန်းများကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

'မင်း ငါ့ကို မယုံဘူးလား'

'အေး... မယုံဘူး၊ မင်းတို့ ပြေလည်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး တစ်လ
မကြာဘူး၊ ကွဲကြတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ထားထားကိုလည်း မနေ
ကပဲ တွေ့လိုက်တယ်၊ သိပ်ညှိုးတာပဲ၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် သက်ပြင်းချရင်း ထားထားတို့အိပ်ခန်းလေးကို စူး
စိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ထားထား၏ အရိပ်ကလေးကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်
ဟန် ရှိသော်လည်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်မလာပေ။

'ငါ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်တယ်ကွာ၊ ဟို
မှာလည်း အလုပ်က အဆင်သင့်ပဲ'

'အင်း ဒီတော့'

'ထားထားကို ငါက လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ သူက မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊
ပြဿနာ အရင်းအမြစ်ကတော့ ဒါပါပဲကွာ၊ နောက်ပြီး ဖလော်ရာလေ၊ မင်း
သိတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကျောင်းကပဲ၊ ငါ့အိမ်က သူနဲ့ သဘောတူ
ဆယ်ကွ၊ တစ်နေ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ကားနဲ့သွားတာ ထားထားက လှမ်း
တွေ့လိုက်တယ်၊ အဲဒါကိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်'

ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ဒါ သူ့အလွန်လား'

အောင်ကိုသည် ပဲကြီးလှော် တစ်စေ့ကို တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားလိုက်
ပြီး ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလေသည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်ကို သူ့နဂါးကတည်းက
ယုံခဲ့ပေ။ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိသူ ခင်မင်စရာ ကောင်းသူအဖြစ်

သတ်မှတ်ထားသော်လည်း လူတန်းစားမတူသောအခါ ခံယူချက်ချင်းလည်း ကွဲပြားသွားရတတ်သည်။

ထားထားကို တမ်းတမ်းစွဲစွဲ ကြိုက်နေသော်လည်း သူ့ လူတန်းစားကို ပစ်ပယ်ပြီး ထားထားနှင့် လက်တွဲလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်မိခဲ့ပေ။ သူ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အမြင့်မှဆွဲခေါ်လိုသော မေတ္တာဖြစ်သည်။ အောက်သို့ ဆင်းပြီး တွဲလိုသော မေတ္တာမျိုး မဟုတ်ဟု အောင်ကို ယူဆခဲ့သည်။

'သူ့ အလွန်လို့ မပြောပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖလော်ရာကို ငါ လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း ရှင်းပြပြီးပါပြီ'

'သူက လက်ခံလား'

'လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နောက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့ အဖေနဲ့ သူ့အစ်မကို သိပ်ချစ်တာ၊ မထားခဲ့နိုင်ဘူးတဲ့။ ငါကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်ခေါ်နိုင်ပါ့မလဲ'

သည်တစ်ခါတော့ သက်ပြင်းချရသူက အောင်ကို ဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပေ။

'မင်း ဒီလိုထွက်ဖို့ စဉ်းစားထားတာတော့ ကြာရောပေါ့'

'အင်း.. . ဆိုပါတော့'

'ဒါဆိုရင် သူလိုက်နိုင် မလိုက်နိုင် စဉ်းစားခဲ့ဖို့တော့ ကောင်းတယ်ကွာ ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်လာတာပေါ့'

'ငါက ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ငါ့နောက်လိုက်မှာပဲလို့ တွက်ထားတာကိုး'

'အဲဒါ မင်းမှားတာပေါ့။ သူ့အဖေနဲ့ ဒုက္ခိတ အစ်မကို သူ့ဘယ်ပစ်ထားခဲ့နိုင်မှာလဲ။ မင်းလည်း သူ့နေရာကနေ ခဏလေးဝင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါလား'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပဲလှော်ခွံလေးများကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခွာနေသည်။

သူ့ရှေ့တွင်ချထားသော ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လေးမှာကား အေးစက၍ပင် နေချေပြီ။ မည်သူမျှ ကောက်ယူ၍ မသောက်မိကြချေ။

'မင်း ပြန်လာမှာလား'

'အခြေအနေအရပ်၊ ငါးနှစ်ပြည့်ရင် ဟိုမှာ နိုင်ငံသားခံယူလို့ရတယ်'

'မင်း ပြန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ၊ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်ဆိုတာ ငါ့မှာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ အတ္တသမားပဲကွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ချစ်တာပဲ။ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားချင်တာပဲ။ ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်တာပဲ။ တိုင်းပြည်ကြီး ချစ်လိုက်တာဆိုပြီး မြေကြီးကို ကုန်းဖက်ပြီး ဆမင်းကြမ်း စားနေရမှာလား'

အိမ်တံခါးဝတွင် ထားထား၏အစ်မ လှလှ ပေါ်လာသည်။ လှမ်းသားသော ငရုတ်သီးခြောက်ဗန်းကလေးကို ထွက်ပြီးသိမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထိုင်နေသော အောင်ကိုနှင့် ဇော်လှိုင်မြင့်တို့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်သွားသည်။

ဇော်လှိုင်မြင့်ကို ထားထား ပြဖူး၍ သူ့သိနေ သည်။ သူ့သိမကို ကြိုက်နေသော အင်ဂျင်နီယာလေးအဖြစ် သိထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့နဲ့ခဲ့သော တစ်လအတွင်း သူ့သိမက ပြန်ကြိုက်ခဲ့သည်ကိုရော ပြန်ပြီး ခွဲသွားကြသည်ကိုပါ သူမသိလိုက်ရှာပေ။

'ငါတို့ အိမ်ထောင်ဟာ ဆင်းရဲသားအိမ်ထောင် ဆိုပါတော့ကွာ၊ ငါ့ဖေကြီးက သူ့ရသမျှ လခလေးနဲ့ ငါ့ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ချီးချီးပေးခဲ့'

သင်ပေးခဲ့တယ်။ ကဲ . . . ငါ့ဆရာဝန်ဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့မှ အဖေ့
နေရာတာ ဆင်းရဲလိုက်တာဆိုပြီး ယောက္ခမအိမ် လိုက်သွားရင် ငါတရား
ပါ့မလား'

'ဘယ်တရား . . . ဟာ အောင်ကို မင်း မင်း ခွက်စောင်း ခုတ်တာပဲ
တဟားဟား ထရယ်သော အောင်ကိုကို ဖော်လှိုင်မြင့်က တွန်းလိုက်
သည်။ နာသာခံခက်နှင့် ကျွဲမြီးတိုသွားလေသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ
သည့်အတွက် ပဲလှော်များကိုသာ တကျွတ်ကျွတ် ကောက်ဝါးပြီး အေးစက်
နေသော ရေခွေးကြမ်းကို မော့ချလိုက်သည်။

'အေးလေ . . . စဉ်းစားဦးပေါ့ကွာ၊ ထားထားကရော၊ မင်းကို မသွား
ပါနဲ့လို့ မပြောဘူးလား'

'မပြောဘူးကွ၊ မြန်မြန်သွားပါတဲ့၊ သူ့ကိုလည်း မေ့လိုက်ပါတဲ့ သူက
လည်း မေ့နိုင်အောင် မေ့ဆေးပေးခဲ့ပါတဲ့၊ ငါ . . . ငါ စိတ်မကောင်းပါ
ဘူးကွာ'

ဖော်လှိုင်မြင့်သည် ထားထားကို တွေ့ရနိုးနှင့် သူတို့အိမ်ဝကို စူးစိုက်ပြီး
ကြည့်နေမိသည်။ အရိပ်အယောင်လေးကိုပင် ထပ်မမြင်ရတော့ပေ။ သူ
ရောက်နေမှန်း သိသဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထားထား
၏ အရိပ်ကလေးကိုပင် မတွေ့ရသော်လည်း ကတုန်ကယင်နှင့် မျက်ရည်
ရစ်ပဲနေရှာမည်ကို တွေးပြီးသိနေလေသည်။

'မင်း အကြံမပေးတတ်တော့ဘူးလားကွာ'

'ငါ ဘာအကြံပေးရမှာလဲ၊ မင်းကို မသွားပါနဲ့ကွာလို့ ပြောတော့ပေ
မင်းက လက်ခံမှာမို့လား၊ ကိုယ်တိုင်းပြည်နဲ့ ကိုယ့်မိသားစု ကိုယ်ချစ်တဲ့သူထံ
ရော၊ မချစ်နဲ့ လိုက်သွားလို့များ ပြောစေချင်သေးလား ဟင်၊ တကယ်
တကယ်တော့ ငါ့ပယောဂပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် နဂိုကတည်းက မဆုံဆည်း

ခဲ့ကြရင် ကောင်းမှာ'

'သူက ဒီလိုပဲ ပြောတယ်'

ဖော်လှိုင်မြင့်သည် အိမ်ပေါက်ဝတွင် ပေါ်လာပြန်သည့် ထားထား၏
အဖေ ဦးအုံးကျော်ကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။ ဆံပင်များ ကွက်တိ ကွက်
ကျားဖြူကာ ခါးလည်း မသိမသာကိုင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်
ခြင်းတောင်းတစ်ခု ကိုင်ထားသည်။ အမှိုက်ခြင်းတောင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။
အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး လမ်းထိပ်အမှိုက်ပုံသို့ တလှုပ်လှုပ် လျှောက်သွားလေ
သည်။

'ဟော . . . အစ်ကိုလှိုင်မြင့်၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ'

ညီအောင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည်။

'အတော်လေးတောင်ကြာပြီ၊ မင်း လျှောက်လည်နေတာလား'

'မလည်ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ စာမေးပွဲနီးလို့ အဖေက အချိန်အားတိုင်း
တုတ်မိုးပြီး စာကျက်ခိုင်းနေတာ၊ အခု မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံက ပြန်လာတာ၊
ဟိုတက်အိမ်က ကိုနိုင်အစ်ကိုကြီး ကိုမောင်လေ ဒဏ်ရာရလို့ အခုတော့
တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာပါပြီ၊ သွေးလိုလို့ ကျွန်တော်တောင် သွေးလှူရ
သေးတယ်၊ အဘွားရေ ကျွန်တော် မတိုးတို့နဲ့အတူ ပြန်လာတာ သိလား
ဟား . . . ဟား'

ညီအောင်သည် သူ့ဟန်အတိုင်း ရှင်ပျံစွာ ရယ်နေသည်။ ဖော်လှိုင်မြင့်
သည် အလိုက်အထိုက် ပြုံးနေသော်လည်း ညီအောင် ဘာတွေ ပြောနေ
သနည်း။ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့် စိတ်ပျံ့လွင့်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထားထားကို ဖလော်ရာနေရာတွင် သွင်းကြည့်လိုက်
မိသည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ ဖလော်ရာလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ထားထား၏ကိုယ်
ထဲ စိမ့်ဝင်သွားစေချင်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေခံချင်းကိုက မတူပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်သင့်တာ ကတော့ မင်းနဲ့ အဆင့်အတန်းတူ၊ ခံယူချက်တူတဲ့ ဖလော်ရာနဲ့ ယူဖို့ပဲ’
 ‘တော်စမ်းပါကွာ၊ သူ့ကိုမှ ငါမကြိုက်တာ’
 ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ရေနှေးပန်းကန်ကို ကောက်ပြီး မော့ချလိုက်သည်။ အသစ်ဖြည့်ထားသော ရေနှေးဖြစ်သဖြင့် ပူနေသည်။ ကမန်းကတန်း ထွေးထုတ်လိုက်သော်လည်း အချိန် မမီတော့ ပေ။ လျှာတစ်ပြင်လုံး ပူကျက်သွားလေသည်။ ထိုတစ်ခဏလေးတွင်ပင် ‘ထားထား မီးတွေ မျှမိတယ် ထင်တယ်၊ ရင်ထဲက ပူလိုက်တာ’ ဟု ငိုမဲ့မဲ့ လေး၊ ပြောခဲ့သော သူ့စကားကို ကြားယောင်နေမိသေး လေသည်။

* * *

ဖိုးဂျင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်အေးအေး လျှောက် လာသည်။ ထွက်နေကျမို့ အိမ်က ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သော် လည်း ဘယ်ကို သွားရမည်နည်း။ ရေရေရာရာ မစဉ်းစားရသေးပေ။ သူ့ခြေထောက်များကမူ ထုံးစံအတိုင်း လေဟာပြင်ဈေးဘက်သို့ ဦးတည်လျှက်ရှိသည်။
 ‘အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတို့၊ ထမင်းဖိုးလေး ငါးပြားလောက် စွန့်ကြဲ ခဲ့ကြပါ အစ်ကိုကြီးတို့’
 အဆုတ်ရောဂါကု ဆေးရုံရှေ့အရောက်တွင် ထိုအသံကို ကြားရလေ သည်။ ခုနစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည့် ကလေးငယ်လေး ဖြစ်သည်။ ဒန်ခွက်အပိန် လေးကို ရှေ့သို့ချကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှိဦးဦးချသကဲ့သို့ မြှောက်မြှောက်ပြီး အော်နေလေသည်။ ဖိုးဂျင်သည် ဂျာကင်ဝတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ဂျာကင် အိတ်ထဲ ထည့်ထားရသည်။ လက်များ ထုံကာ အေးနေသောကြောင့် ဖြစ်

သည်။ သည်နှစ်ဆောင်းသည် ခါတိုင်းနှစ်ထက် ပိုအေးလေသည်။ ကိုနိုင် တမူ ကမ္ဘာကြီး အနည်းငယ်စောင်းသွားသောကြောင့် အာရှတိုင်းပြည်များ အအေးပိုမည် ဖြစ်သည့် အကြောင်း ဖတ်လိုက်ရသည်ဟု ပြောသည်။
 တိုင်း(မ်)လား၊ နယူးစစ်ပီ(မ်)လား၊ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်(စ်)လားတော့ ဖိုးဂျင် အသေအချာ မမှတ်မိပေ။ သူပြောတာ ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့ မသိ။ ကိုနိုင်သည် တစ်ခါတစ်ရံလည်း လူပြောသူပြောနှင့် ဖြီးတတ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သည်နှစ်ဆောင်းတွင်း အအေးပိုသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ထိုသို့သော နံနက်ခင်းတွင် လမ်းဘေးမှ ကလေးငယ်သည် စုတ်ပြဲနေသော အင်္ကျီကို တစ်ထပ်တည်း ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နေပူထဲတွင် ထိုင်နေသော် လည်း အချမ်းဒဏ်ကြောင့် ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ဝဲလား၊ ပွေးလား၊ ဘာတွေလည်းတော့ မသိ။ ညှင်းလို အဖြူစက်တွေ ကိုလည်း မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့ရသေးသည်။
 ‘ထမင်းဖိုးလေး ငါးပြားလောက်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်’
 ဖိုးဂျင်သည် အိတ်ထဲ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကြွေဆို၍ မတ်စေ တစ်စေသာ ရှိလေသည်။ အတန်ငယ် နှမြောသော်လည်း သူ့ကို မော့ကြည့် နေသော မျက်လုံးလေးများကို ကြည့်မိသောအခါ တစ်မတ်လုံး ခွက်ထဲသို့ ဖစ်ထည့်လိုက်လေသည်။
 သူထွက်လာသောအခါမှ ကလေးငယ်သည် ခွက်ကလေးကို လှမ်း ဆွဲပြီး ငုံ့ကြည့်နေသေးသည်။
 ‘အို . . . အို . . . အေး အိပ်ပါဆို၊ ငါးပြားလောက်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်’
 မီးပျံင့်မှ ဖြတ်ကူးမည်ပြုစဉ် ဖိုးဂျင် ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြန်သည်။ မိခင် သည် သားငယ်ကို တေးဆို၍သိပ်ရင်း ပိုက်ဆံတောင်းနေသည်။ သားဒဏ်၊ သမီးလားတော့ မသိရချေ။ အဝတ်များ ထွေးပိုက်ထားသော ကလေးငယ်

လေးသည် သုံးလေးလခန့်မျှသာ ရှိဦးမည် ထင်ရသည်။ အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် နက်မှောင်သောဆံပင်လေးများသည် တွေးအိနေသည်။ သူ့မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှနေပြီး အပြင်လောကကြီးကို စူးစမ်းသလို လှမ်းပြီးကြည့်နေလေသည်။

‘ဟင်၊’

ဖိုးဂျင်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ကလေးငယ်လေးကို တဖပ်ဖပ်ပုတ်နေသောမိခင်၏ လက်တွင် လက်ချောင်းလေးများ မရှိတော့ပေ။ မျက်နှာသည်လည်း ထူအမ်းပွယောင်းလျက်ရှိသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် နောက်တစ်ဦးကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူကတော့ လက်နှင့် ခြေထောက်များကို အဝတ်များနှင့် ပတ်ထားလေသည်။ ထို့နောက် ခွဲချွဲပျစ်ပျစ် အော်လျက်ရှိသည်။

ဖိုးဂျင် အိတ်ထဲသို့ စမ်းပြန်သည်။ အကြွေလုံးဝ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး လမ်းကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဖြတ်ကူးလိုက်လေသည်။

ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီရှည်၊ ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့် ဆံပင်ကုပ်ဝဲနေသော ဖိုးဂျင်သည် မြန်မာတစ်ယောက်နှင့် မတူပေ။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရင်အုပ်ကျယ်သောကြောင့် အသားလေး မမည်းလျှင် နိုင်ငံခြားဇာတ်လိုက်နှင့်ပင် တူနိုင်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မထင်တထင် လိမ်းထားသည့် သနပ်ခါးနှင့် လက်သည်းရှည်ကြီးများကြောင့် ပျက်သွားသည်။ ဖိုးဂျင်ကမူ သနပ်ခါးနှင့် လက်သည်းကြောင့် ပိုပြီးကြည့် ကောင်းနေသည်ဟုပင် ထင်နေလေသည်။

လေဟာပြင်ဈေးသည်ကား ထုံးစံအတိုင်း စည်ကားလျက်ရှိသည်။

လဆန်းစ ဖြစ်သဖြင့် လူပို၍ ရှုပ်လေသည်။ ‘ကဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ လေဟာပြင် ထိုင်းဈေးခင်ဗျ၊ လမ်းသုံးဆယ် ဒီကဆင်း’

နံပါတ် ၁၂ ကား အတွင်းမှ စပယ်ယာ၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဖိုးဂျင်သည် တစ်ဦးတည်းပြီးရင်း ဈေးထဲကွေ့ဝင်ခဲ့သည်။ သူတို့ပြောသည်မှာလည်း ဟုတ်သလိုလိုပင် တစ်ဈေးလုံး ထိုင်းပစ္စည်းနှင့် ပြည့်နေသည်။ ထိုင်းတွေ ဘယ်လောက် ခေတ်ထနေသလဲ မပြောတတ်ချေ။ မြန်မာပြည်တွင် ခိုက်သော ဆီးသီးကြီးများကိုပင် ထိုင်းဆီးသီး၊ ရှိချည်က ထိုင်းချိုချည်၊ ကိတ်မုန့်က ထိုင်းကိတ်မုန့်၊ ခေါက်ဆွဲက ထိုင်းခေါက်ဆွဲ၊ ဟင်းချိုက ထိုင်းဟင်းချို၊ နောက်မကြာမီ ထိုင်းမုန့်ဟင်းခါး၊ ထိုင်မုန့်လက်ကောက်၊ ထိုင်းကောက်ညှင်းပေါင်းတွေများ ပေါ်လာဦးမည်လားတော့ မပြောတတ်ချေ။

ဈေးအတွင်း ရောက်သောအခါ သူသည် သွားနေကျ သူ့သူငယ်ချင်း ဆိုင်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

‘တီးဆက်တစ်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဆိုတော့ အကျိုးနည်း၊ ငါတို့ နှစ်လခါ ရှိတယ်၊ အဲဒါ တစ်စုံဝယ်ချင်ရင် နှစ်လ လုံးဝအတတ်ခံရမယ်’

‘ဘာဖြစ်တုန်းကွ၊ ဝယ်သာဝယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီကော်ဖီကရားထဲကို ဘုံပိုင်က ရေထည့်၊ နို့ကရားထဲကို သောက်ရေအိုးထဲက ခပ်ထည့်၊ နှစ်လလုံးလုံး ငွဲ့ငွဲ့ပြီး သောက်ကြပေါ့’

‘မင်း ဘိုးအေမပဲ’

ဖိုးဂျင် ပြုံးမိပြန်သည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရင်း ဆိုင်ခန်းများပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆွယ်တာရောင်စုံများကို ငေးကြည့်လာသည်။ တစ်သည်ကို နှစ်ရာငါးဆယ်အောက်ထစ် ရှိပေမည်။ ခုနတုန်းကလူတွေ ပြောသလို

ဆိုလျှင် ဆွယ်တာတစ်ထည်ဝတ်ပြီး တစ်လလုံး အငတ်ခံရဦးမည်ဖြစ်၏။

‘ဖျံမကွ၊ သိပ်လည်တာ’

‘ဘယ်ဖျံပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ဖျံနိုင်မှာလဲကွာ’

‘သူကတစ်မျိုး မထိတထိပဲ၊ ဒီထက်ပိုမရဘူး၊ ကိုသက်တောင် အကျီစလုံချည်စတွေသာ ပါသွားတယ်၊ ဘာမှ မရလိုက်ဘူးတဲ့ကွ၊ တကယ်ဖျံမ’

ဆွယ်တာများကို ငေးကြည့်နေသော ဖိုးဂျင်သည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် သူ့ကဲ့သို့ပင် ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီနှင့် လှသုံးဦး ရပ်နေသည်။ သူတို့ပြောနေသော အကြောင်းအရာကို ဖိုးဂျင် စိတ်ဝင်စားသည်။ သူတို့ပြောသည့် ဖျံမကို သိချင်လာသည်။ သည်ခေတ်တွင် သည်လို မိန်းကလေးတွေ ပေါ်သည်။ သူတို့ ဘယ်လောက်လည်သလဲ။ ဖိုးဂျင်တို့ကရော ဘယ်လောက်လည်သလဲ။ စိန်ခေါ်ချင်သော စိတ်ကလေးလည်း ဝင်လာ သည်။

‘ရုပ်ကတော့ ဖြူးတယ် ဆရာ’

‘အေးပေါ့၊ အဲဒီရုပ်ပဲ ပြစားနေတာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ထိမယ်’

သူတို့ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်သော ဖိုးဂျင်သည် ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်ကာ သွေးလှည့်ပတ်မှုသည် ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ခင်မလတ်။ ဖိုးဂျင်၏တစ်ဦးတည်းသောအစ်မ ခင်မလတ်သည် သူ့ကို မျက်လုံးကြီး အပြူးသားနှင့် ငေးကြည့်နေသော ဖိုးဂျင်ကို လုံးဝ သတိမမူမိဘဲ ခြင်းတောင်းလေးဆွဲကာ ကြွကြွရွရွလေး လျှောက်သွားလေသည်။

* * *

‘အမေ၊ အမေ့သမီး ကြည့်ပြောဦး’

‘ဟဲ့ . . .ဘာဖြစ်လို့လဲ’

နဂိုအသားမည်းသော ဖိုးဂျင်၏မျက်နှာသည် ပြာနေသည်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟိုဟာ ဖြစ်လိမ့်မယ် သိလား၊ ဟင်း . . . ဒီလိုပုံနဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ အဲဒါဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟင်း’

‘အလိုလေး . . .ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဒေါ်ကျော့သည် လက်ထဲမှ ဆန်ဗန်းကြီးကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ရင်က ဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ မျက်လုံးလည်း ပြာသွားသည်။ ကျော်မကောင်းကြားမကောင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟု ခိတ်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။

‘ဈေးထဲမှာ သူ့ကို ပြောနေကြတယ် အမေ၊ ဖျံမတဲ့၊ အလည်မတဲ့၊ ယောက်ျားတွေကို နှပ်စားနေတာတဲ့၊ ဒီလို ဒီလို ဈေးထဲရောက်တော့ သူတို့ဟာ သူတို့ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ မသိဘူး’

ဖိုးဂျင်သည် အကြီးအကျယ်ပျက်သွားသော သူ့အမေ၏ မျက်နှာကို တွေ့သောအခါမှ အသံကိုထိန်းလိုက်သည်။ မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်ကာ လေသံအေးအေးနှင့် ရှင်းပြရန် ကြိုးစားလေသည်။ တစ်ဦးတည်း ကျိတ်မှိတ်ပြီး ရှက်ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ အမေ့ကို ခွဲပေးလိုက်ရ၍ ရင်ထဲတွင် အတန်ငယ် ပေါ့သွားသည်။

‘ပြောဦး အမေ၊ သူ့ကို ကြည့်ပြောဦး’

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပြီးသောအခါ ဖိုးဂျင်သည် ခြေပစ် လက်ပစ်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ သူတို့ သားအမိ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ငိုငိုနေမိကြသည်။ ရင်ထဲတွင် ကရုဏာ ဒေါသက ဝင်နေနေ လောင်ကျွမ်းနေလေသည်။

'ဟော. . ပြန်လာပြီထင်တယ်'

တံခါးတွန်းဖွင့်သံနှင့်အတူ ပေါ့ပါးသော ခြေသံဖွဖွလေးကို ကြားရလေသည်။ စနေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် နေ့တစ်ဝက် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခါတိုင်း စနေနေ့များတွင် ခင်မလတ် ရုံးစောစောဆင်းသော်လည်း အိမ်သို့ စောစောပြန်လေ့မရှိပေ။ သွားစရာ၊ လာစရာ၊ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာ အကြောင်း အမျိုးမျိုး ရှိနေတတ်သဖြင့် သုံးနာရီ လေးနာရီမှပင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တတ်သည်။ သည်နေ့တော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ စောစောစီးစီး ပြန်လာသည်။

'အား. . နေက ပူလိုက်တာ တအားပဲ'

ခင်မလတ်သည် နောက်ဖေးသို့ တန်းဝင်လာပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေပြည့်ပြည့်တစ်ခွက် ခပ်လိုက်လေသည်။ ရေကို မော့သောက်ရင်းမှ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ငိုနေကြသော အမေနှင့် ဖိုးဂျင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ထင်သွားသည်။

'ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဟင်'

အမေသည် ခင်မလတ်ကို ဒေါသငွေငွေနှင့် လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဖိုးဂျင်ကမူ ဆန်ဗန်းထဲရှိ စပါးလုံးညိုညိုလေးများကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။ အမေသည် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ငိုသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

'ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ညည်းသိရဲ့လား၊ မိရွှေလတ်ရဲ့ ဟင် ညည်းကိုယ်ညည်း သိရဲ့လား'

'သမီးက ဘာဖြစ်လို့၊ ဘာကို သိရမှာလဲ'

ခင်မလတ်သည် ရုတ်တရက်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြန်ပြောသည်။ မြေမကလေးလို ရှူးခဲနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပါးပျဉ်း ထောင်လာ

သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

'အစ်မကို ဘာတွေပြောနေကြသလဲ၊ သိရဲ့လား'

'ဘယ်သူက ပြောတာလဲ၊ ဘာပြောတာလဲ'

'ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး၊ ဈေးထဲက ငနာတွေပဲ၊ ဖျံမတုံး၊ အလည်မတုံး၊ ရုပ်ကလေးပြုပြီး စားနေတာတုံး သိရဲ့လား၊ ဟင်း သိရဲ့လား၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ'

'အောင်မာ. . သူတို့က'

'အင်း. . သူတို့က ပြောနေကြတာပဲ၊ ကိုသက်ဆီကလည်း မြူချသွားသတဲ့၊ ကဲ. . ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ကိုသက်ဆိုတာ ဘယ်က အကောင်တုန်း'

ဖိုးဂျင်သည် စားပွဲပိုင်းလေးကို လက်သီးနှင့် တအားထုလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့နေပြီး မျက်လုံးကြီး နီနေသည်။ သူ့များနှမကို စခဲ၊ ပြောင်ခဲ၊ နောက်ခဲဖူးသော်လည်း ကိုယ့်နှမကိုတော့ ဘယ်သူမှ မစစေချင်၊ နောက်စေချင်ပေ။ ရွှေစင်ဆယ်တင်း လဲမရသော ဣန္ဒြေရှင်ကလေးသာ ခြစ်စေချင်သည်။ ခုလို ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားခဲ့ရသောအခါတွင်ကား မချီအောင် နာနေမိသည်။

'ညည်းနာမည်က ကြီးလှပါလား မိရွှေလတ်ရယ်'

အမေသည် တုန်ယင်စွာပြောရင်း မျက်လုံးများ စီးကျလာလေသည်။

ခင်မလတ်သည် ရုတ်တရက် အစွယ်ချ မလိုက်ရသော မြွေကလေးလို ဖြစ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ ဖိုးဂျင်၏ မျက်နှာထားကို ကြည့်ရုံနှင့် သူ အမှန်တကယ် ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ အမေမျက်ရည်တို့ မြင်ရသောအခါ၌ ထိမထင်သော ပေတေတေ စိတ်ကလေးက ငုပ်လျှိုးသွားလေသည်။ ယခင် တစ်ပတ်လောက် ကတည်းက မကြာခဏ အတွေး

ထဲ ဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသော အမှန်တရားကို သိမြင်စိတ်က ဆုတက်လာလေသည်။ ဖောဇာများ၊ တက်ထရွန်များ၊ လေယာဉ်မောင်စများသည် ဘူနာမည်ကို ရေခဲမျောစေခဲ့လေပြီ။

‘အစ်မ ဒီလိုပုံသာ ဆက်သွားရင် ငါ တစ်နေ့နေ့ လူသတ်မှုကျူးလွန်လိမ့်မယ်။ သိလား၊’

‘အဲဒါ... နင်က ဘယ်သူ့ကို သတ်မှာလဲ’

‘နင့်ကိုလည်း သတ်မယ်။ အဲဒီနေ့တွေကိုလည်း သတ်မယ်’

ဖိုးကျင်သည် အစ်မကို နင်လုံး ငါလုံး ရိုက်ကာ ပြောရင်း စားပွဲခိုင်းလေးကို လက်သီးနှင့် တအားထုလိုက်ပြန်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော အမေ၏ဆေးလိပ်ခွက် သံပန်းကန်ပြားသည် အပေါ်သို့မြောက်တက်ပြီး အဖိတ်ဖိတ်အစင်စင် ပြန်ကျလာသည်။ ဆေးလိပ်ပြာများသည် လေထဲတွင် လွင့်သွားပြီး သောက်လက်စ ဆေးပေါလိပ်တိုသည် မီးဖိုအောက်သို့ လိမ့်ဝင်သွားသည်။

ခင်မလတ်သည် ပင့်သက်ရိုက်ရင်း ဖိုးကျင်၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဒီမှာ ဖိုးကျင်၊ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ ငါက ကာယကံရှင်ပါ။ ဒီလို အပြောခံတာကို နင့်ထက် ငါက ပိုနာတာပေါ့။ ဘယ်သူက ဒီလို အပြောခံချင်မှာလဲ။’
‘ဒါဖြင့် ဘာလို့...’

‘အေး ဒီလိုနေမိတာ၊ ဒီလို အပြောခံရလိမ့်မယ်လို့ လေးလေးနက်နက် မတွေးမိခဲ့လို့ပဲ။ ငါ ဘယ်လောက်အလှကြိုက်သလဲ၊ နင်သိတယ်။ လခလေးက တစ်ပဲခြောက်ပြား၊ မောင်ခိုဈေးကြီးက ဟည်းထနေတယ်။ ဝယ်ချင်စရာ ဝတ်ချင်စရာတွေ အများကြီး ဝယ်နေ ဝတ်နေတဲ့ လူတွေကလည်း ဝယ်ကြ ဝတ်ကြ၊ ပကြ လွှားကြ၊ သူများဝတ်တော့ ငါ ဝတ်ချင်တာပဲ။ ဒီတော့ ငါ

ကို လက်ဆောင်ပေးရင် ငါယူမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ခေ့စေ့ကြည့်စမ်း ဖိုးကျင်၊ ဒီနေ့ထိ ငါ မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းသေးဘူး၊ အဲဒါကို နင်သိထား၊ အေး... ထားပါတော့၊ ငါ နေပုံထိုင်ပုံ မှားခဲ့တယ်။ အမှားရှိရင် အမှန်ရှိရမယ်။ ကဲ ငါပြင်မယ်’

ဖိုးကျင်သည် သူ့အစ်မကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မော်ပြီးကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့အစ်မသည် တစ်သက်လုံး ခေါင်းမာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပေပေတေတေနှင့် တစ္ဆတ်ထိုး လုပ်တတ်သည်။ သူမန်သည်ထင်လျှင် မည်သူမှ တားမရပေ။ ယခုလည်း စကားအခြေအတင်နှင့် ရန်ဖြစ်ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသော်လည်း ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အစ်မကို ဒီလောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတတ်လိမ့်မည် မြင်တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ပေ။

‘အမေရော ကျေနပ်ပြီလား၊ သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ပါ့မယ်။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ဆူးနဲ့ဖက်လိုပဲလို့ အမေပြောခဲ့တာ သမီး နားလည်ပါပြီ’

ဒေါ်ကျော့သည် ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားပြီး မျက်ရည်များကျလာပြန်သည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ အိုင်နေသောကြောင့် မတ်တတ်ကလေးရုပ်နေသော ခင်မလတ်ကို ခပ်ဝါးဝါးသာ တွေ့ရလေသည်။ ခင်မလတ်သည် ဖိုးကျင်နှင့်မတူ၊ စိတ်ထက်သည်။ အစွဲအမှတ်ကြီးသည်။ ပြောလျှင် ပြောသည့် အတိုင်း လုပ်တတ်သည်ကို ဝမ်းနှင့်လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရသော အမေက ကောင်းစွာသိလေသည်။

သူတို့သားအမိ သုံးဦးစလုံး ဘာစကားမျှ ဆက်မဆိုဘဲ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် နွေးထွေးသော ခေတ္တအရိပ် အယောင်လေးက မီးဖိုခန်းလေးထဲတွင် ဖျံလွင့်လာဟန်ရှိသည်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော အမေနှင့် မောင်၏မျက်လုံးအစုံကို ရဲဝံ့စွာ
 ရင်ဆိုင်ရင်း ခင်မလတ်သည် ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လိုက်မိသည်။ သုံး
 ယောက် စလုံး၏ ရင်ထဲတွင် နာနာကျင်ကျင်ကလေး ဖြစ်နေလေသည်။
 ထိုနေ့ညက သူတို့သုံးဦးလုံး စောစောအိပ်ရာဝင်ကြသော်လည်း ညဦး
 နက်မှ အိပ်ပျော်ကြလေသည်။

* * *

‘ဇော်ဇော် မေးလိုက်လေ၊ ကိုကိုမောင် နေကောင်းပြီလားလို့ ဘာစား
 ချင်သလဲလို့’

ဦးလူလှသည် အသားအရေ ပြန့်ပြီးပြည့်လာသော သားကြီးကို ငုံ့ကြည့်
 နေသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ဦးလူလှထက် ဆံဖင်ပိုသန်ကာ နှုတ်ခမ်း
 ပါးသည်က လွဲ၍ ဦးလူလှနှင့် တူလေသည်။ မောင်မောင်နိုင်သည် အမေတူ
 ဖြစ်၍ မောင်မောင်ကြီးသည် အဖေတူ ဖြစ်သည်။

‘တိုတိုမောင် နေကောင်းပြီလား’

‘အေး.. .ကောင်းပါပြီကွာ’

ဇော်ဇော်သည် ခုံလေးပေါ်တက်၍ မတ်တတ်ရပ်ရင်း မောင်မောင်ကြီး
 ၏ ပါးပြင်ကို လက်ကလေးနှင့်လှမ်းပြီး စမ်းသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ဇော်ဇော်၏ လက်ကလေးကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး
 ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

‘တိုတိုမောင် အနာပေါက်လို့ချို့’

‘ဒါပေါ့ကွ’

‘အကြီးကြီးလားဟင်’

‘အေးပေါ့’

‘ကျော်ကျော် ကြည့်ချင်တယ်’

‘မင်း လန့်သွားမှာပေါ့၊ ဇော်ဇော်ရ၊ ဖိုးတာကိုတောင် မပြဘူး’

‘ကိုတာက ကြီးလာရင် ချစ်ဗိုလ်ကြီး လုပ်မာ၊ ကျော်ကျော်လည်း ချစ်
 ဗိုလ်ကြီး လုပ်မှာ’

‘တော်ပါတော့ ဇော်ဇော်ရယ်၊ သားတစ်ယောက် စစ်ထဲရှိတာတောင်
 သူ့အမေ ဒီလောက်စိတ်ပူနေတာ၊ သုံးယောက် စစ်ထဲရောက်သွားရင် မင်း
 အဘွား နှလုံးရောဂါနဲ့ သေမှာပဲ’

ဦးလူလှသည် ဇော်ဇော်ကို ထိုင်ခုံပေါ်မှ ပွေ့ချလိုက်ကာပြောသည်။
 ဇော်ဇော်သည် မောင်မောင်ကြီးကို သူ့အဖေ ခေါ်သလို ကိုကိုမောင်ဟုပင်
 ခေါ်သည်။ ဖိုးတာကိုပင် သူ့အဖေကဲ့သို့ ဖိုးတာဟု သွားသွားခေါ်တတ်၍
 မကြာခဏ အခေါက်ခဲရတတ်သည်။ ဖိုးတာသည် အိမ်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍
 ခပ်ဆိုးဆိုး ဖြစ်သည်။ သူက ဦးလေးတာဟု အခေါ်ခံချင်သူ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်တော် နောက်အပတ်လောက် ဆင်းနိုင်မလား မသိဘူး၊ ဆေးရုံမှာ
 နေရတာ ပျင်းတယ်၊ အိမ်မှာရော ကျွန်တော့်ခုတင်လေး ရှိသေးရဲ့လား၊ ဖိုး
 တာ အပိုင်စီးသွားပြီလားဟင်’

‘ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဖိုးတာက အဲဒီခုတင်လေးကို အကျအနဆေးသုတ်ပြီး
 ပြုဆင်နေလေရဲ့ ကိုကိုမောင် ဆေးရုံက ဆင်းရင် အိပ်ဖို့တဲ့၊ မင်းအမေက
 လည်း မင်းကို အိမ်ခေါ်ချင်လှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့် တကယ်က ဆေးရုံမှာ
 ဝိကောင်းပါတယ်၊ အရေးအကြောင်းဆို ဒီက ချက်ချင်း ကုနိုင်တာပေါ့’

‘ကျွန်တော် နေကောင်းပါပြီ ဖေဖေရဲ့’

မောင်မောင်ကြီးသည် အပြုံးနှင့်ဖြေရင်း ဦးလူလှ ပေါင်ပေါ်မှ သူ့ကို
 ချက်တောင်မခတ် ထေးကြည့်နေသော ဇော်ဇော်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိုတ်ပြ

လိုက်သည်။ ဇော်ဇော်က ပြန်၍ လျှာထုတ်ပြလေသည်။

‘မေမေရော ဘာလို့ မလာလဲဟင်’

ဦးလူလှသည် ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ပြုံးနေသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့အမေ လာနေကျမို့ သည်တစ်ခါ ပါမလာသည်ကို ထူးဆန်းနေပုံရသည်။ ‘ဒီနေ့၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန် ဘုရားမှာ မင်းအတွက် သပြေ သက်စေ့၊ ရေသက်စေ့ ကပ်ရမယ်ဆိုပြီး ဘုရားသွားတယ်၊ ဘုရားရင်ဘတ်မှာလည်း ရွှေချရဦးမယ် တဲ့၊ ရွှေချရင် စနေသားက ချပေးရမှာမို့ မောင်နိုင် ပါသွားလေရဲ့၊ သပြေကို တော့ မင်းနဲ့ နေ့နံတူတဲ့သူက ကပ်ရမယ်ဆိုလို့ ဦးလှအောင် မိန်းမ ဒေါ်ခင်ခင် ကို ခေါ်သွားတယ်၊ ရေကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပ်ပြီး ဆုတောင်းမယ်တဲ့’

‘မေမေကတော့ လုပ်မယ်’

သားအဖ နှစ်ဦးသား ရယ်မောလိုက်ကြမိသည်။ ကွယ်ရာတွင် ရယ် သော်လည်း ရှေ့တွင်တော့ အမေကြီးကို သူတို့ မလွန်ဆန်ခဲ့ကြပေ။ ဦးလူလှ ၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ပိတ်ဖြူနှင့် ထုပ်ထားသော မတ်စေ့ သုံးစေ့ကို အမေကြီး သဘောကျ အမြဲဆောင်ထားရသည်။ မောင်မောင်ကြီးတို့ ညီ အစ်ကို တစ်စုသည်လည်း စာမေးပွဲဖြေတိုင်း အုန်းရွက်၊ သပြေရွက်၊ ညောင် ရွက်၊ ဆီးရွက်စသည်များကို အိတ်ထဲ ထည့်သွားရတတ်လေသည်။ မင်း နှင့် မတိုးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည်လည်း ညောင်ရွက်၊ ဆီးရွက်ကလေး များကို ပန်းနှင့်ဖုံးကာ ပန်ဆင်သွားရတတ်သည်။

‘အိမ်မှာရော ငွေရေး၊ ကြေးရေး အဆင်ပြေရဲ့လား ဖေဖေ’

‘ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းညီ ငနိုင်ကိုတော့ နောက်ထပ်ကလေး မမွေးနဲ့ဦး လို့ ဝမ်းနင်ပေးထားရတယ်၊ သူ့မယားနဲ့ သူ့သားကို ငါက ငှားကျွေးနေရတာ ကျ၊ ဦးလှအောင် ပြောသလိုပေါ့၊ ဦးလူလှတို့ကတော့ဗျာ မယားနှစ်ယောက် ဝန် ထမ်းနေရတယ် ဆိုတာလေ၊ တစ်ယောက်က ငါ့မယား၊ တစ်ယောက်

က သားရဲ့မယား၊ ဟား.. .ဟား.. .ဟား’

မောင်မောင်ကြီးသည် ဖခင်၏ အပြောကိုသဘောကျသွားသည်။ ပြော ယော်သာ ပြောနေသော်လည်း မောင်မောင်နိုင်သည် ဦးလူလှ၏ အချစ်တော် ဖြစ်သည်။ တားမရ ဆီးမရ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိန်းမ ယူသွားသော ကြောင့်သာ နောက်ပိုင်းတွင် မျက်နှာကြောမတည့် ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျူရှင်တွေကလည်း မယူရင် မဖြစ်ဘူးကွ၊ မစိုးရော မတိုးရော ဖိုးတာ ရော တကျူရှင်ထဲ ကျူရှင်နေကြတာ၊ ဇော်ဇော်လို ပိစိကွေးလေးကိုတောင် မင်းအမေက အိမ်ရှေ့အိမ်က ဆရာမလေးဆီမှာ ကျူရှင် ပေးချင်တယ်တဲ့၊ သူကလည်း ကျူရှင်ခေတ်ထဲမှာ လိမ့်ပါပြီ၊ ကျူရှင် ရောဂါ ထနေတာပဲကွ’

‘ဘယ် ဆရာမလေးလဲ’

‘ဟို.. .ကလေးမလေကွာ၊ ထားထား၊ သူ့အဖေက စာရေးကြီးလေ၊ ဦးမြတို့အိမ်မှာ ငှားနေတာပါရော’

‘ဪ.. .ဟုတ်သားပဲ’

ထားထားတို့ လမ်းထဲရောက်လာသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသဖြင့် မောင်မောင်ကြီး အကျွမ်းတဝင် မသိလှပေ။

‘ကျူရှင်တွေက မယူလို့ မဖြစ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဘာ ကျူရှင်မှ မယူခဲ့ပါဘူး၊ အောင်လာတာပဲ’

‘အေးပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မယူမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ကျောင်းက သင် တာနဲ့ မလုံလောက်ဘူးတဲ့၊ တစ်ယောက်က စပြီး၊ ကျူရှင်လိုက်တာ တစ်နိုင်ငံ လုံး ကျူရှင်နေတာပဲ၊ တစ်လတစ်လ ကျူရှင်ဆိုပြီး အစိတ်တန်လေးတွေ

လျှောခနဲ လျှောခနဲ ထွက်သွားတာကိုပဲ သေချာသိတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘဲ သားရေ၊ ဖေဖေတို့ကလည်း ကြီးပြီ၊ ခေတ်ကို မနည်းကြီး မျက်စိဖြူးပြီး အမိလိုက်ကြည့်နေရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ လိုက်မမိဘူး၊ ဖေဖေတို့က

ဦးတင်မောင်တို့ မေရှင်တို့ခေတ်က လူတွေ၊ သိချင်းဆိုလည်း သက်ဆေတို့ ချစ်ဒုက္ခတို့ဆို အသေအလဲ ကြိုက်တာ၊ ဒီခေတ်မှာ ကြိုက်လှရင် တင်တင်မြဲပဲ ကိုအံ့ကြီးပဲ။ မင်းညီတွေ ညီမတွေကတော့ ညီးညီးညံ့ညံ့မှ ဒေါင်ဒေါင် ဒင်ဒင် မှ မြန်မာသိချင်းတဲ့၊ ဆိုတာကလည်း မြန်မာတဲ့၊ ဖေဖေ လိုက်နားထောင် တာပဲ။ နားကြီးသာ နှစ်ဖက်လုံး ကားထွက်လာမယ်။ သိချင်းသာ ပြီးသွား ရော၊ တစ်ခါတစ်လေ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး၊ အေး... ဖေဖေကသာ နားမလည်လိုက်တာ၊ သူတို့ကို မေးကြည့်၊ သူတို့ကတော့ နားလည်တယ် ဦးလူလှသည် လေရှည်ကြီးပြောသည်။ သူသည် သားသမီးများနှင့် အရောတဝင် ဆက်ဆံလေ့ မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် သားကြီးဖြစ်သူ မောင်မောင် ကြီးကိုကား လူကြီးအရာထားကာ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပြောလေ့ရှိသည်။

‘ဆံပင်ဆိုလည်းကြည့်၊ ဖေဖေတို့တုန်းက ဆံပင်ကို ကော့စမစ်တစ်ခု တောင့်နေအောင်၊ ပြောင်နေအောင် ဖြိုးတာ၊ ဆံပင်ပေါ်မှာ ခြင်နားမိရင် နားတံ့ ခြင် ချော်လဲမယ်၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်းကွာ၊ ဆံပင်ကို ဆိမထည့်ဘူး၊ ရှည်လိုက် တာကလည်း တရားလွန်၊ ညှင်းစိုးစိုးနဲ့ ဖိုးတာ ဆိုတဲ့ကောင် ဆံပင်ညှပ်ခိုင်း တော့ ဘာပြောတယ် အောက်မှလဲ၊ ‘အာ အဖေကလည်း၊ ကေတိုရင် ဆော်မကြည့်ဘူး’ တဲ့ကွ၊ ဒီကောင့် ပါးစပ်က ထွက်တာလေ၊ ကေဆိုတာ ဆံပင်ကွ၊ ဆော်ဆိုတာ မိန်းကလေးကို ပြောတာတဲ့’

ရှုံ့မဲ့သွားသော ဦးလူလှ၏မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မောင်မောင်ကြီးသည် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ သူ စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်နေသော အချိန် ကာလများတွင် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီး၌ ပြောင်းလဲမှုတွေ တော်တော်များ နေလောက်ပေပြီ။ ထူးထူးခြားခြား လူရှင်းနေသော ညနေတွင် သားအဖ နှစ်ယောက် စကားပြော၍ ကောင်းနေသည်။

‘အဲ... ပြောရဦးမယ်၊ မစိုးနဲ့ မတိုးကရော ဘာပြောတယ် အောင်

မေလဲ၊ ဖိုးဘာဆံပင် မရှည်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီထက်တိုရင် စာကလေးခေါင်း ပြောင် သလို နေမှာပေါ့တဲ့၊ ဒီအနေကြည့်ကောင်းတယ်တဲ့၊ သူတို့ ကြည့်ကောင်း တယ်ဆိုလည်း အနေက ကုတ်ထောက်တော့မယ့်အနေ၊ ငါ့နယ်ကွာ တစ်ခု တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ခေတ်ယောက်ျားလေးတွေ ဆံပင်ညှပ်ခလည်း မကုန်တော့ပါဘူး၊ ခေါင်းလိမ်းဆီဖိုးလည်း မကုန်တော့ဘူး၊ လူတွေကသာ မှင်စာရုပ်ပေါက်တာ’

‘ဒါကတော့ ခေတ်ပဲ ဖေဖေရဲ့၊ ပြောလိုမရဘူး၊ လူကြီးနဲ့ လူငယ် ဆို တာ ဒီလိုပင်ပင်ပင် ဖြစ်နေကျပဲ၊ ဟိုးအရင် သျှောင်ထုံးခေတ်က ဗိုလ်ကေခေတ် ကို ပြောင်းတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပေါ့၊ ဗိုလ်ကေခေတ် ကနေ ဗလင် တီနိုတွေ ဘာတွေဖြစ်လာကြသေးတာ၊ ဒီကနေတစ်ခါ ဆံရှည်ဖြစ်လာပြန် ရော၊ နောက်တစ်ခေတ်မှာ သျှောင်ကြီးတွေ ပြန်မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါ ဘူး၊ အရေးကြီးတာက သူ့ရဲ့ရင်ထဲက စိတ်ကလေးပါ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ တာဝန် သိတဲ့စိတ်၊ တိုင်းပြည်ချစ်တဲ့စိတ်၊ စာကြိုးစားတဲ့စိတ် ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား ဆိုတာကိုပဲ ဆန်းစစ်ရမှာပါ၊ ခေတ်လူငယ်ဟာ ခေတ်လိုပဲ ပြင်မှာပဲ၊ ဝတ်မှာ ပဲ၊ ဖေဖေတို့ ခေတ်တုန်းကလို ဆံပင်ကို ကော့စမစ်တစ် အတောင့်နဲ့ဖိပြီး ပြားကပ်အောင် ဖြိုးသွားရင် သူ့ကို လူထူး လူဆန်းဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ ပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ လူကြီးတွေ အမြင်မှားနေတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် ပြောချင် တယ်၊ အရေး ကြီးတာကို မဆုပ်ကိုင်မိတဲ့ အပေါ်ယံ အရေးခွဲကို တိုက်ဖျက် နေတယ်၊ ဆံပင်ရှည်တိုင်း လမ်းသူရဲမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ တိုင်းပြည်မချစ်တာ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆံပင်ကြီးကို ညှပ်ပစ်လိုက်လို့ သူ့စိတ်က ချက်ချင်း မြန်မာဆန်လာရောတဲ့လား၊ အရေးကြီးတာက သူတို့ရဲ့ ခံယူချက်၊ မျိုးချစ် စိတ်၊ တိုင်းပြည်ပေါ်မှာထားတဲ့ စေတနာ၊ ဒါတွေကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် ပြပေးရမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ခံယူချက်သာ မှန်ပါစေ၊ မျိုးချစ်စိတ်သာ

ရှိပါစေ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ တိုတို၊ သျှောင်ကြီးမွေဖြစ်ဖြစ်၊ ကတုံးထားထား အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခေတ်အလျောက် ပြောင်းလဲလာနေတဲ့ အဆင်အပြင်တွေထက် သူတို့ရင်ထဲက စိတ်ဓာတ်ကို အရေးထားပြီး ပြုပြင်ဖို့လိုတယ်။ သူတို့တွေ ဆံပင်ကိုရော ကြာကြာရှည်မယ် အောက်မေ့လို့လား၊ ရိုးသွားရင် နောက်တစ်မျိုး လာမှပဲ၊ ဒီအဆင်အပြင်တွေကတော့ အမြဲပြောင်းနေမှာပဲ၊ ဆန်းသထက် ဆန်းတာကို ရှာနေကြမှာပဲ’

လေရှည်ကြီးပြောလိုက်ရသဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည်မောသွားသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှ အောင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သည်လောက် စကားအရှည်ကြီး ပြောနေသည်ကို ဆရာဝန်သိလျှင် ကြိုက်မည်မဟုတ်ပေ။ သူသည် လူကြီးနှင့် လူငယ် ပဋိပက္ခတွင် ကြားနေရာ၌ ရပ်တည်နေသည်။ လူငယ်လည်း မကတော့ ဦးလှလှတို့လို လူကြီးလည်း မမည်သေး။ ခေတ်ကို မြင်နေရသည်။ လူကြီးကိုလည်း နားလည်သည်။ လူငယ်ကိုလည်း နားလည်သည်။

‘အေး.. . ဖိုးတာကလည်း ဆံပင်ရှည်သာ ထားချင်တာ၊ စာတော့ တော်သားကွ၊ အိမ်မှာလည်း သူ့အမေကို သိပ်ကူတယ်’

‘အဲဒါပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေတို့ လုပ်သင့်တာက မင်းကို ဆံပင်ရှည် ထားခွင့်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုတံမြက်စီး လှည်းရမယ်၊ သောက်ရေအိုး ရေထည့်ရမယ် စသဖြင့်ပေါ့၊ စာမေးပွဲမှာ အဆင့်သုံးထက် အောက်မကျ စေရဘူး၊ အဲဒီထက်အောက်ကျရင် မင်းဆံပင်ကို တိုကပ်နေအောင် ညှပ်ပြစ် မယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဒီလိုဆို ဒီကောင် ပထမတောင် တန်းရသွားဦးမယ်’

‘အေး.. . ဟေး ဟုတ်တယ်၊ ဟား ဟား ဒီနည်းကောင်းတယ်ကွ၊ ဟား.. . ဟား’

ဦးလှလှသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ရယ်လိုက်သည်။ သူပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဇော်ဇော်ကပါ ဘုမသိ၊ ဘမသိ လိုက်ရယ်လေသည်။

‘ဖိုးတာနဲ့ညီအောင် ဆံပင်ရှည်တာ တူတူလောက်နေမှာပါ ဖေဖေရဲ့၊ ဒီဆံပင်များ ရှည်သလား ကိုမောင်ရာ၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီထက်ဆံပင် တိုရရင် အမွေးရိတ်ထားတဲ့ ဘဲနာလေးနဲ့ တူနေတော့မှာပေါ့’

ဖိုးတာသည် သူ့ဆံပင်ထိလာသောအခါ မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ စောစောက စကားလက်စရှိသော ဦးလှလှနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ကမူ တစ်ဦးကို တစ်ဦး လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မိကြလေသည်။

‘ဘာတွေများ သဘောကျနေကြတာလဲ’
စကားသံနှင့်အတူ အခန်းထဲ ဝင်လာသော ဦးလှအောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ညီအောင်လည်း ပါလာသည်။ လက်ထဲတွင် နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးကို ကိုင်ထားလေသည်။

‘အဘွား လုပ်ပေးလိုက်တာ ကိုမောင်ရဲ့၊ ငါးပေါင်းထုပ်တဲ့ ညီအောင်သည် ချိုင့်လေးကို ဗီရိုလေးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း မမေးမိက ဖြေလိုက်သည်။

‘မောင်မောင်ကြီးရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း’
ဦးလှအောင်သည် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်ကို ညှစ်ကိုင်ကာ ပြောသည်။ မောင်မောင်ကြီး ဒဏ်ရာရသည်ဟု ကြားသည့်နေ့က သူ့ နေရာတွင် အောင်ကိုသာဖြစ်လျှင် မည်သို့နေမည်နည်း။ စဉ်းစား၍ပင် မကြည့်ရုံချေ။ သားချင်း စာနာသောစိတ်နှင့် ထိုနေ့ညက ဦးလှအောင် အိပ်၍ပင်မပျော်ခဲ့ပေ။

* * *

‘မမလှ မစိုးတို့ အင်္ကျီရပြီလားဟင်’
‘အေး.. . အေး ခဏလေးစောင့်၊ ကြယ်သီးတပ်နေပြီ၊ တစ်လုံးပဲ လို့

တော့တယ်'

မစိုးနှင့် မတိုးသည် လှလှ၏ဘေးရှိ သင်ဖြူးဖျာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

'မတိုးအင်္ကျီတော့ပြီးပြီ ဝတ်ကြည့်ပါဦး'

လှလှသည် အင်္ကျီပုံထဲမှ ဖော့အပြာလေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သမဝါယမကပေးသော ဖော့စလေးဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် တစ်တောင့်ထွာရသည်။ ဖော့အနံ့ကြီးမို့ အင်္ကျီချုပ်လျှင် လက်စက တစ်ဝတ်စာ ရလေသည်။ လှလှတို့လည်း ရသည်။ နေ့စဉ် အပြင်ထွက်နေရသော ထားထားကို ဦးစားပေးလိုက်၍ လှလှ မရလိုက်ပေ။ မတိုးနှင့် မစိုးတို့သည်ကား တစ်တည်းသော အစကို မဲချကြသည်ဟု ဆိုသည်။ မတိုး မဲပေါက်သဖြင့် အင်္ကျီစကို မတိုး ရသည်။ ညီမျှစေရန် မစိုးကို သူ့အမေက ကိုရီးယားဖော့ အစိမ်းပြောင်လေး ဝယ်ပေးသည် ဟု ဆိုသည်။

'ကိုရီးယားဖော့ဆိုတာ ဟိုးအရင် မေမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့ဇလေထီးပိုး ဆိုတာမျိုးပဲ ထင်တယ်နော်၊ ချောကျီ ချောကျီနဲ့ ပေါ့ပေါ့လေး

'အေးဟယ်. . ဖော့ဆိုလို့သာ ဖော့လိုက်ရတယ်၊ အရင်ဖော့တွေ

လည်း နည်းနည်းမှ မတူဘူးနော်'

မစိုးနှင့် လှလှတို့ စကားကောင်းနေစဉ် မတိုးသည် သူ့အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကွက်တိဝင်သွားသောကြောင့် ကျေနပ်သွားလေသည်။

'အဲဒီအပြာလေး လှတယ်၊ တို့ရတာ အုန်းခွဲရောင်ကြီး'

'နယ်မှာဆိုရင် အင်္ကျီစရော လုံချည်စရော တစ်စုံစာပေးတယ်တဲ့ သိလား မမလှ၊ မစိုးတို့မြို့က သမဝါယမတွေကသာ မပေးတာ'

'အဲဒီ ကိုရီးယားဖော့ အဆင်ဆန်းဆန်းလေးတွေလည်း အညာမှာ တစ်စုံစာ၊ တစ်စုံစာ ပေးတာတဲ့'

'အေးဟယ်. . တို့ဆီမှာတော့ မပေးဘူး'

လှလှသည် ခါးညောင်းဆန့်လိုက်သည်။ စက်မရှိသဖြင့် သူများလို မခိုသာပေ။ ဘေးတွဲသည်ကအစ လက်နှင့်လိုက်ရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းလေသည်။

'မမထား စားပြီးပြီလား'

မီးဖိုချောင်မှထွက်လာသော ထားထားကို မတိုးက နှုတ်သွက်စွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ သနပ်ခါး ရေကျလေး ဘဲကြားရိုက်ထားသော ထားထား၏ မျက်နှာလေးသည် ချောင်ပြီး ပိန်နေလေသည်။

'မစားရသေးဘူး၊ ကလေးတွေ လစဉ် စစ်ထားတဲ့ အဖြေတွေ စစ်နေရတယ်၊ နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက်ဆိုရင် ရိပို့ကဒ် ပိုရမယ်လေ'

'မမထားတို့ ကျောင်းကလည်း လတိုင်း ရိပို့ကဒ် ပို့တာကိုး၊ လစစ်ဆိုရင် မပို့နဲ့ပေါ့၊ သုံးလပတ်၊ ခြောက်လပတ်မှ ပို့လေ'

'ဟဲ့ မတိုးကလဲ၊ လစဉ်ပို့တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့'

ထားထားသည် သူတို့အနီးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနဲ့လေးက သင်းပျံ့လာသည်။

'မမထား ပိန်သွားသလိုပဲ'

'ဟုတ်လား'

'အလုပ်များလို့လားဟင်'

'အင်း. . ဆိုပါတော့'

'မရွှေထားတို့ကတော့ အလုပ်ကလည်း များ၊ ရောဂါကလည်းစတု၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခေါင်းကိုက်လိုက်၊ ဗိုက်နာလိုက်နဲ့ကွယ်၊ ထမင်းလည်း

အရင်ကလောက် မစားနိုင်ဘူး၊

ထားထားသည် မချိပြီးလေး ပြီးလိုက်ပြီး လှလှ၏ လက်ထဲမှ အင်္ကျီစိမ်းလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကို ကိုယ်သာလျှင် သိဆဲသည်။ ထားထား အိပ်မပျော်သော ညပေါင်း အတော်လေး များပေပြီ။

‘မထား ရည်းစားပူမိပြီထင်တယ်’
‘အင်း.. .ဟုတ်မှာပဲ’

မတိုးက ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောသည်။ ထားထားသည် အလိုက်သင့်လေး ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။ ထားထား နောက်ပြောင်ပြီး ပြောသည်ဟုပင် သုံးယောက်လုံး ထင်လိုက်ကြလေသည်။ အမှန်တကယ် ဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို မသိလိုက်ကြပေ။

‘မစိုးတို့ အစ်ကိုကြီး သက်သာပြီလား’

‘အတော်လေး ကောင်းလာပြီ၊ နက်ဖြန်ခါဆိုရင် အိမ်ကိုခေါ်လ တော့မယ်တဲ့၊ အိမ်ကနေမှ ဆေးရုံကို သွားသွားပြမယ်လို့ မေမေက ပြောနေတယ်ကိုကိုမောင်နဲ့ မမလှတို့ သေချာမသိဘူးနော်၊ မြင်တော့ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း.. မြင်ဖူးပါတယ်၊ တို့ ဒီလမ်းထဲရောက်စကလေး နောက်တော့ စစ်ထဲလိုက်သွားတာပဲ၊ ကဲ ရော့ ပြီးပြီ၊ ဝတ်ကြည့်ဦး’

လှလှသည် အပ်ချည်စကို ကတ်ကြေးလေးနှင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မစိုးသည် အင်္ကျီအပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုကိုမောင်က ကိုကိုနိုင်လို့ မပွေဘူး၊ အားကြီး ရိုးတာပဲ၊ မမလှ လက်ကလေးက ဒီထက်ပိုပွရင် ပိုလှမလား မသိဘူးနော်’

မစိုးသည် သူ့အင်္ကျီလေးကို သူ့ကြည့်နေစဉ် မတိုးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆရာဦးလှအောင်တို့အိမ်ကို မသိမသာကြည့်နေသည်။ ပန်းပင်

လောင်းနေသော ညီအောင်တို့အဖေ ဦးလှအောင်ကို တွေ့ရသည်။ ညီအောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ကျူရှင်များ သွားလေပြီလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ညီအောင်အကြောင်း စဉ်းစားမိခါမှ စာအုပ်ကြားထဲတွင် သူ့ဆီမှရသော နောက်ဆုံးစာကလေး ညှပ်ထားမိခဲ့သည်ကို သတိရလေသည်။

စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထည့်ထားမိရဲ့လား မသိပေ။ စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့မိပါက တစ်စုံတစ်ယောက် လက်ဆော့ ခြေဆော့နှင့် စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ပါက တွေ့သွားနိုင်သဖြင့် ရုတ်တရက် စိတ်ပူသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ညီအောင်အကြောင်း ဆက်တွေးမိသောအခါ၌ မေ့သွားတော့သည်။

သူနှင့် ညီအောင် စာချင်းအဆက်အသွယ် လုပ်ရသည်မှာ မလွယ်လှချေ။ အရင်ဆုံး စာကလေးကို ညီအောင်သည် မတိုးတို့ တစ်အိမ်လုံးရှေ့၌ ခပ်တည်တည် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူ့ပါးရှိ ဝက်ခြံသည် ညှော်မိသဖြင့် ညှော်ဝင်သွားသည်ဟုဆိုသည်။ မတိုးတို့အိမ်၌ နလင်ကျော်မြစ်ရှိသည်။ ညှော်ဝင်လျှင် သွေးလိမ်းရသည်။ သောက်လည်း သောက်ရသည်။ အဘွား ငှားခိုင်းသဖြင့် နလင်ကျော် လာငှားသည်ဟုပြောရင်း မတိုးတို့အိမ်ဘက် ကူးလာသည်။ မတိုးတို့ အမေကပင် သူ့ပါးရှိ ဝက်ခြံကိုကြည့်ကာ ညီအောင်ရယ်။ ဝက်ခြံညှော်ဝင်တာ အဆင်မသင့်ရင် သေတောင် သေတတ်တယ်တဲ့၊ နလင်ကျော် သွေးလိမ်းလိုက်၊ နောက်ပြီး နည်းနည်းလည်း သောက်လိုက်စမ်း၊ ထန်းလျက်တော့ လောင်ပြီး သွားမစားနဲ့နော် မတည့်ဘူး၊ မတိုးရေ... ဟို သနပ်ခါးတောင်းထဲမှာ နလင်ကျော်မြစ် ရှာစမ်း၊ ညီအောင်ကို ဆေးလိုက်စမ်းဟုပင် ပြောပြသလဲခိုင်းသည်။ မတိုးက နလင်ကျော်မြစ် သွေးဆေးသောအခါ အကွက်စောင့်နေသော ညီအောင်သည် မတိုး၏ လက်ထဲသို့ စာခေါက်ကလေး ပြန်ထည့်ခဲ့လေသည်။ အလွန်စပ်စုသော ဖိုးတာပင်

သည်တစ်ပွဲတော့ မသိလိုက်ရှာပေ။

ကိုကိုမောင် ဒဏ်ရာရသောအခါ ညီအောင် ပိုပြီး ဟန်ကျနေသည်။ ကိုကိုမောင်ကို အကြောင်းပြု၍ အဝင်အထွက် များလာသည်။ သူ့လက်ကလည်း လျှင်သည်။ ထမင်းချိုင့်ယူရင်း၊ ကားတံခါးပိတ်ရင်း မတိုးလက်ထဲသို့ စာခေါက်လေးများကို ထည့်တတ်သည်။ မတိုးကလည်း လူမမြင်အောင် ကွယ်ပြီးယူကာ ခပ်မြန်မြန် ဝှက်တတ်လာသည်။ သူတို့အကြောင်းကို မမှီပင်လုံးဝမရိပ်မိသေးပေ။ မမှီသိ၍လည်း မဖြစ်ပေ။ သူသည် သိလျှင်သိချင်း အမေ အဖေဆီသို့ သတင်းပေါက်အောင် ချက်ချင်းတိုင်ပြောမည့်သူဟု မတိုးက သတ်မှတ်ထားသည်။

'ဟဲ့ . . မတိုး ဘာငေးနေတာလဲ၊ မေးနေတာ မကြားဘူးလား'

မတိုးသည် ဖြုန်းခနဲ လန့်သွားသည်။ ငေးမိငေးရာ ငေးနေသော မျက်လုံးနှင့် တွေးမိတွေးရာ တွေးနေသော စိတ်တို့သည် လက်ရှိနေရာသို့ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာကြ၏။

'ဘာ . . ဘာလဲ'

'ဒီအင်္ကျီလက်ကို ဒီထက် နည်းနည်းလေးပွလိုက်ရင် ပိုကောင်း မလားလို့ မေးနေတာဟဲ့ တကတည်း'

'ဟင့်အင်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒီအနေလေး လှပါတယ်'

မတိုးသည် မလုံမလဲလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ ကမန်းကတန်းဖြေလိုက်သည်။ အင်္ကျီလက်ကို မြှောက်ကြည့်နေသော မမှီသည် အင်္ကျီကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် မတိုးကို နောက်ထပ် ရန်မတွေ့အားတော့ပေ။

ထားထားသည် မတိုးကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ခပ်သဲ့သဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးမငယ်လေး၏ စိတ်ကစားမှုကို ချက်ချင်း အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။ လူဟူသည့် ငှက်မိဗူးတို့သည် မီးထဲ

သို့သာ တိုးချင်နေကြပေတော့သည်။ ငှက်မိဗူးလေး မတိုးသည် မီးပုံကိုကြည့်ကာ အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက်ရှိပေသည်။

ထားထားသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် 'ငှက်မိဗူး ထားကတော့ အတောင်တွေ မီးလောင်ခံရပြီ မဟုတ်လားဟင်' ဟု သူ့ကိုယ်တို့ သူ့ရင်ထဲမှနေပြီး တီးတိုးလေး ပြောလိုက်မိလေသည်။

'ရှေး မမလှရေ၊ နှစ်ထည်ဆိုတော့ ကိုးကျပ်နော်'

မမှီသည် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးထဲမှ တစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။

'ထားထားရေ တစ်ကျပ်တန်တစ်ရွက် မရှိဘူးလား'

ထားထားသည် ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဆွဲထုတ်ကာ ကျပ်တန်လတ်လတ်လေး နှာလိုက်သည်။

'ဟဲ့ . . ဖော့ကပ်အင်္ကျီက ဘယ်သူအပ်တာလဲဟင်'

'မဒါလေးသိန်းလေ'

'သူတို့ကတော့ ပျံနေတာပဲ၊ အင်္ကျီ အသစ်တွေလည်း အများကြီးချုပ်နိုင်တယ်နော်'

'ပွဲစားဆိုတာ သိပ်စားသာတာဟာ၊ ပါးစပ်ထဲတွင် အလုပ်ဖြစ်နေတာ၊ သူတို့ဆောက်နေတဲ့ နောက်တစ်အိမ်တောင် ပြီးခါနီးနေပြီ'

'ပွဲစားလုပ်တာက ဖေဖေကောင်တောင် စားသာသေးတယ်၊ ဖေဖေကို အလုပ်ထွက်ပြီး ပွဲစားလုပ်ခိုင်းရရင် ကောင်းမယ်၊ ဖေဖေတို့များတော့ အရာရှိကြီးသာ အမည်ခံနေတယ်၊ ဖွတ်မှ ဖွတ်ကျားကြီး'

ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ် ပြောသော မတိုးကိုကြည့်ကာ လှလှသည် တသိမ့်သိမ့် ရယ်မိလေသည်။

‘ဪ... မေ့နေလို့ မမညိုကလည်း သူ့အကျိုးလေး မြန်မြန်ချုပ်ပေးပါတဲ့ မှာလိုက်သေးတယ်။ မမလှက ညှပ်တောင် မညှပ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား’

လှလှသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရယ်နေလေသည်။ သူ့ဆီအပ်သော သူများသည် စိတ်ရှည်ရမည်။ စိတ်မရှည်၍ ပြန်ယူသွားလျှင်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပေးလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သူကတော့ အလုပ်ကို အလောသုံးဆယ် မလုပ်တတ်ပေ။ သို့သော် သူတို့အိမ်ရှင် ဦးမြကတော် ဒေါ်လေးသိန်း၏ အကျိုးဆိုလျှင်ကား အတန်ငယ် ဂရုစိုက်ပြီး မြန်အောင် ချုပ်ပေးရသည်။ သူသည် တစ်လလျှင် အကျိုးချုပ်ခ နှစ်ဆယ်အစိတ် အကုန်ခံသူ ဖြစ်သည်။ သိပ်အရင်မလိုသော အကျိုး များကို လှလှထံအပ်ပြီး အားချင်ဝတ်ချင်သော အကျိုးများကိုကား ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲတွင် အပ်လေ့ရှိသည်။

‘ရှေ့ မစိုးရေ၊ ကျုပ်တန်ကတော့ နည်းနည်းစုတ်နေတယ်၊ ဒါပဲ နီတယ်’

‘ရပါတယ် မမထား၊ ကိစ္စမရှိဘူး’

သူတို့ ညီအစ်မသည် ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ပြန်ကာ မှန်ရှေ့တွင် အင်္ကျီကို ဝတ်ကြည့်ချင်နေကြသည်။ သူတို့သည် သုံးလေးလနေမှသာ တစ်ခါလောက် အင်္ကျီလေးတစ်ထည်တလေ တိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ စားအိုးကြီးသော သူတို့အိမ်ထောင်တွင် အဝတ်အစားဖက်သို့ သိပ်မလှည့်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အင်္ကျီသစ်၊ လုံချည်သစ်လေးများရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မှန်ရှေ့မှ မခွာနိုင်ကြချေ။ ရှေ့ရော၊ နောက်ရော၊ ဘေးရော အားရအောင် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ ကျေနပ်လေသည်။

‘ဘာအုံးလည်း မမြင်ပါလား’

အိမ်ထဲမှ ထွက်သောအခါမှ မတိုးက သတိရသလို မေး၏။ တစ်နီ

လုံး မတွေ့သည်ကို ခုမှပင် သတိထားမိတော့သည်။

‘မြို့ထဲသွားတယ်’

လှလှသည် ပင့်သက်ရိုက်ရင်း မြေလိုက်လေသည်။ မနေ့ကပင် သူတို့ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တစ်ဦး၏ ယောက္ခမ ဆုံးလေသည်။ အဖေသည် ရုံးမှပြန်လာ ထမင်းစားပြီး သုတ်သီး၊ သုတ်ပျာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ‘ဒီနေ့ည အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ အသုဘအိမ်မှာ ကူရဦးမယ်’ဟု ပြောသွားလေသည်။ ထားထားရော လှလှပါ နားလည်စွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြရသည်။ အသုဘအိမ်မှ ဖဲပိုင်းတွင် အဖေ မိုးလင်းရိုက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အဖေ မပြောသော်လည်း သိပါသည်။

‘အဲဒီ ကိုဦးယားဖော့က လက်ပွချုပ်လို့ ကောင်းတယ်၊ ပေါ့ပြီးပါးလို့ ထင်တယ်နော်၊ ဟေး... မှန်ကို တို့ အရင်ဦးမယ်ကွ’

မစိုးနှင့် မတိုးသည် သူတို့အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ပေါ်ထပ် ပြေးတက်ကြသည်။ မေမေတို့ အခန်းထဲတွင် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး ရှိလေသည်။

‘မတိုး လာစမ်း’

အခန်းထဲ ပြေးဝင်မည်ပြုစဉ် စာကြည့်စားပွဲစီမှ မိုးချွန်းသံ ကြားလိုက်ရ၍ မတိုး လန့်သွားသည်။ ဖြုန်းခနဲ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ နဂိုအသားဖြူသော သူတို့အမေ၏ မျက်နှာသည် နီနေသည်။

‘လာစမ်း... လာစမ်း’

လာစမ်း၊ လာစမ်းဟု အော်ရင်း မေမေသည် ရှေ့တိုးလာသည်။ မတိုး ခြေတစ်လှမ်းမျှ မလှမ်းရခင် သူသည် မတိုးရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

‘ဟင်... ဒါဘာလဲ ခွေးမ၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း’

မေမေလက်ထဲမှ စာရွက်ခေါက် ပြာပြာလေးကို တွေ့သောအခါ မတိုး၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေသည်။ သူသည် ကြက်သွေးသမကာ ရပ်

ရင်း တစ်မျက်နှာလုံး ဖြူဆွတ်သွားလေသည်။ နမော်နမဲ့ စားပွဲပေါ် ထားခဲ့
၍ စာအုပ်ကြားထဲမှ စာကို မေမေ တွေ့သွားပြီဟူသော အသိမှအပ မတိ
ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်နေသော သွေးစိ
သည်လည်း ကြောက်သွေးများ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်၏။

ဒေါသတကြီး ပြလိုက်စေလိုက် ဖြစ်နေသော သူ့အမေ၏ ပါးစပ်ထဲ
စိုက်ကြည့်ရင်း မတိုး၏ ခူးများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာလေသည်။

* * *

တဝီဝီ ပျံသန်းနေသော ခြင်များကို အောင်ကိုသည် လက်နှစ်ဖက်နှစ်
ဖျန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သွေးဝနေသောခြင်များ ဖြစ်သဖြင့် သူ့လက်
ဖနောင့်တွင် သွေးများ စွန်းပေသွားလေသည်။

'တောက်... သူများသွေးတွေ စုပ်ပြီး အိဆိမ့်နေလိုက်ကြတာ'

အောင်ကိုသည် လက်ဖနောင့်ကို ပုဆိုးနှင့်ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း မ
တမာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ အောင်ကိုနှင့် ခြင်သည် ကမ္ဘာရန် ဖြစ်သည်
စာထဲမို့ စိတ်ဝင်တစား ရှိနေပြီဆိုလျှင် ကိုရွှေခြင်တို့က စူးခနဲ စူးခနဲနေအောင်
သွေးစုပ်ကြတော့သည်။ စာထဲ ရောက်နေသမျှ အာရုံအကုန်လုံး ထွေပြာ
လေတော့သည်။

'နန္ဒင်းတက်လေး မီးရှို့ထားပါလား သားရဲ့၊ အဲဒါဆို ခြင်ပြေးနေ
'အဲဒီအနံ့က ခြင်မကဘူး၊ လူပါ ပြေးရမယ် မေမေရဲ့'

'ဒီလိုဆို ခြင်ထောင်ချပြီး အိပ်ရာထဲဝင် ကျက်ပါလားကွယ်'

'ဟာ... မေမေရယ်၊ ခြင်ထောင်ချပြီး အိပ်ရာထဲ ရောက်နေမှ စာက
နိုင်ပါတော့မလား၊ အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်'

ပြောပြောဆိုဆို ဖျန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ခြင်သေကောင်က
လက်ဖဝါးတွင် ကပ်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ခြင်သေကောင်လေးများကို
စီချထားမိသည်။ တန်းစီနေသော ခြင်သေကောင်များကို အဘွားက မသိ
မသာ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာမဲ့သွားလေသည်။ သူ့တစ်ပါးအသက် သတ်
သည်ကို အဘွားက မကြိုက်ချေ။ ခြင်သတ်လျှင်လည်း မကြိုက်၊ ကြမ်းပိုး
သတ်လျှင်လည်း မကြိုက်၊ ကြွက်သတ်လျှင်လည်း မကြိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့်
အောင်ကိုနှင့် တစ်ရန်ဖြစ်သည်။ အောင်ကိုကမူ အဘွား မျက်စောင်းထိုးနေ
သည့် ကြားထဲက ခြင်တဖတ်ဖတ်နှင့် ရိုက်သည်။ ကြွက်ထောင်ချောက်
ထောင်သည်။ ကြမ်းပိုးဆေး ဖျန်းလေသည်။

ညီအောင်ကတော့ လူလည်ကျသည်။ အဘွားရှေ့၌ သူ့လက်ကို ခြင်
ကိုက်လျှင်ပင် လေနှင့်အသာလေး မှုတ်ထုတ်တတ်သော်လည်း အဘွားကွယ်
ရာတွင်သာ ပိုးဟပ်နှင့်ကြွက်တွေ့ပါက တွေ့ရာနှင့် မလွတ်တမ်း ကောက်
ဆော်ပြီး သေရွာပို့တတ်သည်။ ကြမ်းပိုးတွေ့လျှင်လည်း ရိုးရိုးတန်းတန်းပင်
မသတ်။ ကြမ်းပေါ်ချကာ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်သတ်တတ်လေသည်။

'စနေနေည ကိုးနာရီ၊ စနေနေည ကိုးနာရီ အမေရေ တံခါးဖွင့်ပါ'

ညီအောင်သည် သီချင်း တအေးအေးနှင့် ပြန်လာသည်။ အောင်ကိုကို
မျက်စောင်းထိုးနေသော အဘွားသည် ညီအောင်အသံ ကြားရုံနှင့် ပြီးသွား
သည်။ ထိုနောက် ကွမ်းအစ်ထဲမှ ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။
ညီအောင် ကြိုက်တတ်သော ကောက်ညှင်းထုပ်သည် လာသဖြင့် နေခင်း
ကတည်းက ဝယ်သိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

'ကိုကိုရေ ကျောင်းတွေ ဇန်နဝါရီလ ငါးရက်နေ့ ဖွင့်မယ်တဲ့၊ သိလား၊
ကိုနိုင်တို့ ဖိုးဂျင်တို့ ကျောင်းတက်ကြရတော့မယ်၊ ဟား... ဟား... သူတို့က
စိမ်းနဲ့နပ်နေတာ၊ ကိုကိုတို့ ဆေးကျောင်းသားကြီးတွေသာ ကျန်းကျက်နေရ

တာ၊ အခုရော စာမေးပွဲ ဘယ်တော့

‘ဆယ့်ငါးရက်နေ့ သေချာတယ်ကွ’

‘ဟား.. .နီးလှပြီပဲ၊ ကျက်ကွ မြန်မြန်ကျက်၊ စာမေးပွဲက ဖင်နားကပ်လာနေပြီ’

ညီအောင် ရောက်လာသည်နှင့် အိမ်သည် ဆူညံပြီးစိုပြည်သွားသည်။ လက်ထဲမှစာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး အဘွားကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်းသီးစိတ် သွားနှိုက်သည်။ အဘွားသည် သွားကျိုးလေးပေါ်အောင် ပြုရင်းကောက်ညှင်းထုပ် ဆီးပေးလေသည်။

‘ဟေး.. .ဒါမှ တို့အဘွားကွ၊ လိမ္မာလိုက်တာ၊ မေမေရေ ခမည်းတော် ဘုရားကြီးရော၊ ဘယ်များ ကြွမြန်းနေတုန်းဟင်’

‘ညီအောင်ရယ်၊ နောက်တောက်တောက်နဲ့ နင့်အဖေ ခြေရင်းအိမ်ကူးသွားတယ်ဟဲ့၊ ဒီနေ့ မောင်မောင်ကြီး ဆေးရုံက ဆင်းပြီလေ’

‘အဟဲ့.. .ဟုတ်သားပဲ၊ အစ်ကိုမောင်တောင် ဆေးရုံက ဆင်းပြီပဲ၊ အဘွားရေ ကျွန်တော့်ရွှေယောက်ဖကြီးကို သတင်းသွားမေးဦးလေ’

‘ခွေးကောင်’

အဘွားသည် ရယ်ချင်သော်လည်း မရယ်မိအောင် မျက်နှာကို တမင်တင်းထားလေသည်။ စိတ်မဆိုးဘဲနှင့် တင်းထားသောမျက်နှာသည် ရယ်စရာ ကောင်းနေသဖြင့် ညီအောင်သည် စေ့စေ့ကြည့်ကာ တံဟားဟား ရယ်နေပြန်သည်။

‘ကဲ.. .ညီအောင် တော်တော့၊ မင်းလာတာနဲ့ ဆူညံနေတော့တာပဲ၊ စာကျက်ကွာ’

‘ကျွက်ပါ့မယ် ကိုကိုရ’

ညီအောင်သည် ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း

ကြည့်စားပွဲ ဝင်ထိုင်လေသည်။ သူသည် စာကို စိတ်ထဲမှ ကျက်မှတ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုကျက်မှတ်တတ်သူဖြစ်၍ သူ့စာကျက်သံသည် အောင်ကိုအား အလွန်အနှောင့်အယှက် ပေးလေသည်။ သူ့အစ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် အသံနှိမ်၍ တိုးတိုးလေးကျက်ရန် ကြိုးစားရှာသည်။ သို့သော်လည်း ခဏသာဖြစ်သည်။ သူ စိတ်ပါလာသောအခါ အသံကျယ်စွာထွက်လာရုံမျှမက ကိုယ်ကလည်း စည်းဝါးကျကျ ရှေ့နောက် ယိမ်းယိုင်လာလေ့ရှိသည်။ ညီအောင်အသံကို အဖော်ပြုရင်း ညစဉ်ညတိုင်း စာကျက်လာရသောအခါ၌ အောင်ကိုလည်း အကျင့်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အသံ မကြားရလျှင်ပင် တစ်ခုခု လိုသလို ဖြစ်နေသည်။

‘အား.. .ချမ်းတယ်ကွ’

အိမ်ထဲ တိုးဝင်လာသောလေက စိန်စိန်အေးနေသည်။ အောင်ကိုသည် စောင်ယူကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရစ်ပတ်ထားလိုက်လေသည်။ အချမ်းလည်း သက်သာသည်။ ခြင်ကိုက်လည်း သက်သာလေသည်။

‘ဩကာသ . . . ဩကာသ . . . ဩကာသ . . .ကာယကံ၊ ဝစီ ကံ၊ မနောကံ တည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့မှ ပြစ်မှားမိသည်ရှိသော် ပျောက်ပါဆဲခြင်း အကျိုးငှာ ပထမ၊ ဒုတိယ’

အမေ ဘုရားရှိခိုးသံသည် လွင့်ပျံ့လာသည်။ ရောင်စုံ မီးလုံးလေးများ ဝင်းပနေသော ဘုရားစင်ကို မော်ကြည့်ရင်း အဘွားသည် စိပ်ပုတီးလေး လှမ်းယူလေသည်။

ချစ်တဲ့အတိုး . . .

‘ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ အတိုး စာလေးက တိုလိုက်တာ၊ ဇာလိုလည်း အားမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလွတ်ရနေပြီ၊ ညီအောင်ကို အတိုးကလည်း

ချစ်ပါတယ်တဲ့၊ အတိုးရယ် ပါးစပ်ကပြောတာ ကြားချင်လိုက်တာ'

ညီအောင်သည် စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်၍ သင်္ချာတွက်ဟန်ဆောင်ရင်း စာခိုးရေးနေသည်။ မနေ့တုန်းက နလင်ကျော်မြစ် သွားပြန်ပေးသည်။ ဖိုးတာက ထွက်ယူသောကြောင့် လက်ထဲတွင် ဝှက်ကိုင်းသွားသော စာလေးကို မပေးဖြစ်လိုက်ပေ။ သို့သော် မတိုးက လျှင်သည်၊ ညီအောင် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်အလှည့်တွင် စာအိတ်လေး တစ်အိတ် လှမ်းပေးသည်။ 'တလက် စတည်း အပြင်ထွက်ရင်း စာထည့် ပေးပါနော်၊ သူငယ်ချင်းဆီ ရေးထားတာ၊ မထည့်ဖြစ်လို့' ဟု လူကြားအောင် ပြောသည်။ ညီအောင်သည် မတိုး၏ ခြေကို မမြင်သေးသဖြင့် စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာကို ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ငုံ့ကြည့်မိလေသည်။ 'ညီအောင်' ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားရသည်။

'ခုတော့ ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်ကြပြီ၊ နလုံး သားချင်း စကားပြောကြပြီပေါ့ အတိုးရယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဆန်းတယ်နော်'

'ကဲ... ဆန်းဦးကွာ၊ နလုံးသားချင်း ပြောဦးကွာ' ညီအောင်၏ ဇက်ပိုးသည် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အသိဉာဏ်များကို မစုစည်းနိုင်မီ သူ့ရှေ့မှ ရေးလက်စ စာလေးသည် မြောက်တက်ပြီး လက်ချောင်းညီညီကြီးထဲသို့ ပါသွားလေသည်။

'ဟာ... ဖေဖေ' 'တောက်၊ တော်တော်ဟုတ်တဲ့ကောင်၊ မင်း... မင်း ငါသတ်ရင် သေတော့မယ်'

ဦးလှအောင်သည် လက်တရွယ်ရွယ်ရှိရင်း သူ့ဒေါသကို သူ့အနိုင်ခိုင်ချုပ်ထိန်းထားသည်။ ဘုရားရှိခိုးနေသော ဒေါ်ခင်ခင်သည် ပြီးအောင် ရှိမခိုး

နိုင်တော့၊ ပျာယံးပျာယာ ထလာသည်။ အဘွားလည်း ပုတီးမစိပ်နိုင်တော့မရှိ။

'ဘာဖြစ်တာလဲ' 'ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လှအောင်ရဲ့၊ ကလေးကို' 'ဘာ... ကလေးလဲ၊ ကလေး ကလေးနဲ့ မယားယူဖို့ စဉ်းစားနေတာ၊ နာကြည့်စမ်း၊ ဒါက မတိုးလက်ထဲက ရတဲ့စာ၊ ဒါက သူ အခုရေးနေတဲ့စာတယ်လေ'

ရုတ်တရက်ကြီး ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ဖြစ်သွား၍ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားသော အောင်ကိုသည် ခုမှအခြေအနေကို သဘောပေါက်တော့သည်။

ဦးလှအောင်က လက်ကို မြှောက်လိုက်သောအခါ ညီအောင် ပုသွားသည်။ အဘွားက လှမ်းဆွဲ၍ ညီအောင် ထပ်ပြီး အရိုက်မခံရချေ။ ဇက်ပိုးခစ်ချက်သာ အုပ်ခံရသော်လည်း ညီအောင် အတော်နာသွားသည်။ ဇက်ပိုးတွင် လက်ချောင်းရာကြီးများထင်ပြီး ရဲနေသည်။

'ပညာလေး စကောစကနဲ့၊ မင်းက မယားတစ်ယောက် နေနေ သာ ကိုယ့်ထမင်းတောင် ကိုယ်စားနိုင်လို့လား၊ ဦးလှလှလိုတော့ ငါက မယားနှစ်ယောက် မကျွေးနိုင်ဘူး၊ သိရဲ့လား ခွေးကောင်'

ညီအောင်ဘေးတွင် လူတွေ ဝိုင်းနေသည်။ အဖေရော၊ အမေရော၊ ဘွားရော၊ အစ်ကိုရော အိမ်ရှိသူမျှ လူကုန် သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေကြပြီ။ ညီအောင်သည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းငိုက်ဖိုက်ချထားလေသည်။ အဖေက ဖိချနေသော်လည်း ခါတိုင်းလို သူ့ဘက်က ဝင်ပြောမည့်သူ မရှိ

အမေကလည်း ငြိမ်နေသည်။ အဘွားကလည်း မလှုပ်။

အစ်ကိုကလည်း ကျောက်ရုပ်။

* * *

‘ခင်မလတ်ရေ’

‘အင်’

‘နေ့ခင်းကျရင် ဈေးသွားရအောင်လေ’

‘မလိုက်တော့ပါဘူး မူမူရယ်’

‘အမယ်. . .ထူးထူးဆန်းဆန်း’

မမြင်းစဖူး အငြင်းထူးသော ခင်မလတ်အား မူမူသည် အထူး အဆန်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခါတိုင်း မူမူ ဈေးသွားရအောင်ဟုဆိုလျှင် စကားမဆုံးမီ ခင်မလတ်က နေရာမှထပြီး ဖြစ်သည်။

‘လမ်းမလျှောက်ရပါဘူး ခင်မရဲ့၊ မူမူကစင်က ကားနဲ့လာခေါ်မှာပါ’

မူမူသည် ခြင်းတောင်းထဲမှကရင်းပတ်မိဘူးလေး ထုတ်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ သင်းပျံ့ပျံ့ ရနံ့လေးကိုရှုရှိုက်ရင်း ခင်မလတ်သည် သူ့စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းနေလေသည်။ ဆိုင်းသံကြားလျှင် က၊ချင်သော ခုနစ်ထွေ မင်းသမီးကဲ့သို့၊ ဈေးသံကြားလျှင် ခင်မလတ်၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားလာတတ်ကြသည်။

‘အဆင်ဆန်းလေးတွေ အရမ်းပေါ်နေတယ် သိလား၊ ကိုကိုကြည့်က မူမူတို့ထက်တောင် နားလည်သေးတယ်’

‘အခုလာခေါ်မယ်ဆိုတာ သူလား’

‘အင်းပေါ့’

‘မူမူကစင်ဆိုတာလားဟင်’

‘ဆိုပါတော့’

မူမူသည် ရယ်ဟဟနှင့် ဖြေလေသည်။ မူမူမျက်လုံးလေးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်ကာ ဝင်းလဲ့လျက်ရှိသည်။ မူမူမျက်လုံးများကို ကြည့်ရုံနှင့် ကိုကိုကြည့် ဆိုသူသည် ကာစင်မဟုတ်ဘဲ အိစ္စတ်ဖြစ်ကြောင်း ခင်မလတ် နားလည်လိုက်လေသည်။

မူမူသည် နေရာမှထကာ လုံချည်ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ သူဝတ်ထားသော အပြာနုရောင် လေယာဉ်မောင် လုံချည်လေးကို ခင်မလတ် ငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ယခင်က မူမူသည် ယခုလောက် တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် မဝတ်နိုင်ပေ။ ခင်မလတ်ကို အစဉ်အမြဲ အားကျသော မျက်လုံးလေးနှင့် ငေးကြည့်နေရသူဖြစ်သည်။ ခုတစ်လောတော့ ပုံစံပြောင်းလာလေသည်။ လုံချည်သစ်၊ အင်္ကျီသစ်များ အဝတ်များလာသည်။ ထို့နောက် စွဲမက်စဖွယ် အပြုံးလေးများကိုလည်း ပြုံးတတ်လာလေသည်။

‘သွားမယ် ခင်မရေ’

‘အင်း’

ခင်မလတ်သည် ကျော့ကျော့မော့မော့လေး ထွက်သွားသော မူမူ၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း မနာလိုသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မူမူတွင် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းလေးများ တိုးဦးမည် ဖြစ်သည်။ ‘ဖျံမတဲ့၊ အလည်မတဲ့၊ ရုပ်ကလေးပြပြီး စားနေတာတဲ့’ ဟူသော ဖိုးကျင်၏ အက်ကွဲကွဲ အသံကြီးကို ပြန်ကြားယောင်မိလိုက်သော အခါမှ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ခင်မလတ်သည် အပြစ်ကင်းမဲ့သူ မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း သိပါသည်။ ဖျံကျခဲ့သော်လည်း အလည်မဟုတ်လက်ညှိုးထိုး မခံနိုင်။ ရုပ်ပြစားခဲ့သော်လည်း ရုပ်ကလေး ပြစားနေတာဟု ဆိုသောအခါ ဆတ်ဆတ်ခါ နာရသည်။ ထို့နာသော စိတ်တို့က ပုပ်လျှိုးနေ

သော မာနလေးကို နှိုးဆွပေးလိုက်ကြသောကြောင့်သာ သည်နေ့ သည် အချိန်တွင် ခင်မလတ် ရုံး၌ ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူကသာ ရုံးတွင် ကျန်နေခဲ့ သော်လည်း တားမရသော စိတ်တောလေးလေးကမူ မှောင်ခိုဈေးထဲသို့ မူမှုနှင့် အတူ ပြေး လိုက်သွားလေသည်။

‘ခင်မလတ် အန်တီ ခေါ်နေတယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့’

ခင်မလတ်သည် အန်တီအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အန်တီက အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနေလေသည်။

‘ငါသမီးကိုပဲ ခိုင်းရဦးမှာပဲ’
‘ပြောပါ အန်တီ’

‘တက်ထရက်စ အဖြူလေးတစ်စ ပြန်ထုတ်ချင်လို့ကွယ်။ သူ့မှာလည်း တိုက်ပုံအဖြူတွေက များနေပြီ။ အိမ်မှာ မလိုဘဲ သိမ်းထားတော့လည်း အလကားပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီရယ်’
‘ဘယ်ဈေးလောက် ရမလဲ’

‘အသေအချာတော့ မသိဘူး။ ထုတ်ဈေး နှစ်ဆလောက်တော့ ရမှာပေါ့ အန်တီရယ်။ ပေးလိုက်ပါ။ ခင်မ သွင်းပေးပါ့မယ်’

‘အေးကွယ်’

ခင်မလတ်သည် စက္ကူအိတ်ကလေးကို မသိမသာကိုင်ရင်း ပြန်ထွက် လာသည်။ ခြင်းတောင်း အောက်ဆုံးတွင်ထည့်ကာ ထမင်းဘူးနှင့် ဖိထား လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုယ်တိုင် မသွားတော့ဘဲ ဖိုးဂျင်ကို သူ့ သူငယ်ချင်းဆိုင် တင်ခိုင်းလိုက်သည်က အေးပေမည်။ လေဟာပြင်ဈေး ဘက်သို့ ခင်မလတ် ခြေဦးမလှည့်ချင်တော့ပေ။ ဖော့တွေ၊ စာတွေ၊ လှိုင်းကြီး

တွေ၊ တက်ထရက်စတွေကို ခင်မလတ် သွားမကြည့်မိသည်သာ ကောင်းပေ သည်။ ကြည့်မိပါက သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းရန် လွယ်မည်မဟုတ်ချေ။ အရောင် အသွေး ရွေးချယ်ကြိုက်တတ်သော မျက်လုံးများနောက်တွင် လိုချင်စိတ်က တပ်ပြီးပါလာမည်ဖြစ်သည်။

ခင်မလတ်သည် သူ့နေရာတွင် သူ့ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း စစ်တုရင် ကစား နေသူနှစ်ဦးအား ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ဟိုတစ်လောက သူတို့ရုံးတွင် အည်းကမ်းကလနားတွေ အတော်ကြပ်မတ်လိုက်သည်။ ဆုပေး ဒဏ်ပေး ဒနစ်တွေ ကြေညာသည်။ ရုံးဆင်းရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးသည်ကို စစ်ဆေး သည်။ ထိုစဉ်က ရုံးချိန်မှန်မှန် ဂရုစိုက်ပြီး လာရသည်။ နေ့ခင်းလည်း မလစ် ခဲ့။ စစ်တုရင်ဗိုလ်တွေ၊ ကျားဗိုလ်တွေလည်း အတော်လေး ငြိမ်သွားလေ သည်။ သို့သော် သို့သော် ကြားဖူးသလိုပြောရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် မြန်မာတို့ သည် ကောက်ရိုးမီးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုရမည်။ တုန်းဝန်းနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆလင်ပြီး ချက်ချင်း ငြိမ်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုတော့ ဆုပေး ဒဏ်ပေး အသံတွေ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ကျားဗိုလ်တွေ၊ စစ်တုရင်ဗိုလ်တွေ သည်း သဲသဲမဲမဲ ဗိုလ်လုကြပြန်လေသည်။

‘ဟူး.. . မောလိုက်တာကွယ်’

အတွေးနောက် ကောက်ကောက်ပါသွားသော စိတ်သည် မူမှု ပြန် ဆုလက်လာသောအခါမှ လက်ရှိနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

မူမှုသည် သူ့လက်ထဲမှ စလင်းဘက်အဖြူလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ချ ထိုက်သည်။ ထို့နောက် ခင်မလတ်၏ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်လေသည်။

‘လှလိုက်တာဟယ်၊ ဘယ်လောက် ပေးရလဲဟင်’

ခင်မလတ်သည် အိတ်ဖြူလေးကို ချက်ချင်း ကောက်ပြီးကြည့်မိလေ သည်။ ချောမွတ်သော သားရေအသားသည် နူးညံ့နေသည်။

'ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ'

'ကိုးဆယ်'

'ဟယ်. . သူဌေးမကြီး'

'ဟာဟ မူဟာမူဆို ဘယ်ဝယ်နိုင်မှာလဲ၊ မူက ဈေးမေးရုံ မေး ကြည့်တာ၊ ကိုကိုကြည့်က ဝယ်ပေးတာ သိလား'

မူမူက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်သော လူတစ်ဦး သူ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေ၍ ကြည့်နူးရှင်ပျူမကြောင့် မျက်လုံးလေးများ အရောင်လက်နေသည်။

'မူမူ ကိုယ့်ကို စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော်၊ ဒီလောက်အဖိုးတန်ကြီးတွေ ပေးနေတာ သူ့စေတနာ ရိုးပါ့မလားဟင်'

ခင်မလတ်သည် အတန်ကြာအောင် ချင့်ချိန်ပြီးမှ ခပ်ဆဆလေး ပြောလိုက်မိသည်။ မူမူသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလာသည်။ စိုးရိမ်သလို ပြောသော ခင်မလတ်ကို အထူးအဆန်း လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။

'အမယ်လေးတဲ့ မိခင်မရဲ့၊ ကျားကိုက်တာကို အပေါက်ကလေးနဲ့လား လို့ တစ်သက်လုံး ထိုင်တွေ့ဦးမလို့လား၊ ခင်မက မူထက် ပိုသိရမှာပေါ့၊ ဒါများ အထူးအဆန်း မေးနေသေးတယ်၊ သူ့စေတနာရိုးရင် ပေးပါ့မလား၊ ဟာဟ မရိုးလို့ ပေးတာပေါ့'

ရှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး မပြယုတ်ပြယ်နှင့် ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းဖြစ်လာသော မူမူသည် ရယ်မောရင်းမှ အိတ်ဖြူဖြူလေးကို ပန်းပေါ်တွင် လွယ်ကြည့်လိုက်သည်။

ခင်မလတ်သည် မူမူကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေသည်။ ကိုသက်ပြောသော စကားကိုပြန်ပြီး ကြားယောင်နေသည်။ 'တကယ်

ပေါ့၊ တကယ် ဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့သာ လတ်ကလဲဟဲ့ သော ကိုသက်၏ အသံသည် နားအနားသို့ ကပ်ပြောနေသလို ခံစားရရင်း ကြက်သီးထသွားသည်။

ခင်မလတ်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ စလင်းဘက် ဖြူဖြူလေး၏ အဖိုးအခအဖြစ် မူမူ ဘာကို ပြန်ပေးခဲ့လေမည်နည်း။ စဉ်းစား၍ မကြည့်ချင်တော့ပေ။

* * *

'ဒီမှာ. . ဒီမှာ'

'ဟင်. . ထားထား'

ထားထားသည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် လျှောက်သွားနေသော အောင်ကို ကို အမိလိုက်လာသည်။ အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်နှင့် ထဘီစိမ်းလေး ဝတ်ထားသော ထားထား၏ အသွင်သည် ရိုးသား သန့်စင်နေလေသည်။

အောင်ကိုသည် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ရာမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

'သူနဲ့ တွေ့သေးလားဟင်'

'အရင်အပတ်ကတော့ အိမ်လာသေးတယ်၊ ထားထား သိတယ် မဟုတ်လား'

'အင်း. . သိပါတယ်'

ထားထားသည် ခေါင်းညိတ်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်နေသော သံယောဇဉ်ကြီးများကို ဇွတ်အတင်းကြီး ဆွဲပြတ်လိုက်သောအခါ နှလုံးသားသည် ပြင်းပြနာကျင်စွာ ကျန်ရစ်သည်။ သွေး

စက်လက် ထွက်နေသော နှလုံးသားအနာကို လူမသိအောင် ဖုံးဖိထားရင်း ထားထားသည် အသက်မပါသော ဟန်ဆောင်ပြီးလေး ပြုံးတတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

‘ထားထားနဲ့ မတွေ့ဘူးလား’
‘မတွေ့တာ ကြာပြီ’
‘ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

အောင်ကိုသည် ပြဿနာကို သိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ထားထားသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မချိပြီးလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဘာပြန်ဖြေရမည်နည်း စဉ်းစား၍ မရသဖြင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှ မြေပဲခွံလေးများကို ဖိ၍ နင်းမိရင်း ရင်ထဲတွင် ဆွေးဆွေးနှင့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

‘သူ ပြောမပြဘူးလား’
‘အင်း ပြောပါတယ်၊ သူ နိုင်ငံခြား သွားမလို့ဆို’
‘ဟုတ်တယ်’

ထားထားသည် တိုးတိုးလေးဖြေလိုက်ရင်း ရုတ်တရက် မျက်ရည် ရစ်ဝဲသွားသည်။

‘အဲဒါ သူ ဘယ်တော့လောက် သွားမလဲ သိချင်လို့’
‘ကြာဦးမှာပါ ထားထားရယ်၊ ဒါမျိုးက ချက်ချင်းမရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက အဘိုးကြီးမျက်နှာတော့ ရိုတာပေါ့လေ၊ ထားထား ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’
‘ဪ... သူသွားရင် လက်ဆောင်လေး ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ’

ကုက္ကိုင်ရွက်ဝါလေးများသည် လမ်းမပေါ်သို့ တသဲသဲ ကြေကျလာသည်။ ဝဲလွင်နေသော ရွက်ဝါလေးများကို ငေးကြည့်နေရင်း ထားထားသည် ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ သူ့ကို တွေ့လည်း တွေ့ချင်

သည်။ တွေ့လည်း မတွေ့ရချေ။ သူ့ကို ထပ်တွေ့ပါက ဟက်တက်ကွဲနေသော အနာထဲသို့ ဆားပက်ထည့်သလို ခံစားရမည်ကို သိနေလေသည်။ ယခုထက်ပိုပြီး ခံစားရပါက ထားထားခမျာ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ခံစားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားဖူးပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ်တစ်ခါ ခံစားရမည်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိလေသည်။

‘ထားထားကို သူ့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား’
‘အင်း’
‘လိုက်မသွားဘူးလား’
‘ဟင့်အင်း’

ထားထားသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာဖိုပြီး ကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို အံ့ကြိတ်ပြီး တားဆီးထားသည်။

ဘတ်စ်ကားဂိတ် ရောက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။

‘ထားထား မှန်ပါတယ်’
‘ဟုတ်လား... မှန်သလား’

ထားထားသည် အသံတုန်တုန်လေးနှင့်ပြောရင်း မျက်လုံးအိမ်မှ စီးကျလာသော မျက်ရည်ပူများကို မျက်နှာလေးဖြင့်ပြီး ကမန်းကတန်း ပွတ်သုတ်လိုက်လေသည်။ ‘မှန်လား မှားလားတော့ မသိဘူး၊ ခံစားရတာတော့ ရင်ကွဲမတတ်ပါပဲ’ ဟု ချုံးချကာ အော်လိုက်ချင်သည်။

အောင်ကိုသည် နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေသော ထားထားကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။ ဘတ်စ်ကားဘုံအခြားသူများ မရိပ်မိစေရန် မျက်နှာထားကို ကြိုးစားပြင်သော်လည်း

ထားထား၏ မျက်နှာလေးသည် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။

‘ခုတစ်လောတော့ သူနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း စာမေးပွဲ ရှေ့ အပတ်စစ်မှာမို့ စာထဲနစ်နေတာနဲ့ သူ့ဆီ မသွားဖြစ်တာ၊ ထားထား ဘာ ပြောချင်သလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောပေးရမလဲ’

ထားထားသည် မချိပြူးလေးနှင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ထားထား သူ့ကို ဘာများ ပြောရဦးမည်နည်း။ တတ်နိုင်လျှင်တော့ ချစ်တတ်သော နှလုံးသား နှင့် သံယောဇဉ်ကြီး အကုန်လုံးကို ရင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အတိတ်ဟူသည် မေ့ကောင်းသည် မဟုတ်သော်လည်း မေ့ပစ်လိုက်ချင် သည်။ နှလုံးသား မရှိလျှင် အသက်မရှင်နိုင်ဟု ဆိုသော်လည်း နှလုံးသားမဲ့ သော လူသားအဖြစ်နှင့်သာ ဆက်လက်ပြီး ရပ်တည်လိုပေ၏။

‘ဟေ့ . . . သမီး ကားမရသေးဘူးလား’

သူတို့နှစ်ဦးလုံး ရုတ်တရက် လန့်သွားလေသည်။ ‘ထားထား၏ ဖခင် ဦးအုံးကျော် ဖြစ်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ထီးကောက်ကြီးကို ချိတ်ဆွဲ ရင်း သူတို့ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

‘ကားဆက် ပြတ်နေတယ် ဖေဖေ’

‘ဒီလိုဆို ကျောင်းမိပါ့မလား’

‘ဒီတစ်စီး လာရင်တော့ အတင်းတိုးတက်ရမှာပေါ့၊ တစ်စီးမှကို မလာ သေးတာ’

ထားထားသည် ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ပြူးရယ်ရင်း ဖြေသည်။ ‘ဖြူသောအသားများ သည် ပိုပြီးဖြူကာ၊ သွယ်သော မျက်နှာထားသည်ပိုပြီး သွယ်နေလေသည်။ မျက်နှာသွယ်သော်လည်း မေးရိုးလေးသည် အနည်းငယ် ကားသဖြင့် ယခင် က ထားထား၏ ပါးပြည့်ပြည့်လေးများသည် ယခုအခါ ပိန်ကျနေသည်မှာ သိသာနေသည်။

‘အောင်ကိုရော ကျောင်းလားကွ’

‘မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို စာကျက်ဖို့ ကျောင်းပိတ် ပေး လိုက်ပြီ၊ အခု သူငယ်ချင်းတွေဆီ စာသွားကျက်မလို့၊ စုကျက်တော့ စာပိုရ တယ်’

‘အေးကွာ၊ အေး. . . ကြီးစားပေါ့ကွာ၊ အောင်ရင် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီပေါ့’
‘ဟုတ်ကဲ့ အောင်ရင်ပေါ့လေ၊ ကျရင်တော့ ဒုက္ခပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျရမှာလဲ ငါ့တူရ၊ မင်းလောက် ကြီးစားတဲ့သူက ကျရ ဦးမှာလား’

‘မပြောနိုင်ဘူး ဦးလေးရေ၊ ကျချင်လည်း ကျမှာပဲ၊ စာတွေက အရမ်း များတာ။ အကုန်ပိုင်ဖို့က မလွယ်ဘူး’

ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါက်ဝသို့ လူများအုံ့ခဲသွား လေသည်။ သိပ်အရင်မလိုသေးသဖြင့် အောင်ကိုသည် အသာနောက်ဆုတ် လိုက်သည်။ ထားထားတို့ သားအဖကမူ အတင်းတိုးတက်သွားကြလေ သည်။

‘ဘန်ဘာပေါ်ကတော့ မတက်နဲ့၊ မရရင် နောက်ကားစီး၊ အပေါက် ဝက လူတွေ လက်ကလေးတွေ မြဲပါစေနော်၊ မောင်းဆရာရေ မောင်း’

စပယ်ယာက ကားထဲမှ အော်နေသည်။ ကားဘီးက တဖြည်းဖြည်း လိမ့်ကာ ထွက်ရန်အရှိန်ယူနေသည်အထိ လူတွေကတော့ လုယက်၍ တက် ကောင်းတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

အောင်ကိုသည် ကားဂိတ်တွင်ရပ်ရင်း တစ်ခြမ်းစောင်းနေသော ကား ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကားထဲရောက်သွားသော ထားထားကိုမ မမြင်ရ တော့ပေ။ ထားထား၏ ဖခင်ဦးအုံးကျော်ကမူ ခြေနှင်းကွင်းတွင် တန့်လန့် ကြီး ပါသွားလေသည်။

နောက်ထပ် ကားတစ်စီး လာသောအခါ အောင်ကိုလည်း တိုးပြီးတက် ခဲ့သည်။ ဘတ်စ်ကား တိုးရသောအခါ ဧည့်လှိုင်မြင့်နှင့် ထားထား ပြဿနာ ကိုလည်းကောင်း၊ မတိုးနှင့် ညီအောင်တို့၏ ပြဿနာကိုလည်းကောင်း လုံးဝ သတိမရတော့ပေ။ ထို့ပြင် မကြာခဏ သတိရနေမိသည့် လေးနွယ်ကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ပေ။

* * *

‘ကဲ... နင်တို့နှစ်ယောက်က အခုယူကြပါပြီတဲ့၊ ဘာလုပ်စားကြမှာလဲ၊ ပြောစမ်း’

ဦးလှလှက ခပ်မာမာ မေးလေသည်။ မတိုးသည် ခေါင်းလေး အတွင် ငုံ့ထားရင်း မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ သူ့တွင် မြေစရာ အဖြေ မရှိပေ။

‘ငါက နောက်ထပ် သားမက်တစ်ကောင် အိမ်ပေါ်တင်ကျွေးရဦးမှာ လား၊ သူ့အသက်ကလေး သူ့အတန်းကလေးနဲ့ နှင့်ကိုနေနေသာသာ၊ သူ့ တမင်းတောင် သူ့စားနိုင်လို့လား’

‘ငါ့သမီး တော်လှ တော်လှနဲ့ ယောင်မ မြင်းစီးထွက်တယ်’

ဦးလှလှ ကတော်ကပါ ကရုဏာဒေါသော ဝင်ပြောလေသည်။ အမေ နှင့် အမေ့ရှေ့တွင် မတိုးသည် ကျဦးကြပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြုံဝင်သလို ခံစားနေရလေသည်။ မြေဟူသည်သာ တကယ်မျှတတ်ပါက အခုနေ သူ့ကို မြေမျိုးသွားစေချင်သည်။

မနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဦးလှအောင် အိမ်လာလည်သည်။ ထိုအခါ အမေ နှင့်သမီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တကွိုတ်ကွိုတ် ဖြစ်နေသော ပြဿနာသည်

ပေါက်ကွဲထွက်လေတော့သည်။ မတိုးဆီမှ ညီအောင်၏ စာသည် သူ့အမေ လက်ထဲမှတစ်ဆင့် ဦးလှအောင်လက်ထဲ ရောက်သွားလေသည်။ မျက်နှာကြီး နီကာ တရှူးရှူး တရှားရှား ပြန်သွားသော ဦးလှအောင်ကို အခန်းကွယ်မှ ကြည့်နေရင်း မတိုး မပြောနှင့် မစိုးပင် ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။ ဆေးရုံ က ရောက်မဆိုက်ဖြစ်သော ကိုကိုမောင်သည် တရုံရုံငိုနေသော ညီမငယ် ကို ငေးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ သူ့တုန်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမ ယူသော်လည်း သူ့ညီမကိစ္စသိသောအခါ ကိုကိုနိုင်က ‘မှိုက်လိုက်တဲ့ ကောင် မလေး’ ဟု ပြောလေသည်။ ဖိုးတာ တစ်ကောင်သာ တစ်အိမ်လုံးနှင့် ဆန့် ကျင်ကာ သူ့အစ်မကို သနားသည်။ မယောင်မလယ်နှင့် အနားကပ်သွားရင်း ‘မမတိုး ငိုမနေနဲ့ တိတ်ပါ၊ ကိုညီအောင်ကို စာပေးချင်ရင် ကျွန်တော် ပေး ပေးမယ်’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

‘ဒါပဲ ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်နဲ့၊ ကျောင်းစာ အပြင် တခြားဘာကိုမှလည်း စိတ်မကူးနဲ့၊ နောက်တစ်ခါသာ ဒီလို ကိစ္စ ကြုံရရင် အခန်းထဲ ထည့်လှောင်ထားမယ်၊ သိလား မိတိုး’

‘မေမေရယ် ဒီလောက် ပြောမနေပါနဲ့၊ မတိုး လာစမ်း၊ ကိုကိုမောင် ဆီကို’

မေမေက လက်တရွယ်ရွယ်နှင့် ကြိမ်းနေပြန်သောအခါ ကိုကိုမောင် စာ တားလေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ကာ မှီထိုင်နေ ရင်းမှ မတိုးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကြောက်ဆုတ်ဆုတ် ကပ်လာသော မတိုး ၏လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။

‘ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောနော်၊ ကိုကိုမောင်ကို ရှက်လည်း မရှက်နဲ့၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နဲ့၊ ငါ့ညီမ ညီအောင်ကို တကယ်ချစ် လား’

မတိုးသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြသည်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲတော့ ရှင်းလင်းမပြတတ်။ သို့သော် မတိုးသည် ညီအောင်ကို အချိန်ပြည့် သတိရနေသည်။ ထိုသို့ သတိရနေသည်ကပင် ချစ်သည့်အကြောင်း ရင်း ဖြစ်ပေမည်။

‘ဒီလိုဆို တကယ်ယူမယ်ပေါ့’

ကိုကိုမောင်က ခပ်အေးအေး ထပ်မေးသည်။ ထိုမေးခွန်းကို ကြားသောအခါ မတိုးသည် ရုတ်ခနဲ ခေါင်းမော်လိုက်ရင်း ရှိုက်သံနှင့် ပြောသည်။

‘ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောသေးလို့လဲ၊ မတိုးတို့ ချစ်သာ ချစ်တာ၊ အခု ယူမယ်လို့ မပြောပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို ဘယ်တော့ယူမှာလဲ’

‘မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ချစ်ရုံပဲ ချစ်တာ’

ကိုကိုမောင်သည် အချစ်ရူးမလေး ညီမငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ မစိုးသည် ရှိုက်ငင်နေသော မတိုးကို အံ့သြသလို ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် ဝတ္ထုများကိုသာ သဲသဲမဲမဲဖတ်ရင်း ဝတ္ထုရေးရန်သာ အချိန်ပြည့် ကြိုးပမ်းနေသူဖြစ်သဖြင့် မတိုးထက်အကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း မတိုးလို ရည်းစားထားရန် မကြိုးစားခဲ့ဖူးသေးချေ။

‘ကဲ မေမေ ကြားပြီမဟုတ်လား၊ ဒီအရွယ်ဆိုတာ စိတ်ကစားတာပဲ မေမေရဲ့’

‘ကစား.. .ကစားနိုင်လွန်းတယ်တော်’

‘ကဲ ငါ့ညီမ သွားတော့၊ ညီအောင်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အေး ချစ်တာချစ်၊ ကိုကိုမောင် ဘာမှမပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့ ချိန်းလည်တာတွေ မလုပ်နဲ့၊ အဲဒါကိုတော့ ကတိပေး၊ ဟုတ်လား မတိုးလည်း ဒီဂရီရ၊ သူလည်း ဒီဂရီရလို့ ဆက်ချစ်နေသေး

တယ် ဆိုရင် ယူလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒီအတွင်းတော့ ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက် ချင်း မတွေ့ရဘူး၊ ကဲ ကတိပေးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲ.. .ကဲ သွားတော့’

မတိုးသည် မျက်ရည်သုတ်ရင်း ထွက်သွားလေသည်။ ကိုကိုမောင်၏ စီရင်ချက်ကို တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ စောဒကမတက်ကြဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေကြလေသည်။

မတိုးသည် အခန်းထဲမှအထွက်တွင် သူ့အမေကို မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲ ခိုးကြည့်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေသေးသော်လည်း ယခင်ကလောက် တင်းမာခက်ထန်ဟန် မရှိတော့သည့်အတွက် စိတ်သက်သာသွားသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းပြီးဆူနေကြစဉ်က မတိုးသည် ခေါင်းလေး အတွင်ငုံထားသော်လည်း အံ့တုလိုစိတ်က ဆူထလာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ချစ်စိတ်များသည် ဆူဝေတက်လာဟန်ရှိသည်။ ယခုကိုကိုမောင်က သာယာညင်းပျောင်း ပြောလိုက်သောအခါတွင်ကား ပွက်ပွက်ဆူနေသော စွဲလမ်းစိတ်များ အတန်ငယ် ငြိမ်သွားသည်။ အံ့တုလိုစိတ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ ပကတိမျက်စိနှင့် ပြန်ပြီး စဉ်းစားလာနိုင်သည်။

‘ကိုညီအောင်က ဒေးဗစ်ချန်းနဲ့ တူတာကိုး၊ မမတိုးက ကြိုက်တာပေါ့’

အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော မတိုး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ဖိုးတာက ကိုကိုမောင်အား ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

‘ဘယ်သူလဲကွ ဒေးဗစ်ချန်းဆိုတာ’

‘ကိုကိုမောင်ကလည်း ဒေးဗစ်ချန်းဆိုတာ တရုတ်မင်းသားဗျ၊ လက်ဝဲတစ်ဖက် ဓားသမားကားထဲက မင်းသားလေ၊ အခုနောက် တစ်ကား ထားနေ

ပြန်ပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ သူက ကွန်ဖူးသမား၊ သိပ်တော်တာ၊ တီလုံးက ဘောက်ဆင်၊ သမား၊ ဒါတောင် သူတို့က ဘာရစ်လီလောက် မတော်သေးဘူးတဲ့'

ကိုကိုမောင်သည် ဒေးဗစ်ချန်းကိုလည်း မသိပေ။ ဘာရစ်လီကိုလည်း မသိ။ တီလုံးကိုလည်း ဘယ်သူမှန်း မသိချေ။ သူ့ရှေ့တန်း ရောက်နေစဉ် ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများကို နှိမ်နင်းနေစဉ်တွင် မြို့မှ ဖိုးတာတို့လို လူငယ်လေးများသည် ဒေးဗစ်ချန်းတို့၊ ဘာရစ်လီတို့ကို ကိုးကွယ်နေပေပြီ။ စံချုပ်ကူတွေ၊ နံချပ်ကူတွေ ကစားနေလေသည်။

'မင်း လူတွေက ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ တော်တာပေါ့ကွ'
'အဲမှာ အပြင်မှာလည်း ကွန်ဖူးသမား အစစ်တွေတဲ့၊ တကယ်တော်တာ သိလား'

ကိုကိုမောင်သည် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း ဖိုးတာ၏ အိပ်ရာ ခေါင်းရင်းတွင် ကပ်ထားသော မင်းသားဓာတ်ပုံများကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

'ဒီမှာ ဖိုးတာ၊ မင်းဗန္ဓုလတို့၊ ဘုရင့်နောင်တို့အကြောင်းသိလား၊ ကျန်စစ်သား၊ အလောင်းဘုရားရော၊ ငထွေရှူးတို့၊ ငလုံးလက်ဖယ်တို့ ရော၊ သမိန်ဗရမ်းအကြောင်းရော သူတို့တွေကို မင်းသိသလား ဖိုးတာ'

ဖိုးတာသည် ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်သော သူ့အစ်ကိုကြီးအား ခပ်ကြောင်ကြောင် လှမ်းကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

'ဟား.. ဟား သိတာပေါ့၊ ကျောင်းမှာ အသင်းလေးသင်းရှိတာပဲလေ၊ အဲဒီနာမည်တွေ ပေးထားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဘုရင့်နောင် အသင်းလေး၊ အရောင်က အစိမ်း'

'အဲ.. ဘုရင့်နောင်အကြောင်း မင်း ဘာသိလဲ'
'အဟက် ဝါးတားတားပဲ'

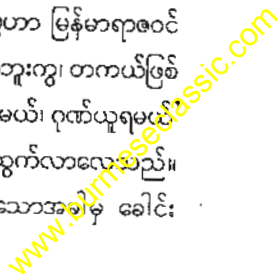
ဖိုးတာက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဖြေသည်။ ဦးလူလှသည် မျက်မှောင်ကြူတ်နေသော သားကြီးနှင့် ပြောင်စပ်စပ် ရယ်နေသော သားထွေးကို ယှဉ်ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ငိုချင် ဖြစ်သွားသည်။ မတိုးအပေါ် ထွက်ခဲ့သော ဒေါသများသည်လည်း အတန်ငယ်ပြေပျောက်သွားပြီး မတိုးကိစ္စကိုပင် မေ့သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ သားကြီးဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာဝင်ပြောလိုသော်လည်း ဘာပြောရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

'ကိုကိုမောင်ရယ် ဒီခေတ်လူငယ်ဟာ ဒီခေတ်အကြောင်းပဲ သိမှာပေါ့၊ ဖိုးတာကို ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့'
'မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ'

မောင်မောင်နိုင်က ဝင်ပြောသောအခါ ဦးလူလှရော၊ မောင်မောင်ကြီးပါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကြသည်။ ဆံရှည် ကိစ္စတုန်းက ခေတ်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ခဲ့သော မောင်မောင်ကြီးသည် သည်တစ်ခါတော့ ခေတ်ကိုလက်မခံဘဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေပုံရသည်။

'မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ခေတ်တွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းနေနေ၊ ငါတို့ မြန်မာရာဇဝင်က ပြောင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ သမိန်ဗရမ်းနဲ့ ဂါမဏီတို့ ခီးချင်းထိုးခဲ့ကြတာတွေဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေပါကွ၊ မြန်မာတပ်ကို အထပ်ထပ် ဝိုင်းထားတဲ့ ကသည်းတပ်ကြီးကိုအရ ဖောက်ပြီးထွက်ခဲ့တဲ့ ငစနေတို့၊ ငပေတို့ ဆိုတာကလည်း ငါတို့မြန်မာပြည်သား စစ်စစ်တွေပါ၊ တကယ်ကို ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မြန်မာရာဇဝင်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ရုပ်ရှင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်ဖြစ်တာ ဒါကို မြန်မာကလေးဖြစ်တဲ့ ဖိုးတာက အကုန်သိရမယ်၊ ဂုဏ်ယူရမယ်'

မောင်မောင်ကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသထွက်လာလေသည်။ ဖိုးတာသည် သူ့အစ်ကိုမျက်နှာ နီလာသည်ကို တွေ့သောအခါမှ ခေါင်း

ကုတ်ရင်း မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။

စကားရိုင်းကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသော သူတို့အမေသည် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ဝါးခဲသမ်းလိုက်သည်။ သူသည် သားကြီး ပြောနေသည့် သမိန်ဗရမ်းတို့၊ ငစနေတို့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ သားငယ်ပြောသည့် ဘရစ်လီတွေ၊ ဒေးဗစ်ချန်းတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပေ။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ဆန်ဈေး၊ ဆီဈေးနှင့် ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ဈေးတို့သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထရင်း နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဈေးတက်ဦးမည်ပြော၍ များများဝယ်ထားမိသော ငရုတ်သီးများ မှီတက်ချင်နေသည်။ ရေစင်စင်ဆေးကာ နေပူကျက်ကျက်လှန်းရဦးမည်ကို သတိရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးတာသည် လျှာလေး တစ်ချက်ထုတ်ကာ နောက်ဖေးဝင်သွားသော သူ့အမေနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ဦးလှလှနှင့် သားအကြီးနှစ်ဦးသည် အခန်းတွင်း၌ ခပ်ငိုငို ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မစိုးသည် သူတို့သုံးဦးကို ငေးကြည့်နေရင်း ကိုကိုမောင် ပြောသည့် မြန်မာသူရဲကောင်းများအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ သူ စာရေးဆရာ ဖြစ်သောတစ်နေ့တွင် ထိုမြန်မာသူရဲကောင်းတို့အကြောင်းရေးရမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် တေးမှတ်ထားလိုက်မိလေသည်။ ဒါမှ မဟုတ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်လာပါကလည်း ထိုအကြောင်းများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမည်။ ငစနေတို့သည် အစွမ်းကောင်းသော မျိုးချစ် သူရဲကောင်းများဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်ဖော်ထုတ်သင့်ကြောင်း တွေးမိသည်။ လက်တစ်ဖက်စားသမား လေလီကို လက်ခုပ်တီးနေသော လက်ကလေးများသည် မြန်မာသူရဲကောင်းတို့အကြောင်း ကြည့်ရ သိရ ကြားရပါကလည်း သောင်းသောင်းဖြဖြ ဩဘာ

ေးကြမည်ပင်ဖြစ်သည်။ အမျိုးကို ဂုဏ်ယူစိတ်လည်း တက်ကြွလာမည် ဖြစ်သည်။

မစိုးသည် တွေးရင်း တောရင်း သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ တွေးမည့် သာ တွေးနေရသည်။

မစိုး၏ စာတစ်ပုဒ်ပင် ပုံနှိပ်စာလုံး မဖြစ်သေးချေ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် စား လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူသည် စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်ချေ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ဒါရိုက်တာလည်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွေးထဲမှ စိတ်ကူးတို့သည် လေထဲတွင်ပင် ပျောက်သွားလေသည်။

* * *

‘အစ်ကို . . .’

‘ဟင်. . .လေးနွယ်’

အောင်ကိုသည် တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ လေးနွယ်သည် သူ့အနားသို့ ဝမ်းသာသော အပြုံးလေးနှင့် ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘လေးနွယ် ဒီမှာနေသလား’

‘ဟိုဘက် လမ်းထဲမှာနေတာ အစ်ကိုရဲ့၊ အရင်ရက်တွေက အစ်ကိုကို တွေ့လိုက်တယ်လို့ ချာတိတ်ကပြောလို့ လေးနွယ် အစ်ကို လာလို လာငြား ဒီလမ်းထိပ်က သမဝါယမမှာ ဆန်ထုတ်ရင်း လာစောင့်နေမိတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလမ်းထဲက ဟိုပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ခုငှားနေကြတယ်လေ၊ သူတို့ဆီမှာလာပြီး စာပေါင်းကျက်နေတာ၊ တို့တွေဆေးရုံ သွားသေးတယ်၊ လေးနွယ်တို့ ဆင်းသွားပြီ’

‘အစ်ကိုက လာမှမလာဘဲ၊ ချာတိတ်ဆို တမျှော်မျှော်နဲ့’

‘နောက်ပိုင်း စာကျက်ဖို့ ကျောင်းပိတ်ပေးလိုက်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ မရောက်ဖြစ်တာ။ ဘာဆိုတာမှ လှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး လေးနွယ်ရေ၊ စာပုံ ထဲမှာကို ခေါင်းစိုက်ပြီး နစ်နေတာ။ နောက်ပြီး ဆေးရုံက ဆင်းဦးမယ်လည်း မထင်လို့၊ သွားတော့ လွဲသွားတယ်။ မနက်ကပဲ ဆင်းသွားပြီတဲ့’

အောင်ကိုသည် လေးနွယ်၏မျက်လုံးညိုညိုလေးများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ပျော်လာသည်။ သူ စာကျက်ရာသို့ပင် လိုက်ပြီး အနောင် အယုက် ပေးတတ်သော မျက်လုံးညိုညိုလေးများ ဖြစ်သည်။ သူ ဆေးရုံ ရောက်၍ ဆင်းသွားပြီဟု သိရစဉ်က ရင်ထဲတွင် အတော်ဟာသွားသေး သည်။ လိပ်စာကလေးမှ မေးမထားမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိ သေးသည်။

‘အစ်ကိုတို့ စာမေးပွဲတွေ ပြီးပြီဆို’

‘ဘယ်သူပြော . . .’

‘ဒီလိုပဲ ခုံစမ်းကြည့်တာပေါ့’

လေးနွယ်သည် အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ပြီးမှ ရက်ရွံ့သလို မျက်နှာလေး နီသွားလေသည်။ ထိုနောက် ကမန်းကတန်း စကားပြင်သည်။

‘ဟုတ်ပါဘူး ချာတိတ်က ပြောတာပါ။ သူက ဟိုအိမ်က လူတွေနဲ့ သိတယ်တဲ့’

‘ပြီးသေးဘူး လေးနွယ်ရဲ့၊ ရေးဖြေသာပြီးတာ၊ နှုတ်ဖြေ ရှိသေးတယ်။ အောင် အောင် ဆုတောင်းပေးနော်’

‘အို . . .ပေးမှာပေါ့’

သူတို့နှစ်ဦးသား လမ်းဘေးတွင် ရပ်၍ စကားပြောနေကြသည်။ အောင်ကိုသည် သူတို့ နောက်ဆုံးနှစ် အတန်းသားများ ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည် ကိုပင် ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာနေသည်။ အဆောင် မနေရတော့

သောကြောင့်သာ သူကောင်းသားတို့သည် အရပ်ထဲတွင် အိမ်ငှားပြီး နေဖြစ် ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းကို ဆိုင်တွင် ဖြစ်သလို၊ ကြံသလို စားကြရရင်း အိပ်စရာလေး တစ်နေရာ ရရှိအတွက် တလည်လည် ရှာဖွေကြရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လေးနွယ်တို့ အရပ်ထဲတွင်မှ လာနေဖြစ်သော သူငယ် ချင်းများကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသူနှစ်ဦး ပြန်ပြီးဆုံဆည်းမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘အစ်ကို လေးနွယ်တို့အိမ် လိုက်မလည်တော့ဘူးလား’

နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်ဆေးများကို အမှတ်မဲ့ သပ်တင်ရင်း လေးနွယ်က မျှော်လင့်ဟန်လေးနှင့် မေးသည်။ ထိုအခါမှလက်ညောင်းရ မည်ကို သတိရတော့သည်။ အောင်ကို၏ လက်ထဲတွင် စာအုပ်များ တစ်ပုံ တစ်ပင် ပွေ့ပိုက်ထားလေသည်။

‘စာမေးပွဲပြီးမှ လာခဲ့မယ် လေးနွယ်ရေ၊ အိမ်နဲ့ပိတ်ပြောခဲ့’

အောင်ကိုက ပြုံးရယ်ရင်းဖြေလိုက်သည်။ အောင်ကိုကို အားကိုး ကြီး စွာ မော်ကြည့်နေသော လေးနွယ်၏ မျက်လုံးညိုညိုလေးများသည် ရုတ် တရက် ညိုမှိုင်းသွားလေသည်။

‘စာမေးပွဲပြီးမှလာရင် လေးနွယ် ဒီမှာရှိချင်မှတောင် ရှိတော့မှာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အိမ်ပြောင်းမှာမို့လား’

‘ဟုတ်တယ်’

မျက်ရည်လေး မသိမသာ ဝဲလာသော မျက်လုံးလေးများကို ကြည့် ရင်း အောင်ကိုသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အားကိုးခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ အကုန်ရောယှက်နေသော မျက်နှာငယ်ငယ် နုနုလေးကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်ပုံရသည်ကို သိလိုက်သည်။

‘လေးနွယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဟင်’

‘လေး...လေးနွယ်ကို အိမ်က ယောက်ျားပေးစားတော့မလို့ အစ်ကိုရဲ့
‘ဟာ’

အောင်ကို၏ ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားသည်။

‘လူကြီးက အဖေအရွယ်လောက်ကြီး၊ အဖေယူငယ်ချင်း အရက်သမား
ကြီး သူက ကျောက်မှောင်ခို လုပ်နေတာ၊ ပိုက်ဆံတော့ အားကြီး ရှိတာပဲ’

‘နေ...နေပါဦး လေးနွယ်ရယ်၊ အဲဒါကို လေးနွယ်အဖေက သဘော
တူသတဲ့လား’

‘တူတာပေါ့၊ သူက ယူခိုင်းနေတာ၊ အို...အစ်ကိုရယ် လေးနွယ်
သေချင်တယ်၊ စောစောစီးစီးက ရည်းစားထားမိရင်လည်း ရည်းစား နောက်
လိုက်ပြေးတယ်၊ ခုတော့ လိုက်ပြေးစရာ ရည်းစားလည်း မရှိသေးဘူး အစ်ကို
ရယ်၊ လေးနွယ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

လေးနွယ်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။ စီးကျလာ
သော မျက်ရည်များကို လက်ဖောင့် နှစ်ဖက်စလုံးနှင့်ပွတ်သုတ်ရင်း ကလေး
လို ရှိုက်လိုက်သည်။

‘လေးနွယ်ရယ် လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ငိုမနေပါနဲ့၊ လူတွေ ကြည့်ကုန်
ပါ့မယ်’

အောင်ကိုသည် သူ့အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးကို
ထုတ်ကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးလို ဖြစ်ကာ
ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားသည်။

‘လေးနွယ် ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကိုရယ်’

လေးနွယ်သည် ပဝါဖြူလေးနှင့် မျက်လုံးအိမ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး
ပွတ်သုတ်ရင်း အသံတုန်တုန်လေးနှင့်ထပ်ပြောသည်။ အားကိုးတကြီး ကြည့်

နေသော မျက်လုံးညိုညိုလေးများကို မကြည့်ရက်သည့် အတွက် အောင်ကို
သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

‘မယူလို့ မရဘူးလားကွယ်’

‘မရဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အတင်းပေးစားနေတာ၊ အိမ်မှာ ငွေလိုတယ်၊
အကြွေးတွေဝိုင်းလို့၊ နောက်ပြီး လူကြီးက ချာတိတ်ကို ကျောင်းထား ပေး
မယ်တဲ့’

အောင်ကိုသည် စာအုပ်များကို ဘယ်ပြောင်း၊ ညာပြောင်း ပွေ့ပိုက်ရင်း
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ လေးနွယ်ကို သူ့ဘာအကြံပေးရလေမည်နည်း။
ဘာများကူညီနိုင်မည်နည်း။ အဖေအရွယ်လောက်ကြီးနှင့် လေးနွယ်ကို မယူ
စေရန်အတွက် သူတို့အိမ်ထောင်စုတွင်လိုနေသောငွေများကိုလည်း သူမဖြည့်
နိုင်။ ဝိုင်းနေသော အကြွေးများကိုလည်း မဆပ်နိုင်။ ချာတိတ်ကိုလည်း
ကျောင်းထား၍မပေးနိုင်ချေ။ အရေးထဲတွင် ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ‘ဘကြီး
အောင် ညာတယ်’ဇာတ်လမ်းလေးကို ပြုန်းစားကြီးသတိရမိသည်။ ဆင်စွယ်
ယမင်းရုပ်လေးကို ဝယ်ယူရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး ငွေစုနေစဉ် မြို့
အုပ်မင်းကို ဘကြီးအောင်က ရောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်ကို သက်
ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိပြန် သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးသည် ငွေစုလိုက်
နိုင်သေးသည့်အတွက် သူ့ထက်ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။ ဆေးကျောင်း
သားလေးခမျာမှာတော့ ယမင်းရုပ်ကို ဝယ်ယူရန် ဘာအခြေ ဘာအနေမှ
မရှိရာလေပါ။

‘ဟော...ဟိုးမှာ အဖေလာနေပြီ၊ လေးနွယ် သွားမယ် အစ်ကို’

လေးနွယ်သည် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ
သည်။ လက်ကိုင်ပဝါဖြူလေးကို ပြန်မပေးဘဲ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်သွား
သည်။

လေးနွယ်၏နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် လေးနွယ်၏ ဖခင်သည် အောင်ကို၏အနီးမှ ဖြတ်သွားလေသည်။ သူ့ခြေထောက်တို့သည် အတန်ငယ် ယိုင်နေသည်။ ထို့နောက် ကစော်နဲ့ ပြင်းပြင်းကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်။

အောင်ကိုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့နေရာတွင်သာ ညီအောင်ဟုဆိုလျှင် လေးနွယ်ကို ချက်ချင်း ခိုးပြေးလိမ့်မည် ထင်သည်။

သို့သော် သူသည် ညီအောင် မဟုတ်ပေ။

ညီအောင်ထက် ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ကြီးလေသည်။

သူ စာမေးပွဲအောင်ပါမ ဟောက်(စ်)ဆာဂျင် ဖြစ်မည်။

တစ်လ နှစ်ရာနှင့် တစ်နှစ် လုပ်ရမည်။ ထို့နောက် မည်မျှကြာအောင် ထိုင်၍ အလုပ်စောင့်ရဦးမည် မပြောနိုင်ချေ။ ဆေးဆိုင်ဖွင့်၍ ကုစားရအောင် ကလည်း ဆေးရှိမှ ဖြစ်ပေမည်။ ဆေးရှိအောင် ဆေးစုရမည်။ ဆေးစုချင်လျှင် ငွေကို အထပ်လိုက် ကိုင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ပူနေသည်။

ရှေ့နောက် စဉ်းစားတတ်သော ညာဉ်ကိုပင် မှန်းချင်လာသည်။ သူ့ညီအောင်လို သတ္တိမရှိပေ။

လူဟူသည် အသက်ကြီးလျှင် ကြောက်တတ်လာသည်ထင်သည်။

* * *

‘ဟား.. ပြီးပြီကွ အောင်အောင် ကျကျ ပြီးတာကတော့ ပြီးသွားပြီ အောင်ကိုသည် စာမေးပွဲခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရင်း ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက်

သည်။ အေးမြမြလေကို တစ်ဝကြီးရှိုက်ပြီး ရှုလိုက်သည်။ သည်နေ့ ကံကောင်းသည်။ လူနာကို စမ်းသပ်ပြီး ရောဂါရှာရသည်။ ဆရာက ဘေးက ကြည့်နေလေသည်။ ကံကောင်းလျှင် အေးအေးသက်သာ အစမ်းခံပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပြသူနှင့် ကြုံရသည်။ ကံဆိုးလျှင်ကား အစမ်းအသပ် မခံဘဲ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ခိုး လူနာနှင့် တွေ့ရလေသည်။ အစမ်းအသပ် မခံချင်သူအား မည်သည့်ရောဂါ ခံစားနေရသနည်း မှန်းဆရသည်မှာ မလွယ်လှချေ။ သည်နေ့လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အခန်းထဲ ဝင်ရသည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အောင်ကို စမ်းသပ်ရသော လူနာသည် ခိတ်ရှည်လက်ရှည် အစမ်းခံလေသည်။ သူ့ဘေးခုတင်မှ ကျောင်းသားခမျာတော့ ကံဆိုးရှာသည်။ ဆောင်းတွင်း စောစောစီးစီးမို့ လူနာသည် စောင့်မလုပ်လိုပေ။ စောင် သာမက အင်္ကျီကိုပါ လှန်ပြီး စမ်းရသောအခါ ချမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ အစမ်းမခံဘဲ မှောက်အိပ်သည်။ မေးသမျှကိုလည်း ကောင်းစွာ ခဖြေပေ။ ရောဂါရှာမရသော ကျောင်းသားခမျာ မျက်နှာလေး ဆီးရွက်လောက်သာ ကျန်ရှာတော့သည်။

‘ကျွတ်တယ်ကွာ၊ တကယ်ဂျစ်တဲ့ လူကြီး၊ ငါ့မှာ သေရေး၊ ရှင်ရေး၊ စာမေးပွဲကျရင် ဒုက္ခပဲ၊ ရောဂါက ဘာနာမည် တပ်လိုက်ရမလဲကို မသိဘူးကွာ၊ အစမ်းလည်း မခံ၊ ကောင်းကောင်းလည်း မဖြေ၊ ဒီတစ်ဘာသာတော့ ဘာပါပြီ’

စာမေးပွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ သူ့ခမျာ မျက်ရည်များပင် ဝိုင်းသည်။ လူနာနှင့်ဆရာဝန် ပူးပေါင်းမှုမရှိလျှင် အနာရောဂါကို ရှာရန် မလွယ်ပေ။

‘စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလူနာ ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေတာ ဆရာတွေလည်း သိသားပဲ’

'သိတာတော့ သိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါက စည်းရုံးနိုင် ရမယ်လို့ ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ဟော့ကောင် ရသလားကွ၊ ငါတော့ ကျွတ်တယ်' အသံများဆူညံနေစဉ် အောင်ကိုသည် အသာလျှို့ထွက်ခဲ့သည်။ နံနက် ရှစ်နာရီကတည်းက စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်နေခဲ့ရသည်။ ယခု ထွက်လာသော အခါ နှစ်နာရီပင် ထိုးလုပေပြီ။ နံနက်စာ လုံးဝ မစားရသေးပေ။ နံနက် စောစောက စားခဲ့သော ပဲပြုတ်နှင့် နံပြားလည်း ခုနေ အမှုန်ပင် ဖြစ်လောက် ပေပြီ။ ဗိုက်ထဲက တတ္တိတိ အော်မြည်လာတိုင်း ချိုချည်လေး တဖြူဖြူ ဝါးနေခဲ့ရ လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲကတော့ပြီးသွားပေပြီ။ နှုတ်ဖြေ လေးဘာသာ လည်း ပြီးပြီ။ စာများနှင့် လေးပြီး ပိနေခဲ့ရာမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ် လပ်လပ်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်နှစ်လုံး ကြိုးစားခဲ့သမျှ ကျွန်မှတ်ခဲ့သမျှသည် အလဟဿတော့ မဖြစ်ပေ။ အောင်စာရင်း မထွက်သေးသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင် လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလိုက်သည်။

'ဟော့ . . ကျောင်းသား'

'ဟာ ဇော်လှိုင်မြင့်'

အခန်းထောင့်မှ ချိုးကျွေးပြီး အထွက်လိုက်တွင် ဇော်လှိုင်မြင့်ကို တွားမိ တွေ့ရသည်။ အောင်ကို၏ ပခုံးကို ဖျန်းခနဲရိုက်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'အောင်မာ . . ငါကျောင်းသား မဟုတ်တော့ဘူး၊ စာမေးပွဲ အောင် တော့မှာ၊ စေ့စေ့ကြည့်ထား၊ ဒေါက်တာ အောင်ကိုဆိုတာ အီကိုပဲ'

စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေသော အောင်ကိုသည် ရင်ကိုကော့ကာ ခင်ရှင်ရှင် လေး ပြောလိုက်လေသည်။

'ဟား . . ဟား ဒေါက်တာ အောင်ကိုဖြစ်တော့ ဆေးတန်းစီ တိုးစား

တစ်ထစ်နီးလာတာပေါ့'

'မင်း ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါဘယ်တော့မှ ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး၊ အလုပ်မရသေးရင်လည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကုစားမှာပဲ' အောင်ကိုနှင့်ဇော်လှိုင်မြင့်တို့ နှစ်ဦးသား ယှဉ်ပြီးလျှောက်လာကြသည်။ ဇော်လှိုင်မြင့်၏ လက်ထဲတွင် လိမ္မော်သီးများ ထည့်ထားသော စက္ကူအိတ် တစ်အိတ်ကို ပိုက်ထားသည်။ သူ့အဒေါ် ဆေးရုံတက်နေရသဖြင့် လိမ္မော်သီး လာအပို့တွင် အောင်ကိုနှင့် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

'မင်း ကုစားတော့ရော ကုစရာ ဆေးရှိလို့လား'

'ရှိရမှာပေါ့ကွ၊ ဆေးမရှိဘူးဆိုပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမှာလား၊ ဒီ တိုင်းပြည် ဒီလူနာတွေဟာ ငါတို့ လက်ထဲမှာ ကုနိုင်အောင် ငါတို့ ကြိုးစား ရမှာပဲ၊ တတ်တဲ့ပညာကို အသုံးချရမှာပဲ'

'အေးကွာ၊ မင်းလိုစိတ်ဓာတ်ရှိတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ရာ မှာ ဘယ်နှယောက် အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိမှာလဲ'

အောင်ကို ဘာမှပြန်မပြောမိချေ။ ထို့နောက်မှ ခပ်လေးလေး ပြော သည်။

'လူတစ်ရာမှာ တစ်ရာလုံး ရှိရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေကျော်ပြီး ဒွေးတော်လှမ်းတဲ့ သူတွေက အများကြီး မဟုတ်လား၊ ဇော် လှိုင်မြင့် မင်းလည်း အပါအဝင်ပဲ'

အောင်ကိုသည် တည့်တည့်ကြီး ပြောချလိုက်သောအခါ ဇော်လှိုင်မြင့် မျက်နှာသည် နီမြန်းသွားသည်။ ထို့နောက် လျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။

'ဒီမှာ အောင်ကို၊ မင်း ငါ့ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ ငါသိပြီတယ်၊

တိုင်းပြည်ချစ်တယ်၊ လူမျိုးချစ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတယ် ဆိုတာကို လည်း ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းက ငါ့ကို ရေပေါ်ဆီလို့ မြင်ပြီးသားပဲ။ ရေပေါ်ဆီဆိုတော့ ကောင်းကောင်း နေ၊ ကောင်းကောင်းစား ချင်တာပဲ။ ခုလည်းကြည့် ဆေးရုံကြီးတဲ့၊ လူနာတွေ ပြုတ်ကြပ်တိုးနေတာပဲ။ အခု ငါ့အဒေါ် ဆေးရုံတက်ရတာ ကော်ရစ်ဒါမှာ အိပ်ရတယ်'

'အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ဆေးရုံနဲ့ လူနာနဲ့က မဆုံဘူး၊ နေရာ ရှိသမျှတော့ အကုန်တင် အကုန်ကုတာပဲ'

'အေးလေ ဆေးရုံအသစ်လည်း မဆောက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ တို့ တိုင်းပြည်က ဆင်းရဲတယ်လို့ မင်းပြောဦးမှာပဲ'

'အေး ဆင်းရဲတယ်၊ အဲဒီလို ဆင်းရဲတဲ့ကြားထဲက အင်ဂျင်နီယာ၊ ဆရာဝန်တွေကို အစိုးရက ငွေစိုက်ထုတ်ပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့ရတာကွ။ ငါတို့ တစ်လတစ်လ ပေးနေရတဲ့ ကျောင်းလခ ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ငါတို့ လှေလာ တာ၊ စမ်းသပ်တာ၊ သင်ကြားတာတွေလောက်တယ် အောက်မေ့လို့လား၊ မင်းကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလုပ်သွားလုပ်တယ်ဆိုရင် ငါ မပြောဘူး၊ အပြစ် မတင်ဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ခြေစုန်ကန်ပြီး သူများ ပြည်မှာ တစ်သက်လုံး သွားနေဖို့ စိတ်ကူးတာကိုတော့ အံ့ဩတယ်။ ငါတို့တိုင်းပြည်ကြီး ဆင်းရဲ တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့ ဆင်းရဲခံရမယ်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမယ်'

'မင်း မသေမချင်း လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီအတောအတွင်းတော့ မချမ်းသာ သေးဘူး'

'ဟေ့ . . . ငါတို့ အတိုးတွေအဘွားတွေ မသေမချင်း တိုက်ခဲလို့ ငါတို့ ကျွန်ဘဝက လွတ်လာခဲ့တာ ဇော်လှိုင်မြင့်၊ ခုလည်း ငါတို့မသေမချင်း ကြီး စားရမှာပဲ။ ငါတို့ မချမ်းသာပေမယ့် ငါတို့ ကောင်းကောင်းကြီးစား လုပ်ကိုင် ခဲ့ရင် ငါတို့ သားတွေ မြေးတွေ လက်ထက်ကျတော့ ချမ်းသာမှာပဲ။'

'အေး . . . အေး ဇောင့်နေ၊ သားတွေ မြေးတွေအထိ'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ပခုံးတွန့်ကာ ပြောသည်။ ဒေါသထွက်နေဟန် ရှိသော အောင်ကိုကို ကြည့်ရင်း ဆက်လက်ပြီး စကားအငြင်းအခုံ မလုပ် လိုတော့ပေ။ စကားအဆက်ရှိ၍သာ ပြောနေရသော်လည်း သူ အမှန် စင်စစ် ပြောလိုသည်မှာ ထားထားအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

'ထားထားရော'

'ဪ . . . မေ့လို့၊ တစ်လောကတောင် မင်းအကြောင်း မေးနေ သေးတယ်'

'ဘာတဲ့လဲ'

'ဘယ်တော့သွားမှာလဲတဲ့၊ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ချင်လို့တဲ့'

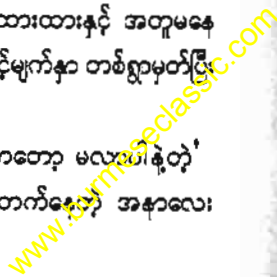
'ဘာများ ပေးမလို့ပါလိမ့်'

'သူ့အသည်းတွေ နှလုံးတွေကို မင်းနဲ့အတူ ပေးလိုက်မလို့ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့ခမာ ကားဂိတ်မှာတောင် မျက်ရည်ကျလို့၊ မင်း မတရားဘူး'

ဇော်လှိုင်မြင့်သည် ရုတ်တရက် ငိုငိုသွားလေသည်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာ သည် အရာရာကို စိုးမိုးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား ခင်းမိုးနိုင်သည်ကို သိမြင်လာသည်။ သူနှင့် ထားထားသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်ကြသည်မှာ အမှန်ပင်။ ထားထားကို ချစ်သော စိတ်နှင့် သူ့တက် သမ်းဟု သူယုံကြည်သော လမ်းစဉ်ကို စွန့်ကာ ထားထားနှင့် အတူမနေ နိုင်ပေ။ ထားထားကလည်း သူ့ကို ချစ်စိတ်နှင့် မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာမှတ်ပြီး သိုက်ခဲရန် စိတ်မကူးပေ။

'သူ့ကို သွားတွေ့ရရင် ကောင်းမလား၊ သူကတော့ မလာပါနဲ့တဲ့'

'သွားမနေပါနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ အနာပေး တက်နေတဲ့ အနာလေး'

ဆွဲခွာပြီး ဆားသိပ်ထည့်တာနဲ့ တူနေဦးမယ်'

ထောင့်ချိုးရောက်သောအခါ သူတို့နှစ်ဦးလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။ အောင်ကိုသည် ဆေးရုံကြီးထဲမှထွက်ကာ ဇော်လှိုင်မြင့်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရမည်ဖြစ်သည်။

'ကဲ... သွားဦးမယ်ကွား၊ ဆာလှပြီ'

'အေး အေး ငါလာခဲ့ဦးမယ်'

သူတို့နှစ်ဦးသည် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

အောင်ကို၏ဗိုက်ထဲမှလည်း ဆန္ဒပြလှချေပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ရန် ဦးတည်မိသည်။ သူ စာမေးပွဲဖြေလျှင် သူ့မိခင်သည် ဘုရားစင်ရှေ့မှ မထတော့ပေ။ နာရီကို ရှေ့ချပြီး ပုတီးစိပ်ကာ တတွတ်တွတ်နှင့် ဆုတောင်းနေတတ်လေသည်။ စာမေးပွဲ ပြီးလောက်သော အချိန်မှ ဘုရားစင်ရှေ့မှ ထလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ယနေ့နံနက်လည်း သူ့ရသုတေသနအဖွဲ့ကို စံပယ်ပန်းများကပ်လှူကာ ဆုတောင်းနေရစ်လေသည်။ အိမ်အမြန် ပြန်ပြေးပြီး 'ပြေနိုင်တယ် မေမေရေ'ဟု ပြောချင်စိတ်နှင့် ခြေကို သွက်သွက်လှမ်းမိသည်။

သို့သော် လေးနွယ်ကိုသတိရသောအခါ သူ့ခြေလှမ်းတို့ကို အရေးပေါ်ဋ္ဌာနဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ အရေးပေါ်ဋ္ဌာနတွင် တာဝန်ကျနေသော သူ့နာပြုဆရာမလေးသည် လေးနွယ်၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့သည်။ သူ့ဆီသွားပြီး လေးနွယ်၏ သတင်းကို မေးနိုင်လေသည်။ သူ့တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်အတွင်းတော့ လေးနွယ်ခံရသူ သူ့အဖေ သူငယ်ချင်း၏ ဇနီးမယား မဖြစ်တန်ကောင်းသေးဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် အားထားထားသည်။ လေးနွယ်အကြောင်း တွေးမိသောအခါ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစေ

သော စိတ်များ ညှိုးချုံးသွားလေသည်။ သူတစ်ခုတည်းသာ တတ်နိုင်သည်။ လေးနွယ်ကို သူများ မယူဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရုံပင်ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ယူရန် အခြေအနေ မရှိသေးပေ။

ဆေးကျောင်းသားလေးသည် ယမင်းရုပ်လေးကို ဝယ်ယူရန်ငွေမှ မစုရသေးမီ ကျောက်မှောင်ခို၏ လက်သို့ ရောက်သွားမည်ကို အမှန် တကယ်ပင် ဝန်ခံမိလေသည်။

'လေးနွယ် နက်ဖြန်ခါ လက်ထပ်မယ်လေ၊ မသိသေးဘူးလား၊ သတို့သားကြီးကတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့ ပျော်လို့၊ လေးနွယ်ကသာ ငိုနေတာ' သူ့နာပြုလေးက ဆီးပြောသည်။

အောင်ကို၏ ဦးနှောက်တို့သည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေဇွေးပူထဲ ချစ်မိလိုက်သလို ပူကျက်သွားလေသည်။

နံရံကို အားလျှော့စွာ မှီလိုက်ရင်း လှုပ်ရှားနေသောသူများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲတွင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နှိပ်ရင်း အော်ဟစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြာနှမ်းပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက် ယိုစီးနေသည်။ ဘာရောဂါလည်းတော့ အောင်ကို မထေ့တတ်ချေ။ သူ့ဆားတွင် ဆယ်နှစ်ရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ငိုကြွေးနေသည်။

ဘာဖြစ်လာသလဲတော့ မသိ။ ခြေထောက်တွင် စည်းထားသော အဝတ်သည် သွေးများ စွန်းပေနေလေသည်။ သူတို့အနားတွင် တာဝန်ကျဆရာဝန်လေးကို တွေ့ရသည်။

'အလုပ်တွေကလည်း များလိုက်တာဟယ်၊ ခုထိကို ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ ခုနကလည်း လူနာတစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ်က ပြုတ်ကျတာလေ၊ ဆေးရုံရောက်လာတော့ သတိမေ့လို့၊ သေသာသွားရော ဘယ်သူမှန်း

မသိဘူး၊ အခု ထုတ်လာတဲ့ အလောင်းပေါ့'

ဆရာမလေးက ဆက်ပြောသည်။ အဝတ်ဖြူနှင့် အုပ်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်းကို လက်တွန်းလှည်းနှင့် တွန်းလာသည်။

အောင်ကိုသည် ပင့်သက်ရွိုက်ရင်း အသာ ဘေးကပ်ရပ်လိုက်လေသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ပြုတ်ကျသူတွေ မကြာခဏဆေးရုံရောက်လာ တတ်သည်။ တစ်ခြမ်းစောင်းနေသော ကား၏အပေါက်ဝတွင် တန်းလန်းခို လိုက်နေကြရသဖြင့် အဆင်မသင့်သောအခါ ဝုန်းခဲ ပြုတ်ကျတတ်လေ သည်။

'ဘယ်အကြောင်း ကြားရမယ် မသိဘူးတဲ့၊ မှတ်ပုံတင်လည်း မပါ ဘူး၊ သိတဲ့လူလည်း မရှိဘူး'

ဘေးမှကပ်၍ ပြောနေသောအသံကို ကြားနေရသောအခါ ဦးနှောက် များ ဆူဝေကာ စိတ်လက် မကြည်သာသည့်အထဲမှ စူးစမ်းချင်သောစိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လက်တွန်းလှည်း သူရှေ့မှ ဖြတ်သွားစဉ် အဝတ်ဖြူကို မသိမသာ ဆွဲလှုပ်ပြီး မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

'ဟိုက်'

အောင်ကို၏ ဦးခေါင်းသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါအောင် လည်သွားလေသည်။

* * *

'အင်္ကျီချုပ်တာများ မခက်ပါဘူးဟယ်၊ အညောင်းခံနိုင်ရင် ရတာပဲ အေးလေ ညှပ်တဲ့နေရာမှာတော့ နည်းနည်းအရေးကြီးတာပေါ့၊ ပုံမကျရင် တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ သတင်းစာစက္ကန့်အရင်ညှပ်ကြည့်လေ၊ ပြီးမှ အဝတ်

ကိုညှပ်ပေါ့'

ခင်မလတ်သည် လှလှ ညှပ်နေသော အင်္ကျီလေးကို ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ချိုင်းအောက်ဘက်ရှိ ဒေါက်ထည့်ရမည့်နေရာလေးတွင် တွန်းပြီး ညှပ်လိုက်သည်ကို မျက်စိနှင့် လိုက်မှတ်လိုက်သည်။

သည်နေ့ စနေနေ့၊ ခါတိုင်း စနေနေ့များတွင် ခင်မလတ် ခြေရှည်လှေ ရှိသည်။ သို့သော် အခုတော့ စနေဆိုလျှင် ရုံးဆင်းသည်နှင့် အိမ်ကို တန်းပြီး ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက် ခြေဦးမလှည့်တော့ပေ။ တစ်စုံတစ်ခု ဝယ်ခြမ်းစရာ ရှိလျှင်ပင် ဖိုးဂျင်ကို မှာလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင် မသွားတော့ပေ။ ဖောရိပ်တွေ၊ လှိုင်းကြီးတွေ၊ ဒေါက်ဖိနပ်တွေကို သံယောဇဉ် မကုန်သေးသော် လည်း အပြတ်ဖြတ်နိုင်အောင် ကြီးစားရသည်။ ဈေးဘက်သို့ ရွှေ့ချင်နေသော ခြေထောက်များကို မနည်းကြီး အိမ်ဘက်သို့ဆွဲကာ ပြန်လာရလေသည်။

'သမီးရေ မလတ်၊ အမေ ပြည်သူ့ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ငံပြာ ရည် ရမယ်တဲ့၊ အိမ်ကို ကြည့်ထားဦးနော်၊ ဖိုးဂျင် မရှိဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့... အမေ'

ဒေါ်ကျော့သည် ပြောပြောဆိုဆို ငံပြာရည်ပုလင်းလေးဆွဲရင်း ထွက် သွားသည်။ ခင်မလတ်သည် သူတို့အိမ်ဘက်မှ တံခါးစေ့ထားသည်ကို ဆောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ လူစိမ်း ဝင်မည်ကိုကား မပူရပေ။ ခင်မလတ် ထိုင်နေသော နေရာသည် သူတို့အိမ်အပေါက်ဝကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

'ကော်ကပ်တာ၊ ချုပ်တာက သိပ်မခက်ပါဘူး၊ ညှပ်တာကသာ အရေး ကြီးတာ၊ တချို့ ညှပ်ပုံဟန်မကျတော့ လက်မောင်းအိုးကြီးတွေ ပွလို့၊ အင်္ကျီ ဘုတ်ကြီးတွေ ထောင်လို့ သိပ်ရပ်ဆိုင်းတာ'

လှလှသည် အင်္ကျီစပေါ်တွင် ခဲတံလေးနှင့် ရေးမှတ်နေရင်းမူရှင်း ပြသည်။ ခုတစ်လော ခင်မလတ်နှင့် လှလှတို့ တွဲမိနေကြသည်။ အင်္ကျီ

ချုပ်တတ်လျှင် အငှားချုပ်ဦးတော့ တစ်ထည် ငါးကျပ် ရနိုင်သည်။ တစ်လ ကို အပိုင်ငွေ တစ်ရာလောက် ရနိုင်သည်ကို တွက်မိသဖြင့် ခင်မလတ်သည် လှလှ အင်္ကျီညှပ်တိုင်း လာပြီးကြည့်သည်။ တစ်လ တစ်လ အပိုင်ငွေလေး ရှိပါမှ သူနှစ်သက်သော အင်္ကျီ၊ လုံချည်လေးများကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝယ် ယူနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ခင်မလတ် ကောင်းစွာ မြင်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

လှလှကလည်း ကျေနပ်သည်။ ခင်မလတ်သည် သူနှင့်စကားပြော ဖော်ရရှိမက သူ့ထံမှ ပညာယူနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ အားတက်လာသည်။ လောကတွင် သူသည်လည်း အဖိုးတန် ပညာတစ်ရပ် တတ်ထားသူအဖြစ် သိမြင်ဂုဏ်ယူလာသည်။

‘ထားထားရော’

‘ခနဲတုန်းကတော့ အင်္ကျီကော်ကူကပ်နေသေးတယ်၊ နောက်ဖေး ဝင် သွားတယ်၊ စပါးလုံး သွားရွေးနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒီအပတ်ရတဲ့ မီးခုံးက စားပျော်တယ်၊ စပါးလုံးများတာ တစ်ခုပဲ’

အခန်းထဲတွင်ရှိသော ထားထားသည် သူ့အစ်မ၏အသံကို နား ထောင်ရင်း သဲ့သဲ့လေး ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူသည် စာရေးစက္ကူ ကတ်ကို ရှေ့ချကာ ဝမ်းလျားမှောက်ရင်း စာခိုးရေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ စပါးလုံး ရွေးရန် စိတ်ပင်မကူးသေးချေ။

ကိုရေ . .

ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ။

ပြန်လာမှာ မဟုတ်တဲ့သူကို ထားထား ထာဝရနှုတ်ဆက်လိုက်မိ တယ်၊ သွားပေတော့ကွယ်။

ထားထားကို သတိရပါလို့ မမှာချင်ပါဘူး။

ထားထားကလည်း မေ့ချင်တယ် ကိုရယ်။

သတိရရင် တမ်းတခြင်းပါ ပါလာမှာပဲ၊ တမ်းတခြင်းနဲ့အတူ ရင်တွေ နာလာမှာ မဟုတ်လားဟင်၊ ထားထားတို့ နှစ်ယောက်လုံး အတိတ်ကို မေ့ ဖန်နိုင်ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာနော်။

‘စက်ကလေး တစ်လုံးလောက် သိပ်လိုချင်တာပဲ မမလှရယ်၊ စက်သား ရှိရင် အင်္ကျီချုပ်တာ သိပ်မြန်တာ၊ တစ်နေ့လေးငါးခြောက်ထည် ပြီးနိုင်ရင် တော့ ရုံးအလုပ်ထွက်ပြီး အင်္ကျီချုပ်စားမယ်’

‘အင်္ကျီချုပ်တာ သိပ်ညောင်းတာ’

‘ညောင်းညောင်းပေါ့ မမလှရယ်၊ ဗိုက်ဆံလည်း ရတာပဲ၊ ကျွန်မက တော့ လုပ်ရင် သူ့ဌေးဖြစ် လုပ်ချင်တာ၊ ဖိုးကျင်ကတော့ ပြောရှာသား၊ ဗိုက်ဆံ ရှိရင် ကက်ဆက် မဝယ်တော့ပါဘူး၊ စက်ဝယ်ပေးမယ် တဲ့’

ရုတ်တရက် ရစ်ဝဲသော မျက်ရည်များကိုထိန်းရင်း ထားထားသည် ကြားနေရသော အသံများကို အမှတ်မထင် နားထောင်နေမိလေသည်။ ခင် မလတ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးကြလေသည်။ ထားထားကိုမူ အထင်ကြီးကြသည်။ ဣန္ဒြေရသည် ပိပြားသည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ဝေထွက်သွားသော အတွေးမျှင်များကို ပြန်ဆွဲယူရင်း ထားထားသည် နာနာကျင်ကျင်လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ခင်မလတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း နိုင် မထိန်းနိုင် ဟူသည်ကိုတော့ ထားထားမသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်က အထင် ကြီးသော ထားထားကမူ မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းစွာ မကောကွယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ သက်ပြင်းလေး တစ်ချက်ရှိက်ပြီး စာကို ဆက်ရေးသည်။

ကိုကို ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်တော့ ရေးပေးလိုက်ချင်တယ်၊ စပ်တဲ့ သူက ‘ငွေတာရီ’လေ၊ သူ အင်္ဂလန်ကို ခြောက်လလောက် ရောက်သွားတယ်တဲ့၊ သူများတိုင်းပြည်မှာ သိပ်တိုးတက် ထွန်းကားနေတာ မြင်ရတော့ ဒီကဗျာ

လေးကို သူစပ်ခဲ့တာပဲ၊ တိုင်းပြည် နှစ်ပြည်ကို ခြံနှစ်ခြံအဖြစ် သူယှဉ်ပြထား
တယ်လေ၊ ကဗျာနာမည်က 'သာသည့်မြေသို့' တဲ့။

အလှထူးပါဘိ
မြဲဖူးပြာအင့်နှင့်
လွှာရုံမှာ ညာရုံကျင်းရောထင်
ဖြူဝင်း ငွေမှန်လွှာတို့
လေယူရာ ရနံ့ညင်း
သင်းယုံ့ခဲ သူခြံမှာ။
ငါ့ခြံ ကြည့်ပြန်တော့
မချီ ပုပွေဖြာခဲ၊
မြေပြာမှာ နေစာမတင့်နိုင်ဘု
ကြည်စရာ နီဝါတွေလည်း မပွင့်လေတော့
စိမ်းရင့်ရောင် နွယ်ချုံဖုတ်တွေက
ရှုပ်ထွေးကာ လိမ်ရွေယုက်
အားပျက်စရာ။
သူ့စခန်း
သာဆန်း ရဲဝံ့သွင်မို့
ငါလှမ်းကာ ခိုဝင်လို့
ပြာငွေစင် ကြိုင်ယုံ့ရှားပါတဲ့
ပွင့်ငုံဆင် ပင်တွေကြားမှာလ
လျှောက်သွားကာ ပျော်လို့လှပါဘိ
မြဲရောင်စို သည်မြက်ခင်းရယ်နဲ့

ညင်းလေခို သစ်ညိုရိပ်မှာဖြင့်
လျောင်းအိပ်လို့ တစ်ကိုယ်သာ
ရွှင်ပါချင်စိတ်ထဲ။
သို့လဲလေ
မသင့်လျော်ပေဘု
ငါ့ခြံမြေ ဥယျာဉ်နန်းဟာလဲ
လှလေသည် သာစခန်းပေပေါ့
စိတ်ပန်းကို သည်လိုမြေလို့
ကျက်သရေ တက်နေဝင့်အောင်လ
ငါ့ခြံမြေ အခြေမြင့်ချင်ငဲ့
သူ့မြေမှာ ဖြူပြာပွင့်ရင်ဖြင့်
ငါ့မြေမှာ နီဝါတင့်ရမပေါ့
အခွင့်အခါ မျှော်လို့
ဥယျာဉ်တော် သာယာရေးကိုလ
ရူမြင်မျှော် ခါခါတွေးပါလို့
မနှေးပင် အားအင်ထုတ်လို့ရယ်
ပေါင်းနုတ်ဖို့ ခဲ။

ကိုရယ် နားလည်ရဲ့လား။ တစ်ခေါက်နဲ့ နားမလည်ရင် နှစ်ခေါက်
ဖတ်ပါ။ နှစ်ခေါက်နဲ့ နားမလည်ရင်လည်း လေးခေါက် ဖတ်ပါကွယ်။
ထားထားတို့ကတော့ ပေါင်းနုတ်နေမယ့်သူတွေပါ။ ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်မြေ
မှာ ပေါင်းပင်တွေ ရှင်းလင်းပြီး ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်နေရစ်မယ်နော်။
သွားပေးတော့ ကိုရေ၊ တစ်သက်တာ ထာဝရအတွက် နှုတ်ဆက်
လိုက်ပါတယ်။

ကို ထားရစ်တဲ့

ထားထား

ထားထားသည် မျက်ရည်ပူများကို လက်ဖခိုးနှင့် ဖိသုတ်လိုက်သည်။
ခွဲခွဲခြင်းဟူသည် မည်သည့်ခွဲခွဲခြင်းမဆို နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာရစေမြဲ ဖြစ်
လေသည်။ ယခုလည်း ထားထား၏ ရင်ထဲတွင် မောမောဟိုက်ဟိုက် နာနာ
ကျင်ကျင်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

စာရွက်ပြာလေးပေါ်တွင် မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်ရင်း ထားထား
သည် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်ပြီး ရှူလိုက်မိသည်။ အတန်ကြာအောင်
ငြိမ်နေပြီးမှ စာရွက်လေးကိုခေါက်လိုက်သည်။ အသင့်ယူထားသော စာအိတ်
လေးထဲထည့်ကာ ပိတ်လိုက်လေသည်။

‘မမလှ’

‘ဟဲ့ . . . အောင်ကို၊ ဪ . . . ဒေါ်ဒေါ်ခင်ပါ ပါတာကိုး၊ လှလှတို့က
အကျီကုန်းညှပ်နေလို့ ဝင်လာတာတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ လာ လာ’

စာအိတ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်စဉ် လှလှ၏
အသံကို ကြားရသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ခင်နှင့် အောင်ကို သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဘာစိတ်ကူးပေါက်
ပြီး အိမ်လည်လာသနည်းဟု တွေးမိရင်း ထားထားသည် အခန်းထဲမှ ကဲပြီး
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ခင်၏ မျက်နှာသည် ခါတိုင်းလို ပြုံးချိုမနေပေ။ မျက်ရည် မသိ
မသာ ဝဲနေသည်။ အောင်ကိုကမူ မျက်နှာကြီးနီကာ တံတွေး တနင်နှင့်
ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟို . . . ဟို ထားထားရော’

‘ရှိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ခင်ရဲ့၊ ဟဲ့ ထားထား လာပါဦး’

ခင်မလတ်ရော လှလှပါ သူတို့မျက်နှာထားများကို ကြည့်ကာ ရင်
ထိတ်လာသည်။ ထားထားသည် အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်
လာလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ရဲ့’

‘ဟို . . . ဟိုဟာပါ လှလှတို့ အဖေလေ’

‘အင်း . . . အဖေ ပြန်မလာသေးဘူး’

‘အဲ အဲဒါ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟင်’

‘ဘတ်စ်ကားပေါ်က ကျလို့တဲ့’

‘အမေရေ ဘုရားကယ်ပါ’

ထားထားသည် အနီးရှိတိုင်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ရင်းမှ သတိလက်လွတ် အော်လိုက်မိလေသည်။ ထိုင်နေရက်မှ မော်ကြည့်
နေသော လှလှ၏လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးကြီးလည်း ဒေါက် ခနဲ လွတ်ကျ
သွားသည်။

ထိုစဉ်တွင် အဘွားသည် အိမ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာလေသည်။
အဘွားနောက်တွင် မစိုးနှင့် မတိုးလည်း ပါလာသည်။ မစိုးသည် အဘွားကို
ကျော်တက်ပြီး ထားထားဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လျှောက်လာသည်။

‘တော်တော် ဆိုးလားဟင်၊ အခု အခု အဖေရော’

‘အခုလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဖေ အဖေ ဆေးရုံမှာလား’

‘ဟုတ်တယ် ဆေးရုံမှာ’

‘ကဲ . . . ထ မမလှ၊ အဝတ်လဲ၊ ထားတို့လိုက်သွားမယ် မြန်မြန် လုပ်’

ရုတ်တရက်မှင်တက်မိသွားရာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ လှလှ၏မန်းကတန်း

ပြောသော ထားထားကိုကြည့်ရင်း အောင်ကို ရင်ထဲတွင်နှင့်လာသည်။ မပြော
မဖြစ်သောကြောင့် အားတင်းပြီး ပြောရသော အောင်ကို၏အသံသည် လည်
ချောင်းထဲတွင် ပျောက်သွားပြီး တိုးတိုး အက်အက်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

'မသွားပါနဲ့ ထားထားရယ်'

'ဟင်. . .ဘာဖြစ်လို့'

'သူ သူဆုံးပြီ'

'အမယ်လေး'

လှလှသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်လေသည်။ သူ့ဘေးတွင် မျက်နှာ
ငယ်လေးနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ခင်မလတ်သည် တောင့်တောင့်ကြီး
ဖြစ်သွားသော လှလှကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

'မမထား. . .မမထားရဲ့ သတိထားပါ'

မစိုးနှင့် မတိုးသည် ကျောက်ဖြူသားလေးလို ဖြူလျော်ပြီး ငြိမ်သက်
သွားသော ထားထားဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။

ထားထား၏ ခေါင်းထဲတွင် တစ်စီမြည်ကာ ဆူညံနေသည်။ နားထဲ
တွင် အဖေအသံများကိုသာ ကြားနေသည်။ မျက်စိထဲတွင် အဖေ ရုပ်သွင်ကို
သာ မြင်နေသည်။ ထားထား မယုံ။ အဖေ မသေနိုင်သေး။

'ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ဆုံးနေပြီ၊ ဆေးရုံကလည်း ဘယ်သူမှန်း
မသိဘူး၊ ကျွန်တည်းက သတိမေ့သွားတာတဲ့'

အဖေအသံများကို ဖောက်၍ အောင်ကို၏အသံသည် သဲ့သဲ့လေး တိုး
ဝင်လာသည်။ အဖေရုပ်သွင်များကြားမှ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော အောင်
ကိုကို ရေးရေးလေး မြင်ရသည်။

ထားထား မယုံချင်သော်လည်း ယုံရတော့မည်။

အဖေ သေပြီ။

'အမယ်လေး အဖေရဲ့၊ အသေဆိုးလှချည်လား အဖေရဲ့'
လှလှသည် ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည်။ မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် စီး
ကျနေသော လှလှ၏မျက်နှာလေးကို သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေရင်း
ထားထား၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် အေးစက်လာလေသည်။

ထို့နောက် တာကျိုးသလို အန်ထွက်လာသော မျက်ရည်ပူများကြောင့်
ထားထားမျက်လုံးများ ဝေဝါးသွားလေတော့သည်။

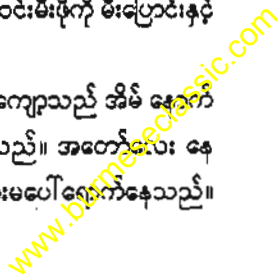
* * *

ဦးလှလှသည် လမ်းမပေါ်ထွက်၍ ချက်ပြုတ်နေကြသူများကို အိမ်ပေါ်
မှ ဆီးပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ထားထားတို့ဖခင် ဦးအုံးကျော် ဆုံးသည်မှာ
နက်ဖြန်ဆိုလျှင် တစ်ပတ်ပြည့်ပေပြီ။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးရန်အတွက် ဝိုင်း
ငန်းချက်ပြုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမည်ဟု ဆို
သည်။

မတိုးသည် ဇလုံထဲတွင် ပဲမှုန့်များထည့်၍ ပယ်ပယ်နယ်နယ် နယ်
လျက်ရှိသည်။ သူ့ဆံပင်တွင် ပဲရည်များ ကပ်နေသည်ကိုလည်း သိပ်မရေချေ။

သူ့ဘေးတွင် ငရုတ်သီးထောင်းနေသော မစိုးကို တွေ့ရသည်။ ညီ
အောင်နှင့်ဖိုးကျင်သည် ကြက်သားပြုတ်အိုးထဲမှ ကြက်သားဖတ်များကို ဆယ်
နေသည်။ ခင်မလတ်သည် မီးခိုးများ အူနေသော ထင်းမီးဖိုကို မီးပြောင်နှင့်
ဘုန်းမှုတ်နေလေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်သည် မုန့်ကြုပ်ကြော်နေကာ ဒေါ်ကျော့သည် အိမ် နောက်
အေးမှ ထင်းခြမ်းများကို မနိုင်မနင်းသယ်လာလေသည်။ အတော်ပေး နေ
ဘာင်းနေပြီဖြစ်သော မောင်မောင်ကြီးလည်း လမ်းမပေါ်ရောက်နေသည်။

ထားထားတို့ အိမ်ရှေ့ အုတ်ပုံလေးတွင် ထိုင်ရင်း ဆရာဦးလှအောင်နှင့် စကား
ကောင်းနေသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူတို့လမ်းလေးသည် ယိုင်းပင်းကူညီတတ်
သူများ ပြည့်နေသည်။ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်နေကြသော လူငယ်များ
ကို ကြည့်ရင်း ဦးလှလှသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

‘မမလှ ထိုင်နေ၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးမယ်၊ အေးအေး
ဆေးဆေး ထိုင်နေ’

အိမ်အောက်ဆင်းလာသော လှလှကို ညီအောင်က နှုတ်သွက်လျှာ
သွက်နှင့် လှမ်းပြောသည်။ အားကိုးအားထား ဖခင်ကြီး ဆုံးသွားပြီး မျက်စိ
သူငယ် ကျန်ခဲ့သော ညီအစ်မနှစ်ဦးအား သူတို့အားလုံး အသနား ပိုလျက်
ရှိကြသည်။

‘မတိုးတစ်ယောက်တည်း ပဲမုန့်နယ်နေရတာ တို့ ကူနယ်မလို့ပါ ညီ
အောင်ရဲ့’

‘နေ့ . . .နေ့ မမလှ နေ၊ ကျွန်တော် နယ်လိုက်မယ်’

ညီအောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို မတိုး၏ ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။
လှလှတစ်ခုဆွဲပြီး ပဲမုန့်လောင်းထည့်သည်။ သူ့ရှိရာ နေရာသို့ အကြောင်းရှာ
ရောက်လာမှန်း သိသဖြင့် မတိုးသည် ညီအောင်ကို မသိမသာလေး မှာ
စောင်းချိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

မီးလုံးနှစ်လုံးကို လမ်းမပေါ် ဆွဲထုတ်ထားသဖြင့် လမ်းမသည် လာ
လျက်ရှိသည်။ မီးလုံးနှင့်အပြိုင် မတိုး၏ မျက်လုံးလေးများသည်လည်း ထာ
နေသည်။

‘စာတွေ ပိုင်ပြီလား’

‘အိုး . . . သိပ်ပိုင်’

မတိုးက ခပ်တိုးတိုးလေးမေးသည်။ ညီအောင်သည် ပဲမုန့်များကို ရေ
ဖျော်ရင်း ရှင်ပျဉာဖြေသည်။ သူ့အဖေ ဦးလှအောင်က မသိမသာ လှမ်းကြည့်
နေသည်ကို တွေ့သောအခါမှ အသာလေး မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။

‘ဒီ များများထွက်အောင် ဖြေနေော်’

‘စိတ်ချ စိတ်ချ မမလေးထဘီဖိုး ကြီးစားပြမယ်’

‘ဟား . . .ဟား . . .ဟား ကြီးစား၊ ကြီးစား ထဘီတစ်ထည်ကို ငါ
ဆယ် ခြောက်ဆယ်ဆိုတာ အောက်ထစ်၊ ဟား ဟား’

နားစွန့်နားဖျား ကြားလိုက်သော ဖိုးရှင်က ဝေါခနဲ ထရယ်လေသည်။
မတိုးသည် ခေါင်းလေး ငုံ့သွားကာ ညီအောင်က တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်
သည်။ ဦးလှလှသည် အားလုံးကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း မမြင်သလို
မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

‘ဦးလေး ဆင်းလာတာကိုး၊ ထားထား ကုလားထိုင် ချပေးမယ်လေ’

‘ရပါတယ် ငါ့တူမရယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လူငယ်တွေ တက်ညီ လက်
ညီ လုပ်ကိုင်နေကြတာ ဦးလေး အားရလို့ပါ’

‘အားလုံးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ဦးလေးရယ်၊ ထားထားတို့ လမ်း
ဆေးက သိပ်ပြီး ယိုင်းပင်းကူညီတတ်တာပဲ’

‘မှတ်ထားကွယ်၊ အဲဒါဟာ ငါ့မြန်မာတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဗီဇပဲ၊ သာရေး
ဖြစ်ဖြစ် နားရေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိုင်းဝန်းကြ ကူကြ၊ ညီကြတာတွေကို တို့အရှေ့တိုင်း
အများဆုံး တွေ့နိုင်တာ’

ဦးလှလှသည် ထားထားကို တရင်းတနှီးကြီး ပြောလိုက်သည်။ ယခင်
သူတို့နှစ်ဦး တွေ့နေမြင်နေကြသော်လည်း စကားမပြောဖူးကြသေး။ သို့
သော် အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဟဲ့ ဖြစ်လာသောအခါ စုစည်းပြောသား ဖြစ်

သွားလေသည်။

‘အေးကွယ်၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲရယ်လို့ အားငယ်စရာမလိုပါဘူး၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေကိုပဲ ဆွေမျိုးရင်းချာလို အားကိုးပေါ့ ဟုတ်လား’

ဦးလေး အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ပါလား၊ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ကွာစေ့စားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ အစ်ကိုမောင်၊ ဦးလေးအောင် အိမ်ပေါ်ကြပါ’

ဖိုးကျင်က အိမ်ရှင်လုပ်ပြီး လာခေါ်သောအခါ ဦးလူလှသည် ထားထား တို့ အိမ်ကလေးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းတွင် ဖျာချောများ ခင်းပြီး ရေခွေးကြမ်း အိုးချထားလေသည်။ ဦးလူလှ၏ နောက်မှ ဦးလှအောင် နှင့် မောင်မောင်ကြီးလည်း ပါလာသည်။

‘ခုမြင်ခုပျောက်၊ နေ့မြင်ညပျောက်၊ သေခြင်းတရားဟာ လက် တစ်ကမ်းအကွာမှာပဲ ရှိနေတာ၊ ဒီလောက်နီးကပ်နေတာကို လူတွေက မသိ သလို မကြောက်သလို ရယ်ကြပျော်ကြ၊ တရားကျဖို့ ကောင်းလှတယ်ကွာ’

‘ဒါကတော့ ဦးလေးရဲ့၊ သေခြင်းတရားကြီးကို ထိုင်ကြောက်နေရရင် လည်း လူတွေဟာ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုတီးစိပ်ပြီး ရိပ်ကြီးခိုကုန်မှာပဲ’

‘မကြောက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြောက်ရမယ်ကွ’

‘ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကြောက်ဖို့မလိုဘူးလို့ ယူဆတယ်၊ လူ့ လောက မှာ လူဖြစ်တာရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဟာ သေခြင်းတရားပဲ၊ လူတင်မကဘူး လေ၊ သက်ရှိညတ္တဝါတိုင်း တစ်နေ့သေရမှာပဲ၊ ဒါကို သိထားရမယ်၊ သိ ထားခြင်းအားဖြင့် ဘာလုပ်လုပ် တရားလက်မဲ့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ကောင်း နဲ့ယှဉ်ပြီး လုပ်ဖြစ်တယ်၊ အဲ ဒါပေမဲ့ မသေခင် ကြိုပြီး ကြောက်နေဖို့တော့ မလိုပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ သေမှသာ သေလိုက်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်’ ကွာစေ့ ပန်းကန်လေး လာချသော ခင်မလတ်သည် မောင်မောင်ကြီး

ကို မသိမသာလေး စောင်းကြည့်သည်။ မောင်မောင်ကြီးကို တစ်ခါမှ အနီး ကပ် မမြင်ဘူးသေးပေ။ နေလောင်ပြီး ညီမောင် အသားနှင့် စူးရှ ထက် မြက်သော မျက်လုံးတို့ကို ခင်မလတ် သဘောကုန်စိတ်သက်လေသည်။ သူ့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ဟန်ရှိသော သူ့ကို လက်ဆောင်များ ပေးသော ယောက်ျား များနှင့် မောင်မောင်ကြီးကို စိတ်ထဲမှယှဉ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘လူဆိုတာ သေမျိုးမို့ သေမှာချည်းပဲ၊ အဲ သေပုံသေနည်းလေးသာ သိကွာရှိရှိ ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ သေဖို့အရေးကြီးတာ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ နာတာရှည်ဘဝနဲ့ အကြာကြီးနေပြီး သေရမှာတော့ သိပ်ကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အကြီးဆုံး ဆန္ဒကတော့ စစ်သားပီပီ ကိုယ့်ပြည်ကို ကိုယ် ကာကွယ်ရင်း သေချင်တာပဲ’

ခင်မလတ်သည် ထိုင်ရာမှ မထသေးဘဲ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လေး များထဲသို့ ရေခွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးနေသည်။ မောင်မောင်ကြီးကို အထင်ကြီးစိတ် များ တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့ဘယ်တော့များ ရှေ့တန်းပြန်သွား ရမှာပဲဟု ဆက်တွေးရင်း မသိမသာလေး စိုးရိမ် စိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။

‘အို...တန်ဖိုးချင်းကွာလိုက်တာ၊ ကိုသက်လိုလူတွေ သေပါစေလား၊ သူလိုလူတွေ ဆေးကင်းပါစေ’ ဟု အစိုးမရသော စိတ်ကလေးက အတွေး ဆန့်ပြီး ယောင်ချာချာလေး ဆုတောင်းလိုက်မိသေးသည်။

ဦးလူလှသည် ကွာစေ့ လက်တစ်ဆုပ် လှမ်းနှိုက်ပြီး တပျောက်ပျောက် ဝါးလိုက်သည်။ သူသည် ငယ်ရာမှ ကြီးလာသူဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီး ဘက်သို့ မျက်စိပုံနေသော ခင်မလတ်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိပြီး စိတ်ထဲတွင် တိုချင်ချင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ခင်မလတ်ကို သူ သိပ်ကြည့်ရှုမရပေ။ ပျံတတ် ကောင်မလေး ဖြစ်ကြောင်း သူ့မိန်းမက မကြာခဏ ထောပနာပြုသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ငွေညှိုးညှိုးစွာချမ်းသာဆင်းရဲကို ဦးလူလှအရေးမစိုက်ပေ။ သို့သော် သူ့သားကြီး

ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မိန်းကလေးမျိုးနှင့်သာ ဖူးစာဆုံစေချင်လေသည်။

သူ့ကို အကဲခတ်နေဟန်ရှိသော ဦးလူလှ၏ မျက်လုံးများကို သတိပြုမိသောအခါ ခင်မလတ်သည် သူတို့နားမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဦးလူလှ အနေနှင့် သူ့ကို အထင်ကြီးမည် မဟုတ်ကြောင်း စိတ်ထဲက သိနေသဖြင့် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဟား စောင့်လိုက်ရတာ အကြာကြီးပဲ၊ လာဟေ့ လာဟေ့ အုန်းရည် ညှစ်ရအောင်’

အောင်ကိုနှင့် မောင်မောင်နိုင်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့ ဝုန်းခိုင်း ဝုန်းခိုင်းနှင့် တက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အုန်းသီးများကို စက်နှင့် သွားပြီး ခြစ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ခြစ်ပြီးသား အုန်းသီးဖတ်များ ထည့်ထားသည့် ရေပုံးများကို ဆွဲကိုင်လာသည်။

မစိုးသည် ငရုတ်သီးထောင်းအပြီး လှလှနှင့်အတူ ကြက်သားများ နှာနေသည်။ အသားဖတ်များကို သတ်သတ်ထားကာ အရိုးများကို ဇလုံတစ်ခုထဲ ထည့်ထားသည်။ ပြီးလျှင်ထောင်းပြီး အချိုရည် ပြန်စစ် ယူရမည် ဖြစ်သည်။

အားလုံး ကိုယ့်စီကိုယ်ငှ အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် ဇော်ဇော်နှင့် ဖိုးတာတို့ ရောက်လာသည်။ လှလှက လက်ထဲမှ နှာလက်စ ကြက်သားဖတ် ကလေးကို အနားလာထိုင်သော ဇော်ဇော်ပါးစပ်ထဲ ခွဲလိုက်စဉ် ဖိုးတာသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ထားပြီး လူကြားထဲသို့ ပြုံးစေ့စေ့နှင့်လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် စာရွက်လေးကို ထောင်ကာ အားရပါးရ ဖတ်လိုက်သည်။

‘အရှင် လောကပါလနတ်မင်းကြီး ဘုရားတဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုး ယမမင်း အစီရင်ခံအပ်ပါသည်တဲ့၊ ငရဲ ကျခံရမည့် ငရဲသားများသည်တဲ့၊ လူ့ပြည်မှ

ပါတိတ်များ ဖော့များကို ငရဲပြည် ရှာဖွေရေးများကို မျက်လှည့်ပြပြီး မှောင်ခိုသွင်း ယူလာကြပါသည်တဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး၏ ချစ်မငြီးသော ချစ်ဇနီးကလေး ယမမင်းကတော်သည်တဲ့ လူ့ပြည်မှ ပါတိတ်ကိုတဲ့၊ ဝမ်းဆက်ချုပ်ဝတ်ချင်သည်ဟု ပူဆာပါသဖြင့်တဲ့’

‘ဟဲ့ ဖိုးတာ ခွေးကောင်လေး’

‘အဲ ပူဆာပါသဖြင့်တဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး လစာငွေနှင့် မလောက်သောကြောင့်တဲ့၊ အောင်မယ်လေးဗျ’

မစိုးသည် သူ့လက်ထဲမှ ကြက်ပေါင်ရိုးနှင့် လှမ်းပေါက်သည်။ ဖိုးတာသည် အိမ်ပေါ် အပြေးတက်သော်လည်း မလွတ်ချေ။ ကြက်ရိုးသည် သူ့ငယ်ထိပ်ကို ဒေါင်ခနဲနေအောင် မှန်သွားသည်။

‘အဲ . . . အဲ . . . လစာငွေ တိုးမြှင့် ပေးသနားတော်မူပါတဲ့၊ ဟား ဟား ဟား’

‘ဖိုးတာ ခွေးကောင်လေး၊ နင်သိမယ် ဖိုးတာ’

မစိုးသည် ရှက်ရမ်း ရမ်းကာ အော်ဟစ်နေသည်။ ဖိုးတာသည် မောင်မောင်ကြီး ဘေးတွင် ကပ်ခါ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒေါသထွက်နေသော သူ့အစ်မကို လျှာထုတ်ပြရင်း ရယ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း အားလုံးစိတ်ရွှင်ကာ ရယ်မောမိကြသည်။ ထားထားနှင့် လှလှပင် ပြုံးမိကြသည်။

‘မင်းကလည်း တော်တော်ဆို၊ မစိုး မခံချင်မှန်း သိရက်နဲ့’

‘မခံချင်မှန်းသိလို့ လုပ်တာပေါ့ ကိုကိုမောင်ရ’

ဖိုးတာသည် ကွာစေတစ်ဆုပ် လှမ်းနှိုက်လေသည်။ လူကြီးတွေနားထာ မခွာဘဲ ကပ်နေမှ သူ၏ လုံခြုံရေး စိတ်ချရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိသည်။ လူကြီးများ၏ အကာအကွယ် မရှိလျှင် မစိုးသည် သူ့ငယ်ထိပ်ကို ဒေါင်ခနဲ

မြည်အောင် လာခေါက်မည် ဖြစ်လေသည်။

‘အသုဘ အိမ်ကလည်း ဖဲဝိုင်း မရှိဘူး’

‘ဘာလဲ မင်းက ဖဲချချင်လို့လား’

‘အဟား ကပ်ထိုးချင်လို့ပါ’

‘ဖဲတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဖိုးတာလေးရယ်၊ စိတ်နာလွန်းလို့’ ရေခွေး ဓာတ်ဘူး သယ်လာရင်း အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ထားထားက လှမ်းပြောလေသည်။ ဖဲသမားအသုဘတွင် ဖဲသံ လုံးဝမကြားရပေ။ ဖဲချပ်များကို မကြည့်ချင်မမြင်ချင်လောက်အောင် သူတို့ညီအစ်မ စိတ်နာလေသည်။ အဖေသေသည်မှာ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ကျသောကြောင့်ဟု ဆိုသော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဖဲနှင့် ဆက်နွယ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။ နေ့ပိုင်း ဝိုင်းများသာမက ညဝိုင်းများပါ ဆက်တတ်သော အဖေသည် တော်တော်လေးအားပျော့လာသည်။ ကတုန် ကယင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့်သာ ဘတ်စ်ကား အပေါက်ဝတွင် ခြေမြဲလက်မြဲ မတွယ်နိုင်ဘဲ ပြုတ်ကျခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သူတို့ညီအစ်မက ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

ဦးလေးအောင် ကျွန်တော်နဲ့ စစ်တုရင်ကစားမလား’

‘မင်းရှုံးမှာပေါ့ ဖိုးတာရ’

‘အထင်သေးလိုက်တာ ဦးလေးအောင်ကလဲ၊ ကျွန်တော် ဖေဖေတို့ တောင် နိုင်ပြီးပြီ’

‘အဟုတ်ဗျ၊ ဒီကောင်သိပ်မဆိုးဘူး၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တောင် ရှုံးတယ်’

‘ခွေးကန်းလေး တစ်ခါတလေ ချီးအိုးတိုးတာနဲ့ တူပါတယ် ဖိုးတာရ မောင်မောင်နိုင်က မကြားတကြား ဝင်ပြောလေသည်။

‘အံ့မာနော် ကိုကိုနိုင်နော်’

ဖိုးတာ အတော်လေး မခံချင် ဖြစ်သွားသည်။ သူစစ်တုရင် ကစားတတ်သည်မှာ တော်တော်လေးကြာပြီ ဖြစ်သည်။ သိပ်မတတ်သေးသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အလွန်တော်သည်ဟု ထင်သည်။ အိမ်သို့ အမြန် ကဆုန်ပေါက်ပြေးကာ စစ်တုရင်ခုံလေး သယ်လာသည်။ ထို့ နောက် ဦးလူအောင် ရှေ့သို့ ချလိုက်သည်။

အရပ်များကို အလျင်အမြန် စီနေသော ဖိုးတာကိုကြည့်၍ လူကြီးများ ပြုံးမိကြလေသည်။

‘ကဲ ဦးလေးအောင် စရွှေ’

ဖိုးတာက ဇွတ်တရွတ်လေး ပြောသည်။ ပြောရင်း ဆိုရင်း မောင်မောင် နိုင်ကို လှမ်းပြီး မျက်စောင်းထိုးသည်။ သူသည် မခံချင်ဖြစ်ပြီး အစွမ်းပြချင်သောစိတ်များ တက်ကြွနေလေသည်။

သူ့ကို မျက်စောင်းခဲကြည့်သော ဖိုးတာအား မောင်မောင်နိုင်သည် သတိမထားမိတော့ပေ။ ကြက်သား နွာနေသော မစုံးတို့အနား ရောက်သွားသည်။ လက်က အလုပ်လုပ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း စားရခဲသော ကြက်သား ထို ဘစွတ်စွတ်စားနိုင်သဖြင့် ထိုနေရာတွင် လူဝိုင်းနေသည်။ မကြာမီ ဖိုးရှင်လည်း ရောက်လာသည်။

အောင်ကိုကမူ အဝတ်ဖြူသန့်သန့်ထဲတွင် အုန်းသီးဖတ်များ ထည့်ပြီး ညှစ်ရန်ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ထားထားသည် အုန်းသီးဖတ် ဖြူဖြူလေးများပေါ်သို့ ရေခွေး ကရား နှစ်ခု ရေခွေးအနည်းငယ်ကို လောင်းချပေးလိုက်သည်။ အဝတ်ကို အရင်းနားတွင် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ လက်နှင့်ဖိနယ်လိုက်သောအခါ ဖြူနှစ်သော အုန်းနို့များ စိမ်းထွက်လာလေသည်။

စိမ်းထွက်လာသော အုန်းနို့လေးများကို ငေးကြည့်ရင်း ထားထားသည်

အဖေ့ကိုသတိရနေသည်။ လွန်ခဲ့သော လကပင် အဖေသည် သာကူ ကျိစား ရန် အုန်းနို့ ညှစ်ခဲ့သေးသည်။ အပင်မှ ကြွေကျသော အုန်းသီးကို လှလှက ကောက်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးမြတို့အိမ်ကို ပြန်မပေးဘဲ ခင်မလတ်နှင့် အတူ စပ်တူ သာကူကျိစားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အဖေသည် သူ သေရတော့မည်ကို လုံးဝ တွေးမိဟန်မတူပေ။ နောက်တစ်လကြာလျှင် သူ ရက်လည်ဆွမ်းအတွက် သည်အိမ်တွင် အခြားသူတစ်ဦးက အုန်းနို့ ညှစ်နေ လိမ့်မည်ဟု ယောင်ရှည်ပင် တွေးမိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတုတ်လေးထိုင် ကာ အုန်းနို့ညှစ်နေသော အောင်ကို၏နေရာတွင် အဖေ့ကို မြင်ယောင်လာ ရင်း ထားထား၏ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်လာသည်။

‘ရေခန်း နည်းနည်းပေးဦး ထားထား’

အောင်ကိုက ရေခန်းထပ်တောင်းရင်း အမှတ်မဲ့ မော်ကြည့်လိုက်လေ သည်။ မျက်ရည်များစီးကျကာ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ရှိုက်နေသော ထား ထား၏မျက်နှာလေးကို မြင်ရသောအခါ ရုတ်တရက် ငိုကျသွားသည်။

ထားထားသည် မျက်ရည်များကို လက်ဖမ်းနှင့် ပွတ်သုတ်ရင်း ရေခန်း ထပ်လောင်းပေးလိုက်သည်။

‘သေတဲ့လူက သေပြီပဲ ထားထားရယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေထို စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ သေခြင်းတရားဆိုတာ တားလို့မှမရဘူး’

ထားထားသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်လေ သည်။ မျက်လုံးလေးများရိဝေကာ နှုတ်ခမ်းလေး ဖြူဖျော့နေသော ထားထား သည် ပိန်သထက် ပိန်သွားလေသည်။ အောင်ကိုသည် ထားထားကို ကြည့်ရင်း ဇော်လှိုင်မြင့်ကို သတိရမိသည်။ ခုနေ ထားထားဘေးတွင် ဇော်လှိုင် မြင့်သည်သာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေခဲ့လျှင် မည်မျှကောင်းလေမည် နည်းဟု တွေးမိသည်။

ဇော်လှိုင်မြင့်ကို စဉ်းစားရင်း အစိုးမရသောစိတ်က လေးနွယ်ဆီသို့ ပြေးသွားပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သက်ပြင်းရှိုက်ရသူသည် အောင်ကို ဖြစ်သည်။ လေးနွယ်ခမျာ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်း ဆင်းရဲ ကို ခံစားနေရရှာပေပြီ။

‘ဒီကိုယ်ရေပြား ရောဂါသည်တွေကို ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေရတော့မှာ လား၊ ရန်ကုန်ဟာ တိုမြန်မာပြည်ရဲ့ မြို့တော်ဟာ၊ ဒီမြို့တော်ရဲ့ အစည်ကားဆုံး နေရာတွေမှာ သူတို့ အမြဲရှိတယ်၊ တိုနေတဲ့ခြေတွေ လက်တွေ့ပြပြီး တောင်း နေကြတယ်၊ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေက သူတို့နားက ဖြတ်သွားနေကြ တယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်၊ သိပ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ’

ဖိုးဂျင်၏အသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြက် သား နှင်နေသော ဝိုင်းမှဖြစ်သည်။ သနပ်ခါး ပါးပါးလိမ်းပြီး လက်သည်း ရှည်ထားသော ဖိုးဂျင်က သည်စကားမျိုး ပြောလိမ့်မည်ဟု မောင်မောင်ကြီး မထင်မှတ်မိပေ။ ထို့ကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဖိုးဂျင်သည် သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးများကို သပ်တင်ရင်း မျက်မှောင် အတွန် ချိုးနေသည်။ သူ နေ့စဉ် အပြင်ထွက်တိုင်း တွေ့နေရသော ရောဂါသည်များ ကို မြင်ယောင်နေဟန်ရှိသည်။

‘သူတို့ပွေ့ချီထားတဲ့ ကလေးတွေကို မြင်ရင်စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒီ ကလေးတွေမှာလည်း ဒီရောဂါ ကူးလာတော့မှာပေါ့နော်’

မစိုးသည် ကြက်သားပြုတ်အိုးထဲမှ ကြက်သားဖတ်များကို ဆယ်ကာ ခပ်နေရင်းမှ ဖိုးဂျင်၏စကားကို ထောက်ခံသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေရာ အနှံ့အပြား ခွက်လက်ဆွဲကာ တွေ့နေရသော ရောဂါသည်များ၏ ပြဿနာ ကို ဦးလူလုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တုရင် ရုပ်ကလေးများကို ချိတ်ကြည့်နေရာမှ မစိုးတို့ဘက်သို့ ခေါင်းလည်သွားသည်။

ကလေးလေးတွေက မွေးလာတုန်းကတော့ ရောဂါပိုးပါမလာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမေ ဒီအဖေနဲ့ ကြာရှည်နေရင်တော့ ကူးတာပေါ့၊ ကလေးတွေကို သူတို့နဲ့ အတူထားဖို့ မကောင်းဘူးနော်'

ညီအောင်သည် ပဲခူးနယ်နေရင်းမှ ဝင်ပြောသည်။

'ဟ ဒီလိုဆို ဘယ်သူယူမွေးမလဲ'

'သိဘူးလေ'

'ဒီလိုဆို ဒီလိုပဲ အစဉ်အဆက် ကူးစက်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့မှာသာ ဒီလိုရောဂါရှိရင် ကျွန်တော်တော့ ကလေးမယူဘူး'

မောင်မောင်နိုင်က ကြက်ရိုးကိုက်နေရင်းမှ ပြောသည်။ သူ့ကို အားလုံး စူးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။

'ယောက်ျားမိန်းမယူကြတာတော့ ပုထုဇဉ်ပဲ၊ ဘယ်တာလို့ ရမှာလဲ၊ အဲ ကလေးမွေးလာရင် ကိုယ်နဲ့လည်း ထားလို့မကောင်း၊ သူများလည်း မပေးနိုင်ဆိုတော့ မမွေးခင်က တားထားရင် မကောင်းဘူးလား ...က'

သူတို့စကားပိုင်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မောင်မောင်နိုင် စကားကို ကန့်ကွက်မည့်သူလည်း မရှိ၊ ထောက်ခံမည့်သူလည်း မရှိချေ။ နားစွင့်နေသော ဦးလူလူသည်လည်း မျက်မှောင်ကြီးကုတ်နေသည်။

'ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုနိုင်ပြောတာဟုတ်တယ်'

အတန်ကြာသောအခါမှ ဖိုးဂျင်က ထောက်ခံသည်။

မောင်မောင်ကြီးကတော့ ခေါင်းကို အသာအယာခါမိလေသည်။

'ကာယကံရှင်တွေဘက်က စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ၊ ဒီလို လွယ်လွယ် ပြောလို့ ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ်တွေ့သလို သူတို့တွေ့ချင်မှတွေ့မှာ၊ လက်ခံချင်မှလည်း လက်ခံမှာပေါ့'

'ဒါဆိုရင် ဒီလိုပဲ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကူးစက်နေရတော့မှာလား'

ဖိုးဂျင်က ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

'ဆေးပညာတွေ တိုးတက်လာနေပါတယ် ငါ့ညီရယ်၊ အမြစ်ပြတ် ဆွာကံအောင် ကုသနိုင်တဲ့ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ ပေါ်လာရင် ဒီ ငြိဿနာဟာ အလိုလိုပြီးသွားမှာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား'

'လူထုထူနေရာတိုင်းမှာ တွေ့နေရတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ'

'အဲဒါကတော့ မကောင်းတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရောဂါ ဘယ်သူ ဖြစ်ချင်မလဲ၊ ဒီလိုကိုယ်လက်အင်္ဂါ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ဘယ်သူမျှလွှဲလွှဲချင်မှာလဲ လို့၊ သူတို့ဘက်ကနေ ကရုဏာစိတ်လေး ယှဉ်ပြီးတွေးကြည့်ပါလားကွာ'

မောင်မောင်နိုင်နှင့် ဖိုးဂျင်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးလှမ်းကြည့်ပြီး မသိမသာ ခွဲလိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏စကားအရဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် လူသားချင်း ကရုဏာစိတ် မထားနိုင်ကြသူများ ဖြစ်နေပေပြီဟု တွေးရင်း မခံချင်လည်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

'မိပြီ၊ ဟား ဟား ဦးလေးအောင် ဘုရင်မကြီး ဘယ်ပြေးမလဲ မိပြီ'

ဖိုးတာက ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။ သူ့ဘုရင်မကြီး အငိုက်မိကာ ချောင်ပိတ်မိသွားသဖြင့် ဦးလှအောင်သည် မျက်မှောင်ကြီး တွန့်နေလေသည်။

'ဒီ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်တွေကို အစိုးရက အများကြီး အကူအညီ ပေးနေတာပဲ၊ ဆေးကုပေးတယ်၊ ထောက်ပံ့တယ်၊ ရွာတည်ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အဲဒီလို စည်းကမ်းနဲ့ မနေချင်ဘူး၊ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ ဆောင်း ရမ်းစားရတာကို အနေချောင်လို့ ပိုပြီးကြိုက်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်'

ဦးလူလှက မောင်မောင်ကြီးအား လှည့်ပြောသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကွာစေ့ဘဖြောက်ဖြောက်ဝါးရင်း ဖစ်တုရင်ခုံကို

ငေးကြည့်နေလေသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ ထိုအနာကြီးရောဂါကို လူသားတို့ အောင်နိုင်လာရမည်။ ထိုနေ့ထိုရက်ကို ခပ်မြန်မြန် ရောက်ချင်စမ်းလှသည်။

ငေးသာငေးနေသော်လည်း ဘဝကံအကျိုးပေး မကောင်းသဖြင့် လူဖြစ် ရှုံးရသော ရောဂါသည်များအကြောင်းကို ဆက်ပြီး စဉ်းစားနေမိလေသည်။

အောင်ကိုကတော့ ကြားရသမျှ နားထဲသို့ ဘာမှမဝင်၊ အကုန်လျှံထွက် နေလေသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် လေးနွယ်၊ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ထားထား၊ ထို့နောက် သူ့အတွေးထဲတွင် ဇော်လှိုင်မြင့်တိုသုံးဦးကသာ ဝဲလှည့်နေသည်။

ဒီလိုဆို သူ့နောက်ကို ထားထား လိုက်လာနိုင်သားပဲတဲ့၊ မမလှကို ဟိုကနေ ထောက်ပံ့ရင် ရတာပဲတဲ့ ဇော်လှိုင်မြင့်က ပြောလိုက်သေးတယ်။

ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် ရင်ပူနေရသော အောင်ကိုသည် ကြက်သား

ပိုင်းမှ ပုစွာကို အဖြေမရှာနိုင်သေးပေ။ ဇလုံထဲမှ အုန်းနှစ်များကို ရေပုံးထဲ

လောင်းထည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းလေးငုံ့နေသော ထားထားအား ခပ်တိုးတိုး

လှမ်းပြောသည်။ ထားထားသည် မေးကြောလေးများ တင်းနေအောင် အံ

ကြိတ်လိုက်ပြီး မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခပ်လိုက်မိသည်။

‘ထားထား မြန်မာပြည်ကို ချစ်တယ်၊ အမျိုးသားသီချင်းထဲမှာ ပါတာ

လေ၊ ဒါတို့ပြေ ဒါတို့မြေ တို့ပိုင်တဲ့မြေ ဆိုတာလေး၊ သိပ်ဆိုလို့ ကောင်းတာ

ပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ မြေပေါ်က လေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ရှုချင်တယ်’

ဟယ်ကျယ် ပြောလိုက်သော သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

ဒေါ်ကျော့ဖြစ်သည်။ အုန်းနို့များကို ဒန်အိုးထဲ လှယ်ထည့်နေသဖြင့်

လန့်သွားဟန်ရှိသော သူတို့မျက်နှာထားကို သတိပြုမိဟန် မတူပေ။

ဒေါ်ကျော့၏နောက်မှ ပါလာသော ခင်မလတ်ကမူ ညှိုးငယ်နေသော

ထားထား၏ မျက်နှာလေးကို ကရုဏာနှင့် ကြည့်နေသည်။

အောင်ကိုသည် ဒေါ်ကျော့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မချိပြီး ပြုံးနေလိုက်

မိသည်။ စာမေးပွဲအောင်သောနေ့က ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီမို့ ပျော်ရပါသော်လည်း ကိုယ်ရည်မှန်းထားမိသည့်

သံယောဇဉ်ထားမိသည့် မိန်းကလေး သူတစ်ပါးရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားရ

သည့်အတွက် လူမသိ သူမသိ အသည်းဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

‘ထားထား တစ်လှည့်ပေးဦးလေ၊ ညောင်းရောပေါ့’

ခင်မလတ်သည် ထားထားလက်ထဲမှ အဝတ်ဖြူကို လှမ်းယူသည်။

ခုတော့ သူသည် ထားထားကို ပြိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ တူညီသော လူ

တန်းစားချင်း ယိုင်းပင်းကူညီလိုသော စိတ်များသာ ပေါက်ဖွားလာသည်။

ထားထားကို ကြိုက်နေသည့် အင်ဂျင်နီယာလေးကို တစ်မြန်နေ့ကပင်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

ထားထား မြင်ရလျှင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ခင်မလတ်ကမူ

သူ့မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထားထား ခေါင်းအေး

သွားသော တစ်နေ့တွင် သူတို့လို ရေပေါ်လွှာလူတန်းစားတွေကို ပြန်မကြိုက်

ဖို့ သတိပေးရဦးမည်ဟု စဉ်းစားနေမိလေသည်။

‘တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ကြသားနဲ့ ဘာလို့ကွဲကြရတာ၊

ဘို့နှစ်ယောက်လည်း ချစ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့

ဆွဲဆည်းနိုင်ကြဘူး၊ ကွဲကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

အဝတ်ဖြူလေးကို အားကုန်ညစ်ချလိုက်စဉ် အောင်ကို၏ ခေါင်းထဲတွင် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ဝဲလှည့်ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့လက်ချောင်းများ ကြားမှ စီးကျသွားသော အုန်းနို့ဖြူဖြူများကို စိုက်ကြည့်ရင်း တိကျသော အဖြေကို ရှာနေမိသည်။

‘မမစိုးနော် . . .ဟွန်းနော် . . . ဖေဖေရေ မမစိုး လာနေပြီ’

အပေါ်တက်လာသော မစိုးသည် ဖိုးတာအနားသို့ လက်သီးဆုပ်ရင်း မသိမသာလေး လျှောက်လာသည်။

စစ်တုရင်ကစားနေရာမှ လှစ်ခဲလှစ်မြင်လိုက်သော ဖိုးတာက အလန့်တကြား ထအော်လေသည်။

‘မမစိုးနော်၊ မလုပ်နဲ့နော်’

လူကြီးများက ပြုံးနေသဖြင့် မစိုးသည် အတင့်ရဲကာ အပြေးလေးကပ်လာသည်။ လူကြားထဲတွင် သူ့အရှက်ခွဲထားသော ဖိုးတာအား မှတ်လောက် သားလောက် အုန်းခနဲ ထုချလိုက်ရန် လက်ရွယ်လာသည်။

‘ဟ. . .ဖိုးတာ’

မဖိုး နီးလာသောအခါ ဖိုးတာသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဝန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှ စစ်တုရင်ခုံလေးကို တိုက်မိပြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်အား။ ခုန်ကာကျော်ကာနှင့် တစ်ရှိန်ထိုး ဆင်းပြေးလေသည်။ ပါးစပ်ကတော့ အငြိမ်မနေ အော်ဟစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်မျိုးကြီး၏ ရှုမငြီးသော ချစ်ဇနီးကလေး ယမမင်း ကတော်သည်တဲ့ ထိုင်းပါတိတ်ကို ဝမ်းဆက် ချုပ်ဝတ်ချင်ပါသဖြင့်တဲ့ ဟား. . .ဟား. . .ဟား။ ငရဲပြည်ကို မှောင်ခိုရောက်တော့ ယမမင်းကြီး ကြောက်လို့ တုန် လခတွေလည်းကုန် ဗေထုံ ဗေထုံ ဟား . . .ဟား’

ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသော အောင်ကိုကိုပင် မကွေ့မရှောင်အားဘဲ ဝန်းခနဲ ခုန်ကျော်ကာ ဆင်းပြေးသော ဖိုးတာသည် လှေကားရင်းတွင် သူ့ပုဆိုးစသုပြန်နင်းမိပြီး မှောက်လျက်လဲတော့သည်။

မောင်မောင်နိုင်သည် ရယ်မောရင်းမှ ပြေးလာပြီး ဖိုးတာကို ဆွဲထူသည်။ အထုခံရမည်ကို ကြောက်သဖြင့် ဒူးဟက်တက် ပြသွားရသော ဖိုးတာသည် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ကုန်းထလာသည်။

‘ငရဲပြည်ကို မှောင်ခိုရောက်တော့ ယမမင်းကြီး ကြောက်လို့တုန်၊ လခတွေလည်း ကုန်တဲ့၊ ဟင်း ဟင်း လခတွေလည်းကုန်တဲ့’

ခင်မလတ်သည် တိုးတိုးလေး ရယ်လိုက်လေသည်။ ထားထားကမူ ဘာမျှမပြောမိပေ။ ဖိုးတာ ခလုတ်တိုက်သွားသဖြင့် ကစဉ်ကလျား ကြုံပြန်နေသော စစ်တုရင် ရုပ်ကလေးများကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ အခွေခံထားရသော ဘုရင်မကြီးသည် ဧလုံနားအထိ လိမ့်လာလေသည်။

အောင်ကိုသည် ခေတ္တမျှ ငိုနေပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲအောက်သို့ လွင့်စဉ်ဝင်သွားသော နယ်ရုပ်ကလေးများကို လိုက်ကောက်နေလေသည်။